

Aventuriera

KERRIGAN
BYRNE

SERIA „FETELE GOODE”

După ce a fost o vreme medic militar, Titus Conleith a plecat din armată cu o avere misterioasă, un secret letal și un demon în bagaj. Cu inteligența lui ascuțită, a reușit să se ridice de la condiția de bastard, crescut pe lângă minele de cărbuni, printr-o disciplină nemiloasă și o îndemnare inepuizabilă. A ales să rămână celibatar și a jurat să nu-și mai deschidă niciodată inima pentru altcineva. Nu după ce a pățit cu Honoria Goode, moștenitoarea care i-a spulberat speranțele și apoi i-a călcat pe cioburile inimii cu papucii ei brodați cu pietre prețioase. Frumusețea cu care a împărtășit primul gust al pasiunii, înainte ca ea să se mărite cu altul.

**FEMEIA A CĂREI VIAȚĂ TOCMAI A SALVAT-O
ȘI CARE ÎI SÂNGERA PE MASĂ...**

Viața de vicontesă a Honoriei a fost o nenorocire pe care și-a provocat-o singură prin propria lașitate. Prinsă ani de zile într-o căsnicie fără iubire cu un ticălos crud, a rămas văduvă din cauza consecințelor nemerniciei lui. Acum, trebuie să-l înfrunte pe bărbatul cu ochii aurii și strălucitori, pe care i-a venerat cândva, și trecutul întunecat pe care amândoi îl împărtășesc.

Kerrigan Byrne este una dintre revelațiile genului *historical romance*, cele 30 de titluri ale ei fiind o prezență constantă în topurile *New York Times*.

Tradiție din 1989

www.litra.ro

ISBN 978-606-33-7918-5

9 786063 379185

Courting Trouble
Kerrigan Byrne
Copyright © 2020 Kerrigan Byrne
Drepturile de publicare în limba română
au fost obținute prin intermediul
Book Cents Literary Agency

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Aventuriera
Kerrigan Byrne
Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Gabriela Cojocaru
Corector: Păunița Ana
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BYRNE, KERRIGAN
Aventuriera / Kerrigan Byrne
trad. din limba engleză: Ana Maria Halalai . –
București: Litera, 2021
ISBN 978-606-33-7918-5
I. Halalai, Ana Maria (trad.)
821.111

KERRIGAN BYRNE

Aventuriera

Traducere din limba engleză
Anamaria Halalai

LITERA
București

Către Anam Cara.

*Te-am recunoscut imediat
și nu am privit deloc în urmă.*

Prolog

*Chariton's Dock, Southwark
Londra, 1880*

Honorita, rănită de glonț, zăcea pe punte într-o baltă de sânge. Simțea o senzație stranie de eliberare.

Era pregătită să moară.

Căsătoria cu William Mosby, viconte de Woodhaven, îi răpise și ultima fărâmbă de inocență care îi mai rămăsese. Apoi bucuria și încrederea. Și, în cele din urmă, decența.

Pentru a se consola cu viața aceea nefericită – sau poate pentru a-i face în ciudă tiranului de soț – avusese câțiva amanți de-a lungul anilor. Unul dintre ei, George Hamby – Forsyth, contele de Sutherland, îi ceruse mâna surorii ei mai mici, Prudence, atunci când Honorita pusese capăt aventurii lor.

William îi interzisese Norei să-i spună lui Prudence despre aventura ei. O amenințase că-i va distruge sora și că o va supune la chinuri pe care nu și le-ar fi putut imagina vreodată.

Iar ea se supuse.

Se supuse!

Cum putuse să fie atât de proastă? Atât de egoistă și de oarbă? Viața ei era deja un chin, iar chinul suprem era căsătoria cu bărbatul nepotrivit.

Dacă Nora era conștientă de un lucru, atunci acesta era.

William se folosise de firma de transport a tatălui ei pentru a face contrabandă cu cocaină. Îi căutase și omorâse amanții, acuzând-o pe ea de moartea lor.

Sora ei s-ar fi putut spânzura dacă nu ar fi fost protejată de noul ei soț, inspectorul-șef Carlton Morley.

Când Morley se apropiase de el, William o păcălise pe Prudence pentru a o lua ostatică și a fugi din oraș. Dar mai întâi, se opri la

depozitul din Southwark al tatălui ei ca să scotocească prin coșuri și cutii, căutând aparent o cutie plină de bani pe care o livrase.

Nora privea neputincioasă în timp ce William ținea un pistol la capul surioarei ei iubite.

Morley se cocoțase pe acoperișul depozitului, îndreptând pușca spre William, dar glonțul nu-l nimeri pentru că nenorocitul o folosisese pe Prudence pe post de scut.

Toate astea ar fi putut fi evitate dacă ea nu ar fi fost o lașă egoistă.

Honorina citise de multe ori că oamenii aud un zgomot în urechi sau își simt inima bătând cu putere în piept înainte să facă un lucru necugetat sau o faptă eroică.

Dar să înfrunte consecințele faptelor sale, ale trădării soțului ei, o devastase. Așa că inima ei nu bătuse mai tare. Sângele ei nu mai circulase cu repeziciune.

Se simți înghețată. Detașată. Ca și când nu ar mai fi sălășluit în propriul ei corp.

Ca și când ar fi murit cu mult timp în urmă.

Și poate chiar murise.

Trăgând aer în piept, Honorina intra pe ușă și-l privi în ochi pe bărbatul pe care îl ura cel mai mult pe lume.

Îi măsură cu privirea părul cenușiu și rărit, dinții îngălbeniți, burta enormă, consecințe ale unei vieți dedicate viciilor și ticăloșiilor. Era ca și când răutatea și invidia lui începeau să iasă din el și să îi distrugă corpul.

Bărbatul luă pistolul de la tâmpla surorii ei și o împușcă pe ea în schimb.

În timp ce se prăbușea, fata îl privi pe Morley cum își răzbuna soția, punându-l la pământ pentru totdeauna pe William cu un singur glonț tras cu pușca lui puternică.

Cumva, Nora reușise să se strecoare afară... și privea cerul când o auzi pe Prudence strigându-i numele. Chipul iubitei sale surori pluti deasupra ei, cu privirea cuprinsă de panică.

Cu ultimele puteri, Nora încercă să îndrepte lucrurile:

– Îmi pare rău... ar fi trebuit să îți spun... mi-a fost... teamă...

– Ștt...! șopti Prudence. Nu am știut ce fel de om era. Cum s-a purtat cu tine. Nu e de mirare că te-ai îndepărtat. Nu sunt furioasă pentru povestea cu George. Te rog, nu te învinovăți! Doar...

- Te iubesc! reuși Nora să spună cuprinsă de durere. Noi nu rostim astfel de vorbe, nu-i așa? Noi cei din familia Goode. Dar chiar te iubesc.

- Și eu te iubesc, zise Pru printre suspine, cu lacrimile curgându-i de pe vârful nasului. Te voi iubi pentru mult timp, așa că nu începe să vorbești de parcă vrei să îți iei adio.

- Ești o soră minunată, iar eu... Eu nu sunt...

Începu să se stingă ușor, incapabilă să simtă căldura soarelui după-amiezii, deși soarele încă îi lumina chipul.

Apoi îi auzi numele.

Titus Conleith.

Asta o readuse la viață, chiar dacă doar pentru o clipă. Începu să tragă de Prudence, implorând-o să îl vadă. Insistând. Știind că era prea târziu.

Da, merita să moară, chiar mai rău de atât.

Pentru că demult, făcuse un băiat să sufere. Un băiat frumos, cu inima curată și suflet pur.

Păcatul acela era de neiertat.

Petrecuse ultimii ani plătind scump.

Minerul

Londra, noiembrie 1865

Titus Conleith avusese deseori fantezii erotice cu Honoria Goode. Simțise un soi de iubire foarte intensă pentru ea încă de pe vremea când era doar un flăcău de zece ani. Acum, la paisprezece ani, *bărbat* în toată regula, o iubea altfel.

Maturizat, era pregătit să riște.

Ceea ce simțea pentru ea era un fel de adorație, de scepticism și uluire de câte ori o vedea. Pur și simplu îi era greu să creadă că exista o astfel de ființă. Că umbla încoace și încolo pe acest pământ. În casa în care *locuia* el.

Nu conta că era cu trei ani mai mare decât el, nici că era cu un cap mai înaltă în ghetetele cu șireturi și cu tocuri discrete. Nu conta că era imposibil să se apropie în vreun fel de ea sau să îndrăznească să i se adreseze.

Ideea de a fi cu ea sub orice formă depășea cu mult capacitatea de înțelegere și nu putea fi luată în calcul. El era în gospodărie băiatul bun la toate pentru tatăl ei, Clarence Goode, baronul de Cresthaven. Era inferior chiar și servitoarei. El curăța șeminee și repara lucruri, spăla grajdurile de bălegar și curăța după câinii care mâncau mai bine decât el.

Când el și Honoria împărțiseră o cameră, el dormise la picioarele ei, la propriu, uneori.

Una dintre amintirile lui preferate era probabil una în urmă cu un an când ea aranjase să călărească pe hipodrom și nu găsisese nici un bloc de urcat. Titus fusese chemat să își împreuneze mâinile pentru ca Honoria să le poată folosi ca scară și să urce în șa.

În ziua aceea îi văzuse vârful ghetei și o bucățică din ciorapii albi imaculați deasupra gambei, în timp ce îndrăznea să o ajute să-și fixeze piciorul în bridă.

Fusese pentru prima dată când ea se uitase la el cu adevărat. Prima dată când se priviseră fix în ochi în timp ce soarele se reflecta în buclele-i ca abanosul, asemenea acelor tablouri scumpe și scorojite ale Fecioarei care atârnau pe pereții din galeria lui Baron.

În momentul acela trăsăturile ei aveau aceeași grație.

– Sângerezi, remarcă ea, mutându-și brusc privirea către o rană mică din palmă unde o așchie de la mânerul lopeții se înfipsese suficient de adânc încât să sângereze.

Gheata ei aruncase puțin noroi pe rană.

El abia simțea durerea.

Titus strânsese pumnul și îl ascunsese la spate, coborându-și privirea.

– Nu e nimic grav, domnișoară.

Băgă mâna în buzunar, scoase o batistă albă, călcată și o flutură în fața lui.

– Nici n-am văzut-o sau nu am...

– Honoria, o muștră mama ei, privindu-l cu reproș, așezându-se între ei și obligându-l să facă un salt înapoi ca nu cumva să fie călcat în picioare. Este nepotrivit să îți pierzi vremea cu ei. Îi obligi să se confrunte cu ceva pentru care nu sunt pregătiți. Serios, ești suficient de deșteaptă încât să nu faci asta.

Honoria nu scoase nici un cuvânt, nici nu privi înapoi în timp ce se îndepărtă supusă alături de mama ei.

Băiatul recuperează batista de unde căzuse când fata fusese strigată.

Din ziua aceea, imaginea ei îi apărea în minte de câte ori închidea ochii noaptea. Chiar și atunci când parfumul de apă de trandafiri se evaporase de pe amintirea păstrată cu sfințenie.

Două dintre servitoarele din gospodărie se simțeau foarte rău astfel că menajera îl însărcină pe Titus să ducă surcelele în aripa de est a casei Mayfair, să pregătească și să aprindă focul, înainte ca familia să se trezească.

Băiatul făcu focul mai întâi în încăperea stăpânului, apoi în cea a stăpânei, omițând-o pe a Honoriei pentru a-l face în camera unde dormeau gemenele, Mercy și Felicity, în vârstă de șapte ani.

Felicity stătea ghemuită în pat, cu părul blond peste o carte, privind cu ochii mijiți la dimineața mohorâtă. Micuța drăgălașă

și făcu timid cu mâna când intră în vârful picioarelor să aprindă focul.

Încălcând regulile de comportament adecvat, fata îi mulțumi în șoaptă și roși când el ridică două degete în semn de salut, închizând ușa în urma lui cu un zgomot insesizabil. După ce se ocupă de șemineul guvernantei și al lui Prudence, sora mijlocie din familia Goode, Titus se trezi într-un final stând la ușa Honoriei.

După ce cercetă rușinat holul, se dojeni singur pentru asta.

Fusese trimis acolo.

Pentru nimic în lume nu avea să rateze șansa aceea și să nu profite pentru a putea fi aproape de ea.

Singur.

Ținând surcelele într-o mână, puse cealaltă mână pe clanța ușii, apoi se opri, privindu-și mâinile cu dezgust. Își încovoie degetele pătate cu negru de la întorsul și căratul cărbunilor din soba uriașă care încălzea primele două etaje ale casei. Murdăria de la grajduri și grădini i se vârâse sub unghii și se fixase în crăpăturile și în căușul palmei.

Avu un sentiment familiar de umilință când își șterse mâna de cămașă, sperând să curețe murdăria ca atunci când ștergea un măr, înainte să încerce clanța și să privească încordat în jur.

Lui Titus îi plăcu că, spre deosebire de restul familiei, Honoria dormea cu toate draperiile trase și cu fereastra care dădea spre podgoria de caprifoi deschisă pentru a lăsa să pătrundă adierea parfumului din grădini. Nu părea să conteze anotimpul sau vremea; se uită la fereastra ei și văzu că era deschisă.

Băiatul obișnuia să cânte în timp ce lucra afară. Dacă ar fi avut noroc, glasul lui ar fi făcut-o să vină la fereastră sau măcar el și-ar fi imaginat asta când fata rămânea cu privirea pierdută spre grădini.

Asemenea soarelui, nu o putea privi prea mult timp.

Iar ea abia dacă se uita la el.

Titus își spuse că dacă ea ar închide fereastra să nu-i mai audă glasul, el nu ar mai cânta deloc.

Însă ea nu făcu asta.

Era ca și cum fata nu suporta să fie complet izolată.

Ca și cum nu se putea hotărî dacă să tragă draperiile și să se izoleze de toată lumea de afară.

În dimineața aceea, frigul de noiembrie se armoniza cu cenușiul de ardezie al cerului din zori care se zărea prin ferestrele unghiulare. Frigul usturător îi pătrunse prin vestă și prin cămașa subțire, determinându-l să se grăbească să încălzească încăperea.

Tremurând din tot corpul, își ținu respirația când închise ușor ușa în urma lui, având mare grijă să nu o trezească pentru că de câteva zile fata fusese retrasă și liniștită și se plânsese des de dureri de cap.

La lumina aceea slabă fata părea un contur subțire sub un munte de așternuturi arăbești, încovoiată cu spatele la el. Părul ei ca abanosul pe perna albă imaculată...

Ocupa al doilea dormitor ca mărime, ea fiind cea mai mare dintre surori. Tavanul era suficient de înalt cât să poată dispune de un candelabru de cristal care se potrivea cu sfeșnicele de perete mai mici de la capul patului.

Pe peretele din lambriu se aflau câteva șifoniere garnisite cu haine și rochii lungi de seară, fiecare urmând a fi purtată în diferite momente ale zilei sau la serate, ceaiuri și alte evenimente pe care cineva ca el nici nu și le putea imagina.

Fata prefera nuanțele strălucitoare în locul celor pastelate și mătăsuri în locul bumbacului și al catifelei. Cu părul ei bogat, negru ca abanosul și ochii închiși la culoare, era greu să distingi pupila de iris, fiecare formă și culoare o făceau și mai frumoasă.

Titus știa că roșul era culoarea ei preferată. Îl purta deseori în toate nuanțele posibile.

În liniștea dimineții, îi auzi respirația greoaie și aritmică de parcă ar fi alergat în vis sau s-ar fi luptat cu un dușman nevăzut.

Pe covoarele moi, pașii lui nu se auzeau deloc când trecu în vârful degetelor pe lângă piciorul patului atât de voluminos încât i-ar fi putut înghiți de trei ori umilul pătuț din podul grajdului.

„Oare avea un coșmar? I-ar face o favoare să o trezească?”

Probabil. Se aștepta însă să fie dat afară imediat, doar pentru că gândise să facă așa ceva.

Pierduse mai mult timp decât era necesar cu focul, aprinzând cel mai perfect foc pe care îl făcuse vreodată. Când lemnul trosni și pocni vesel în vatră, băiatul rămase pe loc, mulțumit doar pentru că respira același aer cu ea.

- Arde?

Vocea ei răgușită aproape că-l făcu să tresară de spaimă.

Titus se ridică în picioare, răsturnând coșul cu surcele și scăpând vâtraiul pe gresie cu un zgomot asurzitor.

- Fo... focul, domnișoară? Arde cum trebuie acum. Vă va încălzi, fără îndoială.

În comparație cu dialectul ei de sus, accentul lui Yorkshire suna a vorbire pășărească, chiar și pentru urechile lui.

- Mă arde, se plânse ea, stând ghemuită, rostind cuvintele încâlcit și răspicat, de parcă erau închise în gât.

- Domnișoară?

Inima îi bătea cu putere apropiindu-se de patul ei și i se făcu mică atunci când văzu fata.

Cosița ei era încâlcită, fire ieșite, împâslite pe fruntea lucioasă și pe tâmpile, de parcă se luptase toată noaptea. Avea fruntea încrețită de durere și fața pișcată de frig în jurul buzelor subțiri și străvezii.

Nu stătea ghemuită doar pentru a se feri de frig, ci mai degrabă pentru a se apăra de ea însăși. De parcă și-ar fi protejat corpul de durere. Deși avea broboane de transpirație pe față și pe buza superioară, dărdăia de frig.

Privirea ei îl îngrozi. Cu ochii deschiși, dar uitându-se în gol, fără să observe măcar apropierea lui.

- Domnișoară Goode? șopti el. Mă puteți... mă puteți auzi?

Brusc, picioarele ei începură să se zvârcolească în timp ce fata se încovoia și dădea din mâini și din picioare împingând cuvertura de pe corp, dezvăluind cămașa de noapte pe care o sfâșiasse în timpul nopții.

Honorina Goode era de felul ei palidă, însă acum picioarele ei mlădioase dezgolite abia se puteau deosebi de așternuturile albe, dacă febra nu i-ar fi înroșit corpul deasupra sânilor și spre clavicule.

- Îmi arde pielea, murmură, sprijinindu-se în brațele tremurânde. Peste tot! Stinge-l, băiete, *te rog!*

Băiete!

Mai târziu, cuvântul acesta îl va străpunge ca o suliță.

Fata scoase un sunet jalnic și fu cât pe ce să cadă din pat.

- Nu, domnișoară! Aveți febră. Rămâneți întinsă. Îi voi trezi pe toți ai casei.

Fără a mai sta pe gânduri, o cuprinse de umeri pentru a o ține pe loc. Îl surprinse când, la atingerea lui, ea se prăbuși cu toată greutatea înapoi pe pernă.

- Da, oftă ea, strângându-l tare de mână. Este atât de frig... Atât de... e mai bine.

Aerul de iarnă era rece și umed în dimineața aceea. Aprinderea focului nu-l ajutase aproape deloc să își încălzească mâinile și picioarele înghețate.

Îi simțea pielea într-adevăr arzând ca o flacără în palmele lui, absorbind toată răcoarea pe care mâinile lui o puteau oferi, în timp ce ea, în schimb, îl încălzea pe el.

Panica începu să pună stăpânire pe el. Cum era un băiat fără educație, nu știa foarte multe, dar înțeluse foarte bine pericolul în care se afla fata. Ardea toată și dacă nu făcea nimic, va deveni o altă fantomă care va bântui golul din sufletul lui unde locuiau cei dragi.

Înșfăcând așternuturile, o înfășură cu grijă pentru a nu-i face rău, după care ieși în grabă din cameră.

Sună din fiecare clopoțel cu o nebunie frenetică, sculându-i pe toți cei din casă. Baronul îl trimise imediat să cheme doctorul, pe Preston Alcott. Ar fi pierdut timp prețios dacă bătrânul grăjdar ar fi pregătit calul, așa că Titus alergă câteva străzi până la casa doctorului, ajungând la timp înainte să îi sară plămânii din piept de la aerul poluat.

Doctorul Alcott își trăgea haina pe el când Titus îl trase în pridvor cu picioarele împleticite și îl băgă în birjă. Pentru a câștiga timp, îi spuse toate detaliile interacțiunii lui cu Honoria, menționând starea ei febrilă, aspectul și răspunzând la întrebări suplimentare, cum ar fi ce mâncase cu o seară înainte și unde călătorise în ultimele două zile.

- Ești un flăcău foarte perspicace, remarcă doctorul, examinându-l atent pe deasupra ochelarilor. Din spatele bărbii roșcate cârlionțate, era greu de intuit dacă fusese un compliment sau o critică, până când bărbatul continuă: De-ar fi și asistentele mele atente la detalii măcar pe jumătate cât ești tu!

Deși nu era casa lui, când ajunseră, Titus îl conduse pe doctor sus pe scara principală și se furișă pe hol lângă vaza orientală aproape la fel de înaltă ca el, făcând tot posibilul să se contopească cu umbrele.

Prin ușa deschisă a Honoriei, privi neputincios cum doamna McGillicutty, menajera, întindea o pânză rece peste fața și gâtul Honoriei. Familia Goodes îi dădea târcoale de parcă îngrijirea primului născut nu merita atenția lor și aveau nevoie de o servitoare să o facă.

Honorina zăcea cu fața în sus, mumificată între așternuturi, cu pleoapele întredeschise.

Titus crezu că putea fi bolnavă. Era atât de palidă, încât ar fi putut-o considera moartă deja, dacă nu ar fi avut respirația rapidă.

Doctorul îi dădu pe toți la o parte și în numai câteva minute rosti verdictul grav.

— Baron Cresthaven, Lady Cresthaven, doamnă McGillicutty, a suferit vreunul din domniile voastre de febră tifoidă?

Mama Honoriei, o copie mai bătrână a fetelor sale, cu părul ca abanosul, făcu doi pași în spate de lângă patul fetei.

— Cu siguranță nu, doctore. Asta este nenorocirea oamenilor murdari și săraci.

Dacă doctorul avu o părere legată de reacția ei, o ținu pentru el.

— Dacă așa este situația, atunci va trebui să vă cer să părăsiți camera. Într-adevăr, ar fi mai sigur dacă ați lua ceilalți copii pe care îi aveți și ați merge în altă parte până când...

— Până când Honoria își revine? insinuă baronul pe sub mustața bogată.

Doctorul privi lung la Honoria cu o ușoară expresie de durere.

Lui Titus îi venea să urle și să lovească cu piciorul în vaza neprețuită de lângă el, iar apoi să se mândrească cu distrugerea făcută doar pentru a vedea ceva la fel de ruinat ca inima lui.

— Știam că nu trebuia s-o lăsăm să participe la evenimentul filantropic organizat de Lady Carmichaels, tipă baroana. Am susținut întotdeauna că nu poate fi de bun augur să te aventurezi mai jos de Clairview Street.

– Se mai simte și altcineva rău la dumneavoastră în casă, Lady Cresthaven? întrebă doctorul în timp ce întinse brațele într-un gest menit să îi conducă pe toți spre ușă.

– Din câte știu eu, nu, răspunse femeia, depărtându-se grăbită de patul fiicei sale, de parcă ar fi fost prinsă în plasa lui Alcott.

– Două servitoare, spuse doamna McGillicutty de lângă stăpâna ei, s-au simțit rău când s-au dus aseară la culcare.

Doctorul scoase un oftat lung când ajunseră în prag.

– În ciuda credinței populare, infecția tifoidă se poate produce în hrana și băutura oricui, în orice moment. Este adevărat și regretabil faptul că o contaminare excesivă are loc în comunitățile de oameni nevoiași, unde igiena este jalnică, dar aceasta este un microb care nu discriminează în funcție de condiția socială.

– Chiar așa, încuviință baronul pe un ton arogant pe care îl folosea când se simțea amenințat sau când era depășit de situație. Vom pleca la Savoy imediat. Charlotte, fă-ți bagajul!

– Voi avea nevoie de cineva să îi pregătească fiicei dumneavoastră o baie rece și să mă ajute să o duc în cadă, spuse doctorul, păstrând tonul amuzat. Dacă întrebați în gospodărie cine a fost infectat cu febră tifoidă în trecut...

– Eu am fost, doctore. Titus ieși din întuneric, surprinzându-i pe soții Goode. Și părinții, și sora mea au fost infectați.

Înainte de momentul acela, Titus nu știuse că cineva poate fi mulțumit și îndârjit în același timp, dar Alcott reușise asta.

– Categorie nu! Charlotte Goode nu era o femeie robustă, însă personalul ei se plângea deseori că vocea ei putea atinge o octavă care putea sparge un pahar și răni câinii. Nu voi permite ca fata mea cea mare, bijuteria familiei noastre, să fie *pipăită* de un flăcău care curăță sobele și strânge bălegarul. Este foarte deranjant; Honoria a fost chemată săptămâna viitoare la picnicul prințesei, ca invitată specială a vicontelui de Clairmont.

Titus își coborî privirea. Nu din respect, ci pentru ca femeia să nu observe flăcările de furie din ochii lui.

Auzind acestea, doctorul bătu cu piciorul în podea, reducând pe toată lumea la tăcere.

– Doamnă, fiica dumneavoastră abia dacă va reuși să depășească cu bine această săptămână și cu cât dumneavoastră și familia

dumneavoastră rămâneți mai mult în această casă, cu atât mai mult îi puneți în pericol și pe ceilalți copii. M-am făcut suficient de bine înțeles?

Baronul, renumit pentru pragmatismul lui fără scrupule, își cuprinse soția de umeri și o conduse spre ieșire.

– Plecăm, spuse el.

Fără să mai privească în urmă la fiica lui cea mare.

Tratamentul

Doar de două secunde avu nevoie doctorul Alcott pentru a scăpa de agitația frenetică din gospodăria baronului și de a-l împinge pe Titus în dormitorul Honoriei înainte să se închidă acolo.

– Unde e baia?

Titus arată către ușa de la baia alăturată care avea încă o ușă spre camera copiilor de partea cealaltă.

– Cada are robinet direct sau trebuie adusă apă din bucătărie?

– Este un robinet cu pompă, domnule, dar tocmai am pornit boilerul care alimentează cu apă caldă doar bucătăriile și primul etaj.

– Este suficient. Doctorul se dezbracă de haina de la costum și o aruncă pe un scaun înainte să își desfacă butonii de la manșete. Acum vreau să umpli cada cu apă caldă, nu rece, înțelegi? Trebuie să-i scădem febra, dar dacă apa e rece, o va face să tremure și temperatura va crește.

– Mă duc la bucătărie să le spun să pună un vas cu apă la încălzit doar pentru a fi siguri că nu e rece.

Bărbatul caută în geanta medicală și scoase o lupă opacă.

– Mai întâi, tinere, vei lua acest săpun antiseptic și îți vei curăța mâinile până când dispăre și mizeria de sub unghii.

– Da, domnule.

Dură o veșnicie până să se încălzească apa, iar băiatul părea că are nevoie de fiecare minut pentru a curăța murdăria care nu se mai termina de pe mâinile ei. Când pielea lui fu roz și curată, fără nici un pic de murdărie, umplu două găleți atât cât să poată să le ducă și târî apa fierbinte sus pe scări.

Baronul și soția lui trecură în goană pe lângă el în timp ce coborau.

– Nu trebuie să spunem că este tifoidă, spuse el, în timp ce soția își băga mâinile într-un manșon din blană de hermină.

- Ai dreptate, desigur, încuviință baroana. Ce părere și-ar face oamenii despre casa noastră? Poate gripă ar fi mai potrivit?

- Da, excelentă idee.

Titus se abținu să nu le arunce cu apa opărită în cap și se grăbi către baie, cu dureri de brațe de la greutate. Încuie imediat ușa dinspre odaia copiilor pentru că auzise întrebările stridente, pline de teamă, cu care tinerele gemene o bombardaseră pe guvernanta lor de cealaltă parte a ușii. Puse dopul la cadă și dădu drumul la robinet. Înfiorându-se cât de rece era apa, potrivi temperatura cum se pricepu mai bine.

După aceea se întoarse în camera Honoriei la timp pentru a-l vedea pe doctor îmbrăcat doar în pantaloni și cu mânecile de la cămașă suflecate până la coate, aplecat peste trupul dezgolit al Honoriei, cu mâinile pe stomacul ei, palpându-i buricul cu palma.

Chiar și în starea aceea cataleptică, fata scoase un icnet de suferință care se opri când mâinile doctorului coborâră mai jos, apăsând cu degetele carnea de deasupra osului șoldului, în locul unde pielea ei palidă se unea cu părul negru ca abanosul.

Un instinct de furie îl cuprinse pe Titus văzând asta. Cu un sunet animalic pe care nu îl mai scosese niciodată, Titus se năpusti către pat și îl dădu deoparte pe doctor.

Alcott se împiedică de noptieră, răsturnând o cutie muzicală și peria preferată a fetei.

Titus o acoperi din nou pe Nora în așternuturi, mormăind către doctor și se așeză în dreptul fetei acoperindu-i corpul de privirea unui bărbat mai mare.

- Luați-vă mâinile murdare de pe ea!

În loc să se simtă vinovat sau să se apere, doctorul fu mai degrabă iritat și apoi, analizându-l pe Titus, înțelegător. Își aranjă ochelarii și înaintă câțiva pași.

- Ascultă, băiete! Sunt bărbat, e adevărat, și ea este o domnișoară. Dar în camera asta, eu sunt *doar* un doctor. Pentru mine, acesta este corpul unei ființe pe moarte. Trebuie să o examinez.

Titus făcu ochii mici, suspicioși, întrebându-se dacă bărbatul îl lua de prost.

- Nu trebuie să o atingeți... *acolo*. Nu atât de aproape de...

Alcott îl întrerupse scurt.

– Deși sunt convins de diagnosticul meu inițial, i-aș face rău dacă nu aș exclude toate posibilitățile. Intern, multe maladii pot produce aceste simptome și de aceea palparea abdomenului ajută deseori să mă asigur că nu are o altă problemă. E un organ, apendicele, chiar aici. Arată în partea dreaptă jos a corpului, aproape de zona inghinală. Dacă este umflat sau perforat, infecția se va răspândi în sânge. Dacă ar fi vorba despre asta, ar fi necesară o operație imediată sau ar muri până la amiază.

Amiază? Titus simți un nod în gât privind peste umărul lui la chipul fermecător și palid lucind de transpirație.

– Este laudabil gestul tău de a o proteja. Dar este datoria mea să o mențin în viață, îl încurajă doctorul, apropiindu-se și mai mult. Înainte de orice altceva obligația asta are prioritate în gândurile și în faptele mele și la fel trebuie să fie și la tine acum când mă ajuți să o duc în cadă. Crezi că poți face asta?

Titus încuviință din cap, chiar dacă simți un nod de teamă și durere în stomac.

Doctorul se apropie și îl bătă pe umăr.

– Bun! Acum ajută-mă să iau cearșaful de sub ea. Îl vom folosi ca un fel de bandaj.

Fata opuse rezistență când o coborâră cu cearșaful în cadă, pentru ca apoi să se așeze oftând a renunțare. După câteva momente tensionate, păru să respire mai ușor. Fruntea crispată de durere se mai descreți un pic, iar genele de onix se relaxară pe obraji roșii.

Cu mișcări precise și eficiente, Alcott părăsi camera pentru a se întoarce să îi administreze o tinctură pe care fata nu o putu înghiți.

– Ce e asta? Întrebă Titus, privind cu interes sticla.

– Timol. Cunoscut mai mult sub numele de camfor. Are proprietăți antipatogene care vor ataca bacteria din stomac, oferindu-i o șansă mai mare de supraviețuire.

– Nouă doctorul ne-a dat tuturor naftalină, își aminti Titus. A ajutat la febră, dar... apoi toți s-au simțit mai rău.

Amintirea îi provocă o durere atât de profundă încât își duse mâna la piept pentru a se calma.

Alcott râse ironic, cu fața lui pistruiată sub barbă.

– Naftalina este mai mult otravă decât medicament și chiar dacă este mai ieftină și mult mai la îndemână, este ca și cum ai băga

molii pe gâtul familiei tale și să numești asta leac. Mi-ar plăcea tare mult să am o discuție cu acest așa-numit doctor.

Dacă Titus ar fi știut asta mai devreme! Ar fi cerut timol.

– Nu știu de ce mie nu mi-a fost la fel de rău ca lor. Am făcut tot ce mi-a stat în putință să le scad febra. Ceai de coada șoricelului și ghimbir rece. Nu i-am putut ridica să îi duc în cadă, eram mic pe atunci, dar le-am pus comprese reci pe frunte și muștar pe piept.

Alcott îl privi cu atâta milă, încât Titus nu-și putu opri o lacrimă în colțul ochiului.

– Te-ai descurcat admirabil, băiete! Uneori, în ciuda tuturor eforturilor, moartea câștigă lupta și doctorii sunt învinși.

Pentru a-și stăpâni curiozitatea și neliniștea inevitabilă, Titus îl întrebă pe doctor despre bacterii, microbi, medicamente, doze, apendice și alte organe care ar putea perfora, până când Alcott consideră că Honoria petrecuse suficient de mult timp în apă.

Fu dificil să păstreze distanța clinică pe care doctorul Alcott reuși să o păstreze când o duseră înapoi în pat și o șterseră și o îmbrăcară într-o cămașă de noapte curată. Titus făcu tot posibilul să evite să privească unde nu avea voie, atingându-i pielea dezgolită cât putu mai puțin.

Însă știa că degetele lui nu vor uita atingerea ei, chiar dacă asta nu făcea cinste nici unuia dintre ei.

Doctorul o lăsă pe fată în grija lui Titus cât timp administră timol și dădu instrucțiuni servitoarelor, ambele infectate de aceeași maladie, însă fără febră mare sau apatie îngrijorătoare.

Rămas singur, Titus luă peria și cu mâinile tremurânde și mișcări atente, îi desfăcu fetei coada încâlcită. Netezi șuvițele umede și le așeză pe pernă, descâlcindu-le cu blândețe. Firele de păr erau precum mătasea pe pielea lui aspră. Băiatul își permise să își facă plăcerea de a usca șuvițele, trecându-și degetele prin ele. Apoi le împleti în cosițe așa cum obișnuia să facă uneori cu cozile cailor când trebuiau mutați în masă la țară.

Chiar legă capătul cu o panglică vișinie, gândindu-se că fetei i-ar plăcea.

Strădania lui, desigur, nu era nici pe departe la fel de măiastră precum a servitoarei Honoriei, însă era satisfăcut de rezultat când apariția doctorului Alcott lângă el îl făcu să tresară.

Doctorul, un bărbat la vreo patruzeci de ani, îl privea de sus cu ochii roșii de oboseală, de parcă nici nu dormise înainte să fie trezit atât de devreme.

– O lăsăm să doarmă până la următoarea doză de timol. Uite, trag draperiile să fie întuneric.

– Nu! Titus se ridică, întinzând o mână spre doctor să îl oprească. Preferă ferestrele cu draperiile deschise. Îi place adierea vântului dinspre grădină, chiar și pe timp de iarnă.

Doctorul dădu din cap aprobator.

– Și eu cred că aerul proaspăt este cel mai indicat pentru un pacient în suferință.

Puse o mână pe fruntea fetei și îi verifică tensiunea. Păru încurajat de rezultat. Când termină, se întoarse către Titus, analizându-l cu o privire mult prea tăioasă și pătrunzătoare pentru un băiat obișnuit să își ducă traiul aproape neobservat.

– Înseamnă ceva pentru tine, băiete?

Însemna *totul* pentru el. Însă bineînțeles că nu putea să o admită.

– Titus.

– Poftim?

– Numele meu este Titus Conleith.

Doctorul încuviință scurt.

– Irlandez?

– Tatăl meu a fost irlandez, mama era din Yorkshire, unde au lucrat la fabrică. Am fost trimiși aici când tatăl meu a fost promovat ca maestru într-o companie de oțel. Dar s-au îmbolnăvit de febră tifoidă și au murit toți câteva luni mai târziu.

Alcott scoase un oftat de simpatie.

– Și cum ai ajuns să fii angajat în gospodăria unui baron?

Titus ridică din umeri, tot mai incomodat de întrebările bărbatului.

– Odată l-am salvat pe bătrânul domn Fick, administratorul grajdului, care era să fie zdrobit de o trăsură grăbită. M-a primit să lucrez aici ca să nu fiu nevoit să mă întorc la casa de copii. Îl dor foarte tare încheieturile de la reumatism să mai poată face ceea ce făcea. În plus, nici un orfelinat nu ar primi un băiat suficient de mare pentru a le face probleme.

- Înțeleg... Ceva școală ai făcut?

Titus îl privi îngrijorat.

- Știu să calculez și să citesc. De ce vă interesează?

- Ai o minte potrivită pentru ceea ce fac eu. Și un stomac bun pentru asta, în același timp. Am un cabinet medical pe Basil Street, în Knightsbridge. Știi unde este?

- Da, își împreună mâinile la spate, părând dintr-odată ceremonial.

- Dacă domnul Fick îți poate da liber câteva nopți pe săptămână, vreau să vii acolo. Putem discuta despre viitorul tău.

- Voi veni, promise Titus, ceva din interior spunându-i că grija lui pentru Honoria nu trebuia să se transforme în speranță.

Cele trei zile în care stătu la căpătâiul fetei fură cele mai frumoase și, în același timp, cele mai urâte zile din viața lui.

Îi spuse povești despre trucurile cu cai, în timp ce-i topea cuburi de gheață în gură. Îi luă temperatura și o răcori cu cârpe umede și pânză cu gheață. Ba chiar îl lăsă pe doctor să îi dea doza de timol și să o ajute cu toate necesitățile, atunci când servitoarele întorceau spatele lucrurilor urâte.

O imploră să trăiască.

În tot acest răstimp, îi fredonase cântecul irlandez pe care tatăl lui obișnuia să i-l cânte mamei lui în nopțile când beau puțin peste măsură și dansau legănându-se ca tinerii îndrăgostiți pe podeaua ponosită și veche.

*Negru e culoarea părului iubitei mele,
Asemenea unei sărbători de trandafiri îi sunt buzele,
Are cel mai dulce zâmbet și cele mai fine mâini,
Iubesc pământul pe care stă.*

Abia dacă mănca ceva sau apucă să doarmă până în a patra noapte. Fata înghițise câteva linguri de supă de oase de vită, sunetul profund al respirației ei mai ușoare adormindu-l ca pe un copil în scaunul de lângă patul ei. Alcott îl trezi cu vești bune că febra stagnase și apoi îi ordonă să se spele, să își schimbe hainele și să doarmă în camera de oaspeți de alături.

O zarvă îl trezi treisprezece ore mai târziu. Fără a sta pe gânduri, Titus coborî din pat clătinându-se și o luă la fugă spre hol.

Alunecă și se opri brusc, abia reușind să evite să se lovească de spatele baronului.

Fiecare ființă din familia Goode se adunase în jurul patului Honoriei, iar băiatul nu mai putu să vadă nimic din cauza lor. Prudence, Felicity și Mercy, toate pălăvrăgeau în același timp și bucuria din glasul lor îl făcu să își dea seama că nu mai avea de ce să se teamă.

Titus înaintă lipăind, sigur pe el, oprindu-se doar pentru a-și face loc printre ceilalți să vadă ce se întâmplă.

Ea era a lui.

– Tinere Conleith, aici erai! Doctorul Alcott, un bărbat înalt, stătea la capul patului lângă pacienta pe care Titus încă nu o putea vedea.

– Domnișoară Goode, dumneata și familia dumitale sunteți îndatorati acestui tânăr. Datorită efortului lui susținut ați supraviețuit.

S-au întors cu toții să îl privească, făcându-i loc înspre fată.

Jubilând extaziat, Titus sorbi vorbele, zărind-o pe Honoria stând în capul oaselor. Era palidă încă, pleoapele îi erau grele de oboseală și buzele fără culoare.

Cu toate acestea, era cea mai frumoasă priveliște pe care o putea avea în fața ochilor.

Degetele ei se jucau cu funda vișinie din păr de parcă asta o liniștea.

Era doar în imaginația lui sau roșise când îl văzu?

El știa deja că era roșu ca racul, învăluit de roșeața care îi cuprinsese și gâtul.

– Mulțumesc, murmură ea.

Sugrumat de emoție, băiatul nu putea scoate un cuvânt.

– Da, da, spuse baronul satisfăcut, prinzându-l de umăr și îndreptându-l către ieșire. Vei primi bani drept recunoștință, băiete. Te voi chema să vii mâine în biroul meu, pentru a discuta detalii. Ești un băiat bine crescut.

Ușa i se trânti în față și el privi nedumerit pentru o clipă. De cealaltă parte, vocea baroanei era stridentă, întrebându-l pe doctor dacă Honoria era suficient de bine cât să poată participa la picnicul de la palat de peste trei zile.

Titus își lipi urechea de ușă și închise ochii.

Se uitase fix la el. Îl văzuse pentru prima dată. Oare își amintea ceva de zilele trecute? Oare auzise ceva din tot ce-i spusese? Din tot ce-i cântase?

Îi mulțumise, iar el nu spusese nimic. Singura lui ocazie de a vorbi cu adevărat cu ea, iar el își înghițise vorbele.

Apoi îl vor înlătura ca pe ceva lipsit de importanță. Pentru ei, pentru familia Goode, el era un nimeni. Un nimic. Nu se vor mai gândi niciodată la el după ziua aceea, decât dacă un câine și-ar face nevoile pe covoare și cineva ar trebui să curețe.

Dar ea? Ea va veni la el? Oare îl remarcase cu adevărat? Nu ca pe un servitor sau ca pe un salvator, ci pe el însuși...

O întrebare îl bântuia în timp ce își târâia picioarele pe hol, înapoi spre grajduri, strângând pumnul la gândul pielii ei.

Oare o va mai atinge vreodată?

Patru ani mai târziu

– Cred că e un mort în sera ta, spuse Amanda Pettifer fără a fi cu adevărat îngrijorată când trase perdeaua de la fereastra trăsurii. Clădirea e destul de mare pentru casa unui baron! E lungă cât pereții grajdului!

Honorina Goode era obișnuită cu împunsăturile Amandei legate de clasa lor socială. Ca fiică de viconte, trebuia, din când în când, să le pună la punct. Nu era cea mai plăcută virtute pentru o prietenă, dar nici nu era ceva neobișnuit în cerul lor.

– Lasă-mă să văd! Prudence se întinse peste Amanda pentru a privi afară pe fereastra trăsurii când trecură pe lângă grajduri. Sfinte Sisoe, ai dreptate! Picioarele unui bărbat ies de dedesubt de parcă ar fi căzut clădirea pe el. Dacă s-a înecat în băltoaca de bălegar în care se află? Cineva ar trebui să facă ceva, Nora! O, nu, așteaptă. Picioarele se mișcă. Totul e bine. Sau, cel puțin, așa *cred*.

– Mă bucur că nu suntem întâmpinate de un cadavru.

Satisfăcută în sinea ei că sora ei, Pru, încă folosea numele pe care era strigată în timpul școlii, Nora puse semn la carte și închise cartea. Nu-i plăcuse niciodată numele de Honorina. Era simplu și obscur, potrivit mai degrabă pentru o călugăriță sau o partizană decât pentru o domnișoară din înalta societate. Nora suna mult mai sofisticat, se gândi ea. Mai clar, chiar.

Deși Amanda Pettifer avea, ca și Nora, douăzeci de ani, ea și Prudence – cu aproape trei ani mai mică – erau prietene la cata-ramă. Aparent pentru că amândurora le plăcea să facă trăsni și să se poarte neadecvat.

Se îngrămădiseră toate în trăsura din Green Street Station, nerăbdătoare să ajungă acasă. Balul de ieșire în societate al Norei era peste trei zile și mai erau atât de multe de făcut. Nu avea cum să nu se simtă cuprinsă de neliniște gândindu-se la asta.

Trăsura întoarse pentru a face o escală la curtea Mayfair, timp în care fata trase repede perdeaua să vadă ce era cu zarva de afară.

De-a lungul zidului grajdurilor, ascunsă în spatele casei lor, sera din fier forjat, cu ferestre de sticlă, strălucea în lumina apusului.

Într-adevăr, două picioare lungi de bărbat, îmbrăcate cu niște pantaloni murdari, stăteau tolănite într-o băltoacă mică de noroi dintr-un heleșteu de sub fundație. În timp ce toate fetele priveau, picioarele se îndoiră și se desfăcură indecent, iar mâinile pline de noroi se prinseră de peretele clădirii. Apoi, cu o sfortare sinuoasă, trupul unui bărbat apăru de dedesubt, întins pe spate.

Înainte să iasă însă, se vârî înapoi și scoase câteva scule.

– Dumnezeule mare, Nora, este aproape gol, bolborosi Prudence.

Tânărul se ridică brusc în picioare și își scutură părul plin de noroi, înainte să curețe murdăria de pe corp și să o împrăștie pe jos.

Evantaiul din dantela de culoarea untului al Amandei se deschise cu un zgomot frenetic.

– Vai! exclamă ea cu glas răgușit. Trupul lui e precum statuia lui Ares de la Luvru.

Nora abia auzi replicile lor, atât de captivată fu la vederea lui.

Amanda avea dreptate. Silueta lui ar fi putut fi sculptată de mâinile unui artist. Trăsăturile lui frumos cizelate și trupul lui sculptat, fin și musculos. Înalt și zvelt, cu umerii rotunzi și brațe puternice. Pieptul tonifiat scotea în evidență nervurile și abdomenul atât de plat încât îi putea număra fiecare mușchi în parte, șase în total.

Nu văzuse niciodată un bărbat ca el în carne și oase. Sculptorii erau indivizi talentați, cu siguranță, însă ei lucrau în lut și piatră. O modalitate rece, lipsită de viață, prin comparație. Nu se compara nici pe departe cu strălucirea amețitoare a pielii bronzate. Dunga intrigantă de păr care se făcea nevăzută în pantalonii lui. Sau liniile corpului create de mușchi când se mișca și se contracta sub lumina soarelui la apus.

În momentul în care lacheul deschise ușa, Amanda acceptă să îi dea mâna și aproape sări din trăsură pentru a fluiera după muncitor.

– Se pare că v-ați pierdut hainele, domnule, îl tachină ea.

Ridică repede capul în timp ce Prudence coborî după Amanda din trăsură chicotind.

– Domnul Fick va trebui să pună furtunul din grădină pe tine înaintea ca toată murdăria să te transforme într-o statuie.

– Eu zic să îl lași să se usuce, îi aruncă ea o privire pofticioasă, analizându-l din cap până în picioare. Expuneți-l într-un muzeu! Aș plăti bilet *regulat* să văd o asemenea operă de artă.

– Amanda! Dacă te aude cineva?

Prudence puse o mână cu mânușa din dantelă pe gura spurcată a prietenei ei, deși se hlizeau amândouă necontrolat.

– Ce-mi pasă? Amanda îi înșfăcă mâna și i-o dădu la o deoparte, năpustindu-se către ușă, cu fustele voluminoase fluturând în urma ei. Urmează să mă mărit cu un lord mic și îndesat care deține jumătate din Cheshire, dar voi aprecia întotdeauna o lucrare de artă excelentă. Nu mai există bărbați ca acesta în societatea noastră, nu? Mare păcat!

Nora era pe punctul de a-i adresa câteva cuvinte de mustrare când domnul Fick, administratorul grajdurilor, ager și cu părul alb, îi aruncă băiatului o cămașă de bumbac șifonată, nimerindu-l fix în piept.

– Hei, Titus, îmbracă-te! Le ofensezi pe doamne!

– Ba bine că nu, spuse Amanda cu glas răgușit.

Întorcându-se, generosul domn Fick făcu o reverență când Nora coborî ultima din trăsură.

– Domnișoară Goode, domnișoară Goode, domnișoară Pettifer, bine ați revenit!

– Mulțumim, domnule Fick, ne bucurăm să vă revedem! salută Prudence, veselă ca de obicei.

Nora nu reuși să scoată nici un cuvânt, rămânând cu gura căscată de uimire.

Băiatul acela era Titus Conleith?

Băiatul apucă cămașa între degete, ținând-o departe de pielea plină de noroi. Îmbrăcându-se agitat, privi încruntat la Nora, străpungând-o cu privirea.

– Mă scuzați, doamnelor! Domnule Fick, merg să verific țevile, să văd dacă a revenit presiunea apei.

Vocea lui era profundă, gravă și suficient de joasă încât Nora făcu un efort să îl audă. Băiatul făcu o plecăciune scurtă în fața lor și fugi în sera mare.

– Hai să îi luăm prin surprindere pe mama și pe tata, strigă bucurasă Prudence, scoțându-și pălăria din buclele negre care semănau cu ale Norei. Apoi îi voi arăta Amandei camera ei și, cu puțin noroc, cina va fi gata în curând. Sunt lihnită de foame. Vii, Nora?

– Imediat, răspunse ea, abia observând retragerea fetelor care chicoteau.

Printre rândurile și rafturile cu legume, ierburi, condimente și flori îngrijite de degetele magice ale domnului Fick, îl zări pe Titus printre panourile de sticlă, în timp ce se afunda tot mai mult în seră.

– Aveți grijă de pantofii dumneavoastră frumoși, domnișoară! Domnul Fick arătă către balta destul de mare cât să semene cu un heleşteu. Am instalat săptămâna trecută țevi de irigare și deja una dintre ele s-a spart. Titus s-a ocupat toată ziua de reparații. La cum vă cunosc, cred că vreți să salutați caii înaintea oaspeților, spuse el afectuos. Cred că bătrânul Cleo vă așteaptă.

Asta o făcu să zâmbească. Era adevărat că prefera caii în locul oamenilor, în aproape toate situațiile.

– Da, mulțumesc!

Bărbatul privi pe furiș spre seră, apoi aruncă o privire dezaprobată către fetele care plecau, înainte ca el însuși să plece spre intrarea servitorilor.

Nora așteptă să se facă nevăzut înainte să ocolească băltoaca, ridicându-și marginile rochiei de un albastru prăfuit și sărind pe rampă pentru a se furișa înăuntru.

Mireasma de aer umed cu sol argilos și ierburi îi umplu plămânii. Respiră adânc, tânjind după locul de la țară. Susurul apei curgătoare o acompanie pe lângă căpșune și asparagus, busuioc, rozmarin, coriandru, cimbru, chiar și un vrej de roșie care se lupta să găsească soarele.

Către partea din spate a clădirii, florile proaspete ieșeau timide la iveală, crescând peste potecă și obturând trecerea. Nora fu nevoită să ridice câteva frunze de ferigă pentru a se vâri pe sub ele.

Îl găsi pe Titus înconjurat de un grup de plante agățătoare, aplecat peste o rigolă, în timp ce își curăța murdăria din păr și de pe spate cu pompa pe care domnul Fick o folosea pentru a uda plantele.

– Scurgerea este înfundată, sunt sigur de asta, domnule Fick, spuse el, scuturându-și părul ca un cățel. Cine a instalat țeava aia ori a fost beat, ori orb. Aruncă furtunul în rigolă și își duse mâinile la față, aruncându-și cu apă și îndepărtând nisipul din ochi. Îmi dați cămașa?

Chiar și după atâția ani în oraș, nu își pierduse accentul acela încântător cu vocale alungite din Yorkshire.

Nora luă cămașa aproape albă dintr-un arbust care fusese tăiat fără milă și i-o dădu. Avu o dorință ciudată să o păstreze sau să facă ceva ridicol cum ar fi să o apropie de nas și să-i simtă parfumul.

– Uite!

Băiatul tresări, părul lui ud formând o arcadă de picături care aproape o nimeriră. Avea culoarea nisipului umed după retragerea unui val și îi venea pe ochi în șuvițe din care picurau stropi pe piele.

Asta îi contura și mai mult trăsăturile simetrice, făcând cumva ca aspectul lui să fie mai bine definit, fata știind că în timp trăsăturile lui vor fi chiar mai desăvârșite.

El își aranjă părul pe spate cu mișcări necontrolate înainte să își șteargă ochii și fața încă o dată, de parcă dacă s-ar fi șters de apă, ea ar fi dispărut din fața lui.

Mișcările îi făceau mușchii de pe brațe și piept să se miște într-un fel anume, încremenind-o într-un soi de apreciere mută care ar fi trebuit să îi facă pe amândoi să roșească de rușine. Observă că îi era frig. Avea sfârcurile tari și pielea zburlită.

Cum pot unii oameni să se spele cu furtunul pentru irigații, cu apă de la puțurile reci și acvifere?

– Honoria! Numele ei se auzi ca o șoaptă guturală, după care băiatul sări ca ars. Am vrut să spun, domnișoară Goode.

În loc să se apropie, făcu o plecăciune și înșfăcă cămașa care atârna pe degetele ei firave.

Aproape o scăpase, rămânând cu gura căscată.

– Prietenii mei îmi spun Nora, spuse ea fără să stea pe gânduri, înainte să se blesteme pentru cât de neroadă era.

Lui nu i s-ar permite să i se adreseze astfel. Ei nu erau prieteni, pentru că nu erau egali.

El își trase cămașa pe el fără a se obosi măcar să se usuce, nepăsător, făcând astfel cămașa să pară uzată.

Corect era ca el să își păstreze decența – și, mai important, pe a ei – în ciuda garderobei sărăcăcioase.

Nu se uită la ea cât bâjbâi să își încheie nasturii. Rămase cu privirea îndreptată către rigolă.

– Vă pot ajuta cu ceva?

Ea clătină din cap, simțindu-se pe loc ca o toantă și... ciudat de scundă. Ultima dată când îl văzuse, îl privise de sus. Acum, el ar fi putut să își rezeme capul pe al ei.

Nora făcu tot posibilul să bâiguie motivul pentru care se afla acolo.

– Meriți niște scuze. Amanda și Pru, ei bine, presupun că toate am fost nepoliticoase mai adineauri, holbându-ne și punându-te într-o situație stânjenitoare. Îmi pare rău dacă te-am făcut să te simți jenat. Pur și simplu, am avut o călătorie anevoioasă spre casă, după câțiva ani groaznici înainte de absolvire și suntem cam energice. Cred că de vină e și balul care se apropie...

Se îndepărtă, știind că se bâlbâia și dându-și seama cât de patetice erau scuzele ei și cum o făceau să pară.

Ar fi putut să o ucidă pe Amanda în momentul acesta, cu zâmbetul pe buze.

Deși, poate că nu, pentru că îi dăduse un pretext să fie singură cu el. Avea imaginea musculaturii lui întipărită în memorie și se va putea bucura în tihnă de asta.

Titus Conleith.

Pe când era doar un băiețel slab, nu se gândise că numele somptuos i s-ar fi potrivit. Își amintea de ochii lui mari, superbi, arzând de dorință. Privirea aceea o ducea cu gândul la Ramses, ciobănescul lor, când cerșea resturi în ușa bucătăriei.

Doar că, spre deosebire de Ramses, Titus nu era un câine. Deși privirea lui era tot flămândă.

Pătrunzătoare, dar evazivă.

– Oricum, spuse ea, mângâind frunza unei iedere, doar pentru a găsi ceva de făcut. Sper că nu ești nervos. Majoritatea tinerelor

domnișoare nu sunt obișnuite să vadă... ei bine... Arată înspre el, regretând dispariția bustului neted, după ce își încheiase nasturii până la gât.

– Nu sunt nervos, domnișoară.

Își simți sprânceana ridicată de îngrijorare. Era imposibil să îți dai seama din tonul vocii lui dacă o spusese doar din politețe. Poate că simțise că nu își putea exprima jignirea pentru că tatăl ei era stăpânul lui. Nu îi plăcu deloc gândul acela.

– Nu a fost frumos să ne holbăm, să nu mai vorbim de comentat. A fost necivilizat, și nepolitic, și...

– Dumneavoastră vă puteți uita. Ochii lor se întâlniră, privirea intensă, lungă și inevitabilă, deși trăsăturile lui sobre rămăseseră la fel. Nu v-aș opri.

Felul în care o privea o făcu să își dea seama că poartă un corset care nu o lăsa să respire.

Făcu ochii mari fără să rostească un cuvânt, dar încercând să înțeleagă ce voise să spună. Nu ar fi oprit-o pentru că nu *putea*? Pentru că era superioară lui? Sau nu ar fi oprit-o pentru că... își dorea ca ea să îl privească?

Pentru că își dorea ca ea să aprecieze ce vede?

Pentru că ea chiar îl aprecia.

Îl aprecia.

Era o atmosferă apăsătoare între ei, asemenea celei dinaintea de o furtună. I se ridicase părul pe mână, tremura de parcă anticipa un fulger.

– Nora! Strigătul lui Mercy rupse vraja momentului, în timp ce sora ei mai mică dădu buzna în seră. Nora, te-ai întors!

Fetița grasuță, cu părul auriu, veni în fugă înspre ea, cuprinzând-o de mijloc cu brațele mici și surprinzător de puternice, într-o îmbrățișare sufocantă.

Felicity, sora geamănă a lui Mercy, nu era cu mult în spate, deși își aștepta răbdătoare rândul.

– Salut, Titus, spuse ea, așezându-și ochelarii ca și cum vederea lui ar fi orbit-o puțin.

Nora înțelese sentimentul acela.

– Hei, domnișoară Felicity.

Vocea lui se înmuie când vorbe cu sora ei și efectul fu ca zgomo-
tul de catifea pe mătase.

— Aproape am terminat *Chimie, meteorologie și producerea vapo-
rilor*, anunță Felicity. Dacă o returnez în seara asta înainte să pleci,
îi poți cere încă o carte doctorului Alcott?

Doctorul Alcott? se întrebă Nora. Încă mai păstrau legătura după...?

— Serios? Cu toate cuvintele acelea lungi și câte și mai câte?
Titus zâmbi și făcu ochii mici într-un fel atât de atrăgător. Isteață
fată ești! Mi se pare că Alcott are una despre conservarea alchimică
pe care aș putea să ți-o aduc. Este despre mumii.

— Ador mumiiile.

Felicity se înroși toată și Nora își dădu seama că de câte ori
cuvântul *isteăță* era folosit referitor la Felicity, nu era doar un com-
pliment. Nu ar fi fost însă plăcut să găsească un volum care nu
avea legătură cu religia sau politica? Fetelor din familia Goode nu
le era permisă literatura modernă vulgară. De fapt, ar fi trebuit să
ascundă cartea înainte să intre în casă.

La gândul reîntoarcerii acasă, altceva o neliniștea. La insistența
tatălui ei, rochia ei de bal nu fusese croită corespunzător. Gulerele
înalte erau pentru rochiile de zi, în timp ce rochiile de seară trebu-
iau croite astfel încât să alunece sub umeri.

Și totuși, rochia ei se încheia cu nasturi până sub bărbie.

Toată lumea avea să râdă de ea.

Dintr-odată, îi reveni în minte o amintire, ca o rafală de vânt
toamna.

Titus. Măinile lui pe gâtul ei, încheind sau... descheind nasturi.
Nasturii ei... finisând stofele fine și moderne pe gât și piept.

Înghiți în sec, apucând cu degetele gulerul dantelat.

Mercy îi dădu drumul din strânsoare doar pentru a o prinde
de mână.

— Tata ne-a trimis după tine, Nora. După ce te întâlnești cu el,
trebuie să vii să bei ceaiul cu noi în camera noastră. Am scris o
piesă și Pru a spus că ea va fi băiatul. Apoi vei fi prea ocupată cu
blestematul ăla de bal al tău.

— Să nu îi spui bonei că ai zis *blestemat*, o avertiză Nora, prea
fermecată pentru a o muștra pe scumpa ei surioară.

– E și cu sărutat în piesă, spuse Felicity privindu-l indignată pe Titus. Dar ne acoperim buzele cu mâinile.

– Haide! o apucă Mercy de mânecă. Grăbește-te!

– O după-amiază plăcută, Titus! spuse Felicity cu o reverență formală.

El dădu din cap pentru fiecare dintre ele în parte.

– O după-amiază plăcută și dumneavoastră, domnișoară Felicity, domnișoară Mercy! Făcu o plecăciune în fața amândurora cu toată sobrietatea unui general, înainte să se plece și în fața ei. Domnișoară Goode.

În timp ce se lăsă trasă către casă de cele două remorchere în vârstă de zece ani și cu chip de înger, Nora își dădu seama că el îi spusese *Domnișoara Goode*. Cum trebuia de altfel... Și totuși...

Îi plăcuse să se poarte prietenos cu fetele. De ce nu și cu ea? Ar putea insista să o strige Nora? Cum ar suna acest cuvânt din glasul lui, care se transformase atât de profund? Era singurul lucru la care se gândi tot restul zilei.

Balul

Nora detesta fiecare clipă petrecută în compania lui Michael Leventhrope, moștenitorul marchizei de Blandbury. Nu numai că era un fraier, dar era și un fanfaron și un crai.

Nu îi plăcea de el.

Nu îl dorea.

Și nu avea *altă alternativă* decât să se căsătorească cu el.

De aceea i se permisesese să o conducă de la balul sufocant afară pe balcon. O duse în cel mai întunecat colț, unde coloanele de piatră ale parapetului dădeau spre grădină. Aleea era slab luminată pentru acel eveniment, cu vase antice decorative care aminteau de Londra lui Shakespeare.

Deși majoritatea fetelor îl considerau pe Blandbury un bărbat chipeș, partida anului, Nora era de o altă părere. Era un bufon, sportiv și solid, cu părul spălăcit și pielea atât de albă, încât îi putea vedea venele albastre pe sub ochi. Dintr-un oarecare motiv, nu se putea uita la nimic altceva, muștrându-se pentru că era prea critică cu aspectul fizic.

Nu s-ar fi uitat niciodată la Blandbury dacă nu ar fi fost întâmpinată acasă în urmă cu trei zile de către tatăl ei, cu un ordin sever care îi stărpise orice urmă de speranță.

Clarence Goode, baron de Cresthaven, o intimidase întotdeauna. Dar niciodată atât de mult ca atunci când o obligase să stea în fața biroului montat pe un podium masiv, doar pentru ca el să poată privi oamenii de sus, de parcă ar fi fost în scaunul judecătoresc al reginei. Bărbatul reprezenta o adevărată forță, înalt și mare, dar nu în felul în care se transformase Titus. Tatăl ei era doar gras și lipsit de grație. Un bărbat umflat ca un butoi de whisky și cu mâinile mai degrabă de dogar decât de nobil.

O privise de sus cu o dezaprobare pe care ea încă nu o dobândise, analizând-o într-un fel pe care și o oaie la licitație l-ar fi considerat jignitor.

– Orice bărbat își dorește ca un băiat să îi moștenească averea, începuse el, mângâindu-și mustața impresionantă, de parcă ar fi ținut o predică de mare importanță. Chiar dacă eu și mama ta nu am fost binecuvântați cu un moștenitor, asta nu schimbă cu nimic natura necesității. Dacă erai băiat, ai fi fost pregătit să preiei titlul meu și compania. Te-aș fi învățat comerțul maritim și te-aș fi școlit în politică, pentru a fi unul dintre conducătorii partidului conservator.

Ochii lui priviseră visători de parcă aceasta era o ficțiune plăcută care îi apărea deseori în visurile lui cu ochii deschiși. Nora nu se putuse abține să nu strănute, iar sunetul îl făcuse să se întoarcă, atrăgând după sine o privire dezaprobatoare.

– Pentru că ești femeie, nu ai nici constituția și nici intelectul pentru astfel de chestiuni, însă asta nu înseamnă că nu ai datoria de a susține familia, fiindcă ești prima născută.

Nora nu știuse ce să-i răspundă, astfel că preferase să tacă. Exprimarea concisă nu era punctul forte al tatălui ei, prin urmare se mulțumise cu critica lungă și răutăcioasă.

– Moștenirea te obligă să avansezi, așa că trebuie să te căsătorești corespunzător, după cum bine știi. Cheltuiesc o adevărată avere pe acest bal de ieșire în societate și este de datoria ta să îți găsești perechea în primul sezon, pentru a-i face loc lui Prudence. Tu și sora ta nu ar trebui să fiți atât de apropiate când ieșiți, însă bănuiesc că nu se poate face nimic, având în vedere că a fost nevoie de un an întreg să te pui pe picioare după ce ai căpătat febra aceea ticăloasă.

Spusese asta de parcă febrele erau un soi de nenorociri ale degenerațiilor și, într-adevăr, o trataseră ca atare pentru ceva timp după boală. Poate că dacă nu ar fi leșinat la picnicul din grădină la care fusese forțată să participe la palatul Buckingham, în ciuda recomandării medicului, nu ar fi fost muștrată atât de dur. Tatăl ei continuase, luând un stilou și deschizând un dosar pentru a-i studia conținutul ca și cum conversația nu era suficient de importantă încât să îi trezească interesul.

– Cu farmecul și frumusețea ta și cu zestrea ca avantaj, ai putea pune mâna pe un duce dacă ți-ai pune mintea. Fiind puțini duci de însurat, am vorbit cu marchiza de Blandbury referitor la fiul ei, Michael. Am făcut o înțelegere cu tatăl lui că îți va cere mâna la sfârșitul lunii viitoare, după nu mai puțin de patru întâlniri cu el.

Auzind acestea, fata simțise că o ia cu ameteală și fusese nevoită să își recapete echilibrul, prinzându-se de scaunul cu spătar înalt pe care nu fusese invitată să se așeze.

– Dar, tată... cum să fiu promisă înainte ca măcar să am ocazia să...

În acel moment, bărbatul se ridicase în picioare, reducând-o la tăcere.

– Mereu ai fost o fată ascultătoare, Honoria. Fapt pe care l-am admirat întotdeauna la tine. Nu mă dezamăgi acum. Se dusesse către fereastră pentru a privi spre West End. Având-o pe marchiză ca aliat, mi-aș putea asigura în sfârșit susținerea secretarului de interne și aș putea pune mâna pe postul de comisar al poliției metropolitane. Astfel aș conduce cea mai bine organizată putere din imperiu, care nu este militară.

Pentru el, doar atât conta.

Putere. Prestigiu. Influență.

Fusese negociată, pentru ca tatăl ei să își joace cartea și să obțină puterea polițiștilor care îl va face să simtă că întregul oraș îi aparține.

Iar cumpărătorul ei era *acest* idiot fără seamăn, care nu îi dăduse voie să scoată o vorbă pentru că vorbise doar el.

Nora respiră adânc, atât cât îi permitea rochia strâmtă de culoarea piersicii și încercă să asculte ce spunea fanfaronul. Ceva despre ce făcuseră el și prietenii lui îngrozitori de la Oxford, pentru a juca o festă unor cunoștințe ale părinților lor.

Vorbea prea tare, cu gesturi enervante, cu o părere foarte bună despre sine.

– Vezi tu, ceea ce facem noi nu se numește furt. Sunt năzbâtii. Nu furăm bijuterii sau argint, unde ar fi farmecul? Avem cu toții suficiente ale noastre și deseori unor astfel de articole nu li se va simți lipsa zile sau săptămâni întregi. Cu toate astea, eu și

băieții șterpelim mici portrete sau scrisori de dragoste, notificări de la bancă sau jurnale. Știi tu, lucruri care sunt imposibil de înlocuit. Apoi stăm și ne uităm cum decurge masacrul. Odată, Lady Birmingham a concediat tot personalul administrativ!

Izbucni în râs în timp ce Nora simți un ghem în stomac.

– Este oribil, bolborosi ea.

– Neah! Flutură el cu mâna, încercând parcă să alunge reproșul ei. E aproape inofensiv.

– Nu și dacă oamenii își pierd locurile de muncă. Așa își asigură traiul. Așa își hrănesc familiile.

El dădu ochii peste cap.

– Își găsesc alt loc de muncă. Și oricum, cine își dorește să fie servitor?

Ea se holbă la el, înspăimântată, înainte să își recapete glasul.

– Sunt convinsă că nimeni nu visează să trăiască o viață în sclavie, dar, după cum bine știi, este o meserie onorabilă să lucrezi într-o casă de nobili. Ca să nu mai vorbim că este mult mai bine pentru mulți, față de slujbele periculoase din fabrici și...

– Oh, *haide*, nu-mi spune că ești una dintre *miile de persoane* care se visează în postura de *liberal*, zâmbi el batjocoritor, sprijinindu-se de stâlpul balustradei.

– Nu știu ce sunt, răspunse ea sincer. Pur și simplu nu reușesc să înțeleg de ce e atât de amuzant să fii rău.

În loc ca reproșul ei să îl atingă, el se aplecă mai aproape, ochii lui albaștri spălăciți înnegrindu-se flămânzi.

– Cu tine așa fi bun, dacă m-ai lăsa.

Deodată își dădu seama că balustrada se termina în perete și că nu îi putea vedea nimeni acolo decât dacă ar intra pe ușă și s-ar întoarce în direcția aceea.

– Oh, ei bine, asta este...

El se apropie și mai mult.

– Aș fi de-a dreptul generos... dacă mi-ai plăti cu aceeași monedă. Fata înghițit în sec.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

El strâmbă din gură, dar nu cum ar fi crezut ea.

– Nu face pe sfioasa! Nu cu mine. Dacă ne vom căsători, atunci totul este permis.

Pasul făcut către ea îl simți ca pe un avans, prin urmare se dădu înapoi, ciocnindu-se de zidul din spatele ei.

– Nu ar trebui să ne vedem încă de patru ori în afară de această întâlnire? îi reaminti ea, simțindu-se încolțită. Privi într-o parte, vrând să se strecoare pe lângă zid și să fugă înăuntru, unde, cu puțin noroc, putea găsi pe cineva pe hol. Abia ne-am cunoscut.

El se aplecă și își propti o mână lângă capul ei, blocând calea de evadare.

– Am dansat cu tine de două ori. Logodna noastră este ca și anunțată.

Mintea ei începu s-o ia razna, șuierând asemenea unei păsări în colivie care caută o cale de scăpare, dar nu face altceva decât să se lovească de ziduri.

– Dar nu s-ar cuveni să așteptăm până când...?

El nu o sărută, ci mai degrabă îi strivi buzele cu atâta forță, încât dinții li se întâlneau. Când își desprins buzele să protesteze, limba lui pătrunse printre ele, umplându-i toată gura și făcând-o să icnească.

Buzele lui erau umede și sărate, păstrând încă aroma peștelui pe care îl servise la banchet, ceea ce făcu ca fetei să i se întoarcă stomacul pe dos.

Fata opri sărutul răsucind capul într-o parte, iar el o urmă, apăsându-și buzele de obrazul ei, respirând aer cald pe carnea ei, căutând să își revendice sărutul.

Greutatea lui era copleșitoare. Nora simți că tot aerul din lume era plin de respirația lui umedă, urât mirositoare și inevitabilă.

– Nu cred că ar trebui, spuse ea cu glas stins.

– Cui îi pasă despre ce ar trebui? spuse el cu buzele pe pielea ei și mâinile pe umeri. Țasta e momentul nostru, Nora. Ești cea mai frumoasă partidă a sezonului și ești *a mea*.

Urî modul în care rostise acel cuvânt. Posesia din el o dezgusta și totuși făcu tot ce-i stătu în putință să rămână calmă. Chiar fusese învățată la pensionul de domnișoare cum să descurajeze astfel de avansuri. Cum spuseseră? Când bărbații sunt conduși de instinctele lor primare, apelați la inteligența lor. Amintiți-le că sunt mai buni.

– Nu suntem logodiți, Michael, spuse ea, implorându-l în șoapătă. Dacă cineva m-ar prinde așa, aș fi distrusă.

El îi răspunse disprețuitor.

– Tot m-aș căsători cu tine. Tatăl meu are nevoie de zestrea ta pentru averea lui. Fă-mă fericit acum și eu te voi face marchiză.

– Te rog, șopti ea. Nu...

El îi apucă iarăși gura într-a lui, întrerupând-o. Limba lui pătrunse în timp ce din ochii ei începură să țâșnească lacrimi. Măinile lui se plimbau în sus și în jos pe talia ei, iar el o presa cu soldurile lui într-o parte, ținându-o de stâlpul balustradei până când o mușcă de coapsă.

Fata fu cuprinsă de panică, sfârtecându-i pielea. Ce opțiuni avea? Să îl lase să îi facă asta sau să facă o scenă care să îi strice reputația? Urma să îi devină soț... dar cât de departe avea de gând să meargă în seara aceea?

Așa va arăta intimitatea cu el?

Pentru totdeauna?

Un mormăit încet, plăcut se auzi din întuneric.

Și apoi Michael dispăru.

Cât timp trase cu nesaț aer în piept, Titus Conleith îl aruncă la pământ pe viitorul marchiz de Blandbury și îl imobiliză, punându-i călcâiul pe falcă.

În altă situație, Nora ar fi considerat amuzantă imaginea cu obrazul băiatului chircit între pantoful lui Titus și pământ, în timp ce trupul lui era întors invers.

Dar în acel moment, era prea epuizată și uimită pentru a se gândi să râdă.

– Domnișoara Goode a spus nu, îl informă Titus cu un calm mult mai înfricoșător decât dacă ar fi mârâit sau ar fi zbierat.

– În regulă, în regulă, omule. Fii îngăduitor! se auzi vocea spartă a lui Blandbury când călcâiul lui Titus îi împinse mai tare fața în dala de piatră.

Ochii lui superbi aveau o strălucire periculoasă, ca și cum voia să zdrobească tot capul bărbatului ca pe un pepene copt.

– Nu, Nora înaintă în grabă și îl prinse de braț. Te rog, nu! Nu în seara asta. Ar strica totul.

Rămase neclintit, însă cu aceeași strălucire de tigru în priviri.

Ar fi putut să îi ardă pielea dacă se uita la ea prea mult.

Oricum, la cererea ei, își ridică pantoful de pe fața băiatului și chiar îl ridică pe Blandbury în picioare, mergând până într-acolo încât să scuture murdăria de pe smochingul lui.

Chipul lordului era roșu de furie.

– Tu ești doar un *lacheu*! Îndrăznești să mă atingi?

Titus nu păru afectat, apropiindu-și capul de cel al agresorului ei.

– Dumneavoastră sunteți cel care ați pus mai întâi mâinile unde nu trebuia, vă amintiți? Ați meritat un răspuns.

De astă dată, Michael fu cel care făcu un pas înapoi.

– Tu ești cel care va răspunde pentru asta, amândoi veți răspunde pentru asta! Își netezi părul răvășit și își trase reverele hainei cu mișcări încordate, sacadate, în timp ce se îndrepta spre ușă cu spatele. Logodna este anulată, m-ai auzit? O fantezie cumplită să mă gândesc la o căsătorie cu cineva care este atât de mult sub nivelul meu. Te voi distruge! Îl împunse cu un deget pe Titus, care se așezase între lordul furios și Nora. Iar tu! Tu nu vei mai putea lucra în nici o gospodărie din imperiu. Vei muri de vreo boală îngrozitoare de plămâni în fabrică. Sau, mai rău, într-un azil de săraci.

– Marchize de Blandbury? Îmbrăcat în uniforma de lacheu, Titus ridică o mână cu mânușa albă pentru a-și mângâia bărbia, ca și când și-ar fi amintit ceva. Am înțeles că tatăl dumneavoastră are cancer și este pe moarte?

Chipul lui Michael se învineți de furie.

– Nu-ți permit să îi rostești numele!

Titus întoarse capul într-o parte.

– Totuși, este cancer? Sau sifilis? Ce părere ar avea partidul conservator despre un bărbat care nu se poate abține de la târfele sifilitice? Ce ar scrie ziarele?

Auzind acestea, Michael se făcu alb ca varul în timp ce Nora fu din nou dezgustată de un bărbat a cărui piele avea atâtea reacții la fiecare emoție.

– Cum de... de unde ai aflat?

– Ceea ce contează este ceea ce voi face cu informația asta dacă nu vă cereți scuze de la domnișoara Goode. Duceți-vă și vă curățați și după ce mulțumiți baronului și soției sale pentru ospitalitate,

cărați-vă naibii din această casă. Aveți dreptate în privința unui singur lucru. Titus îi dădu târcoale cu brațul îndoit la spate ca un lacheu îngrijorat care făcuse ca vorbele sale să lovească cu și mai multă gravitate cu cât se pierdeau în noapte. Nu există *speranța* unei nunți, dar știu că pot aranja o înmormântare chiar și fără cadavru.

Nora privea cu o fascinație terifiantă, ușor bolnavă, cum Michael se străduia să respire. Pur și simplu stătea acolo, fără să scoată un cuvânt, până când Titus se prefăcu că se năpustește asupra lui.

– Îmi pare rău! strigă el. Îmi cer scuze. Nu te voi mai atinge a doua oară!

Nora nu îl iertă, desigur, însă dădu din cap aprobator, doar pentru a pleca de lângă ei alergând cât îl țineau picioarele.

Odată plecat, fata fu cuprinsă de un acces de vertij, simțindu-se de parcă pământul de sub ea se transformase într-o mică ambarcațiune aruncată în valuri. Se prăbuși pe banca de piatră, nesigură dacă picioarele o mai pot susține pentru mult timp.

Urmările a ceea ce se întâmplase vor fi cumplite. Tatăl ei va fi foarte furios, iar gândul ăsta o speria puțin, dar nu într-atât cât limba ce tocmai îl fusese băgată pe gât.

Simți repulsie la amintirea aceea și se șterse la gură cu dosul mânecii. Abia când văzu că e umedă, își dădu seama că lacrimi fierbinți îi curgeau șiroaie pe obraji.

Titus îi întinse o batistă și când fata ridică privirea, îl văzu pe băiat uitându-se la ea cu acea privire alarmant de indescifrabilă.

– Mulțumesc, izbuti să spună.

Înghițind, se acoperi și își adună câteva dintre faldurile rochiei pentru a-i face loc lângă ea pe bancă.

El acceptă, așezându-se cu grijă lângă ea, fără să facă nici o mișcare pentru a o atinge, întrucât ea se întoarse cu spatele pentru a-și șterge lacrimile și nasul.

– V-a făcut ceva? întrebă el cu glas șoptit.

Era întuneric și ea se întoarse să-l privească.

– Nu, nu chiar. Nu ăsta e motivul pentru care plâng.

El dădu aprobator din cap, înainte să coboare privirea.

– Dacă v-a înspăimântat violența, eu...

– Nu. Puse o mână pe brațul lui pentru a opri acel gând, iar el deveni rigid la atingerea ei. Nu, ai fost minunat. Nu știu ce m-aș fi

făcut. Ce i-aș fi permis să facă, pentru că eram prea înspăimântată sau rușinată ca să-l opresc.

„Permis să facă...” Titus nu termină gândul. Pur și simplu se uită lung la mâna ei pe brațul lui și se încruntă.

– Cum aș fi putut să îl opresc fără să stric totul? se grăbi ea să explice. Tatăl meu ar fi fost furios pe mine. Reputația mea distrusă. Orice șansă la o căsătorie bună, cu el sau cu altcineva, complet spulberată. Toată viața mea ar fi fost distrusă. Cred că știa în ce situație mă pune. Că eram complet neajutorată, pentru că ieșisem cu el în întuneric. Cum de am putut să fiu atât de *neghi-oabă*? Se lovi peste genunchi cu mâna cu care apucase batista. Un caleidoscop de emoții erupse în ea. Revoltă. Teamă. Ură. Pentru Michael. Pentru părinții ei. Pentru întreaga lume ticăloasă. Pentru ea. Acela a fost... Respirația ei se zgudui în sughituri. Începu să tremure tulburată. Acela a fost primul meu sărut.

Își îngropă fața în batistă, gândindu-se că era caldă și familiară, după care mai vărsă câteva lacrimi. Învățase demult să plângă în liniște și să își revină imediat, ascunzând totul sub o mască senină în fața oricui ar fi putut să constate o slăbiciune cu care să o învingă.

Și poate că și-ar fi revenit acum, dacă o mână mare, blândă nu s-ar fi sprijinit pe spatele ei și nu ar fi rămas acolo.

Titus nu vorbea fără sens. Nici nu o mângâia și nici nu o îngheșuia. Nu-i puse nici o întrebare și nu-i oferă nici o încurajare. Îi oferea alinare prin simpla lui prezență, lăsând-o în pace și permițându-i să simtă ce trebuia să simtă, fără teama de reproș.

Probabil de aceea se ghemui lângă el, punându-și capul pe umărul lui, respirând aroma dulce de cedru de pe guler și gât. Nu se putea gândi la nici un motiv pentru a face ceea ce era contrar firii sale. Era ceva în forța lui liniștită – ceva ce zărise în privirea aceea ageră, întunecată a lui – care o atrăgea către el precum o viperă hipnotizată de un flaut exotic.

Cu un braț o cuprinse lângă el, întinzând cealaltă mână spre fața ei și privind-o cu ochii aceia extraordinari. Își scosese mânușile, remarcă ea în timp ce degetele urcau către obraz. Ezită înainte de a o atinge ca și când ar fi așteptat permisiunea să o facă.

Nora închise ochii, lăsând mai multe lacrimi să curgă în timp ce se întoarse cu fața în palma lui.

El îi șterse lacrimile cu pielea lui atât de aspră, dar ea tot își îngropă obrazul mai adânc în palma lui, căutând căldura și puterea pe care le găsea acolo, temperate de afecțiunea totală și încă ceva ce nu putea descrie.

Pentru prima dată în viața ei scurtă, Nora simți că presiunea cerului nu făcea eforturi enorme să o doboare la pământ. Acel băiat avea suficientă putere pentru a susține povara ei.

Și părea foarte dornic să o facă.

Nu își dădu seama cât stătură acolo înainte ca neliniștea să pună stăpânire pe ea. Își dorea ceva de la el. Atunci.

- Titus? șopti ea.

- Da, domnișoară Goode?

- Vrei să îmi spui Nora? Toți prietenii mei mă strigă Nora.

El ezită.

- Dacă îmi iau libertatea de a face așa ceva, îmi voi pierde locul de muncă.

Era ciudat să îl audă spunând asta, când ei se aflau într-o ipostază atât de intimă. A, dar stai! Cât de proastă să fie să uite! Nu era singura constrânsă de rangul ei.

- M-am referit când suntem singuri.

Respirația i se acceleră.

- Noi... nu ar trebui să rămânem singuri.

Dorind să îl liniștească, Nora puse mâna peste mâna lui pe care i-o ținea pe obraz, finețea degetelor ei înmănușate împotmolindu-se în monturile lui aspre.

Umărul lui se ridica și cobora cu ritm accelerat, iar căldura respirației lui îi mângăia chipul, cu mirosul plăcut de desert cu gust de vin.

Personalul nu trebuia să ciugulească din mâncare, însă ea mereu bănuise că o fac și era bucuroasă că el gustase.

Merita fiecare plăcere.

Brusc, își dori să afle mai multe despre el.

- Cum ai știut despre marchizul de Blandbury?

- Doctorul Alcott, spuse el simplu.

– Bănuiesc că te întâlnești des cu el, dacă știi detalii atât de intime despre pacienții lui și cărțile de împrumut din biblioteca lui.

El se întoarse puțin, de parcă îi crea un disconfort să vorbească despre el.

– Lucrez pentru el patru seri pe săptămână și în fiecare sâmbătă.

– Pe lângă toate sarcinile pe care le ai de îndeplinit aici?

El dădu din cap aprobator.

Ce minte ageră trebuie să aibă! Îl aprecia foarte mult.

– Consider că este foarte frumos din partea ta să-i împrumuți cărți lui Felicity.

Un zâmbet îi apăru pe chip după durerea de adineauri, gândindu-se la ochii surorii ei, măriți într-un mod nefiresc din cauza ochelarilor, în timp ce îl privea fascinată pe Titus. Cred că e îndrăgostită de tine.

El scoase un sunet din piept, un soi de combinație de amuzament și rușine, dar nu răspunse.

Își împreună degetele cu ale lui de parcă trebuia să se țină de ceva pentru a face următoarea mărturisire.

– Câteodată am halucinații, sau poate amintiri, din acele zile când am avut febră. El se încordă, lăsându-i impresia că dacă mâna ei nu ar fi ținut-o pe a lui pe obraz, el și-ar fi retras-o. Îmi imaginez că mă hrăneai, că îmi cântai cântece de leagăn... Nefiind sigură ce-i provocase acel comportament, se întoarse cu fața spre el până când buzele ei atinseră podul palmei. Că îmi făceai baie.

În acel moment el se retrase, simțindu-și răsuflarea luând-o razna și se întoarse cu spatele la ea.

– Nu îmi amintesc! spuse cu un scrâșnet.

Ea nu își putu da seama dacă se referise că *el* nu își amintește, ori dacă îi poruncea *ei* să nu își amintească. Însă ea își *amintea*. Fiecare detaliu. Uneori se întreba cât era de real. Dacă el o spălase cu buretele rece pe pielea dezgolită. Dacă el îi pusese trupul gol în cadă și apoi o acoperise cu delicatețe cu pătura.

Nu se putu abține să nu permită gândurilor ei să tânjească după acea intimitate.

– Nu ți-am mulțumit niciodată cum trebuie, spuse ea, apăsând cu mâna pe umărul lui. M-au trimis atât de repede la clinica aceea din Elveția și apoi la pension! Dar m-am gândit de multe ori la tine.

De foarte multe ori.

El nu spusese nimic. Nu făcuse nimic. Doar respira sau cel puțin se străduia să facă asta.

Oare el se gândise la ea? Vru să-l întrebe. Rămăsese în gândurile lui așa cum el rămăsese într-ale ei, asemenea unei întoarceri plăcute în trecut? O amintire reconfortantă în duhoarea de suferință și așteptări?

- Titus, murmură ea, simțindu-și inima bătând cu mai multă putere. Titus, uită-te la mine! Obrazul lui îi atinse umărul, iar ea încercă să îl încurajeze să își rotească tot corpul spre ea. Vreau să îți mulțumesc, spuse fata, cuprinzându-i maxilarul tensionat cu ambele mâini cu mânuși de mătase, căutându-i chipul atractiv și găsind ceea ce sperase. Speranță și dorință. Îți mulțumesc pentru *tot*, murmură ea. Pentru atunci. Pentru seara aceasta. Și... pentru *asta*.

Dând frâu liber unei dorințe nesăbuite și neobosite, îi trase capul mai jos pentru ca buzele ei să le poată săruta pe ale lui.

Îi găsi gura mai greu decât se așteptase.

Și mai dulce.

Rămaseră așa preț de o clipă, cu buzele blocate și nemișcați, parcă așteptând ca noaptea să își tragă răsuflarea, pentru că nici unul dintre ei nu părea să fie capabil să o facă.

Apoi, buzele lui se pliară pe ale ei, împingând cu tandrețe.

Mișcându-și buzele cu delicatețe, preluă controlul sărutului, fără a părea să știe că asta făcea, fermecând-o cu mișcări pe cât de ușoare, pe atât de uluitoare.

Și pe care cu siguranță nu le mai încercase.

Măinile lui urcară pe brațele ei, dar în loc să își îngăduie mai mult, se opriră unde se termina tivul mânușilor, deasupra cotului, dar sub mânecă. O mângâie ușor cu degetul mare, stârnindu-i o senzație erotică cum nu crezuse că poate exista.

Cumva știuse că se va întâmpla astfel. Că *el* așa era. Ceva în sufletul ei simțise nevoia de el, nu neapărat datorită felului în care o privise, ci datorită felului în care îi evitase privirea.

De parcă nu își dădea voie să o dorească.

Ea era conștientă de frumusețea ei. I se amintea de asta de toată lumea care o cunoștea. De obicei, în mod egoist, și-ar fi dorit ca nu asta să fie trăsătura ei definitorie.

Mai puțin atunci.

Pentru că nu râvnea la nimic mai mult decât la dorința lui. Natura ei stârnea ceva profund în ea. Ceva pe cât de natural, pe atât de incontestabil.

Când limba lui căută să-i deschidă buzele cu un sărut întrebător, ea le deschise instinctiv, dar nu foarte mult. El așteptă o clipă înainte să se aventureze în gura ei cu aromă de cremă dulce și prăjitură cu unt. Nu la fel de puternică precum soufflé-ul pe care îl avuseseră la desert, dar la fel de delicioasă. Nu o atinse și nici nu îi ceru cu insistență, doar o exploră și se retrase înainte să îndrăznească să o facă din nou.

Gustul lui aprinse o durere insuportabilă în adâncul ei și care ar fi putut deveni periculoasă pentru amândoi.

Brusc, Nora fu foarte conștientă că lipsise prea mult de la propriul ei bal. I se va simți lipsa și oamenii vor veni să o caute.

În special de când Michael se întorsese, și, cu puțin noroc, fusese suficient de speriat de amenințarea lui Titus, pentru a se scuza și a pleca.

Doamne, cât își dorea să poată rămâne acolo. Să îl poată săruta pe Titus toată noaptea și toate nopțile viitoare. Într-adevăr, nu avea puterea să plece.

Simțind parcă lucrul acesta, el își dezlipi buzele de ale ei, împotriva voinței sale, revenind să le potolească cu câteva mușcături tandre.

Când se retrase, ea scoase un oftat, gândindu-se că probabil el era cea mai frumoasă ființă de pe pământ. O creatură ciudată și liniștită, pe cât de periculoasă, pe atât de docilă.

— Ai gust de glazură, murmură ea, simțindu-se brusc timidă și ridicolă și vrând să își retragă cuvintele înainte ca acestea să ajungă la el.

— De tort, explică el în stilul lui determinat. E ziua mea.

— O, nu am știut.

— De ce să fi știut?

Vorbele lui nu erau menite să sune a reproș, ea știa asta, dar așa le simți. De ce ar avea habar de astfel de lucruri despre cineva inferior ei?

— La mulți ani, Titus Conleith! spuse ea, afișând un zâmbet care îi atrase privirile pe huzele ei. Câți ani ai acum?

— Șaptesprezece.

Ea se încruntă. Se înălțase atât de mult, avea un suflet atât de frumos în spatele privirii sale, încât uitase pur și simplu că era cu trei ani mai mic decât ea.

— Ar trebui să te întorci, spuse el, ghicindu-i gândurile. Dezlipindu-se de ea, respiră neputincios, își luă mânușile și se ridică. Nora îi simți lipsa cu un soi de durere care aproape o făcu să roșească. Nu era genul acela de femeie. Ea nu se atașa, nici nu întreținea relații imposibile. Ce se întâmplase între ei? Merg cu înaintea pentru a mă asigura că nenorocitul a plecat, se oferă el, trăgându-și mânușile albe pentru a ascunde degetele aspre cu care tocmai le mângâiasă pe ale ei. Degete care ar fi fost o rușine pentru orice femeie din sala de bal.

Dar nu și pentru ea.

— Desigur! Îți mulțumesc și... noapte bună, Titus!

El coborî privirea spre ea cu respirația oprită preț de o clipă, iar ea aproape crezu că el ar putea să se aplece, să o ridice în picioare și să o sărute, făcând-o să își piardă mințile.

Și poate și mai mult decât atât.

În schimb, el strânse pumnii și se depărtă cu pași mari, dar nu înainte ca aerul nopții să îi poarte cuvintele rostite peste umăr.

— Noapte bună, Nora!

Fornăind, Nora privi batista din mână și respirația i se tăie la vederea inițialelor brodate pe ea.

Erau ale ei.

Îi oferise batista cu ani în urmă la hipodrom.

O păstrase toți anii aceia.

Amabilitate dureroasă

Noapte bună, Nora!

Titus spuse asta aproape în fiecare seară timp de trei luni ferice și de fiecare dată cuvintele răsunau cu aceeași căldură.

Titus Conleith nu fusese doar cel mai încântător secret, ci și o revelație.

Oare asta simți, se întreba ea, când te îndrăgostești? Era de parcă lumea – nu, întregul *univers* – se dăduse la o parte pentru a le face lor loc să se delecteze unul cu celălalt.

Și nimeni nu părea să observe.

Sau, mai bine spus, fuseseră prea absorbiți pentru a băga în seamă pe oricine altcineva.

Tatăl ei nu doar că fusese furios, ci chiar torturat de tăcerea absolută a marchizului de Blandbury. Bărbatul susținea că nu era disponibil din cauza stării de sănătate. În ciuda acestui fapt sau poate tocmai de aceea, baronul abia dacă vorbea cu ea sub pretextul că avea probleme mult mai importante sau că Parlamentul își reluase sesiunile.

Nora încă participa la baluri și serate, aranjamente și atribuții pe care orice domnișoară din înalta societate trebuia să le onoreze, însă, de câte ori avea un moment de liniște, acela îi aparținea lui Titus.

Devenise îngrijitorul pe care îl luase pentru a o asista și a o însoți în lungile și exuberantele ei plimbări de-a lungul Rotten Row în Hyde Park. Pluteau pe terenul auriu al pistei de cai, cu capetele în jos și cu inimile bătând în același ritm cu tropotul cailor.

Îl privea pe furiș când se plimbau în parc pentru a domoli animalele. Cât de înalt și de rafinat arăta călare pe armăsar, chiar printre lorzii mult mai bine îmbrăcați decât el.

Titus nu avea nevoie de un costum strălucitor pentru a ieși în evidență. Când mergea la trap, bărbații îi făceau loc, iar femeile întorceau capul pentru a-l privi.

De cele mai multe ori pentru a se uita cu gura căscată și a-l admira.

Nu purta joben, pentru că nu era un gentilom, deși uneori își puneă o pălărie de stofă pentru a se apăra de soare sau de vremea aspră. De cele mai multe ori, își trecea degetele prin părul bogat ca ciocolata spaniolă și îl așeza perfect pe spate.

Nora auzea mereu câte un oftat visător sau mai multe, pe lângă ale sale, atunci când își așeza părul răvășit după o cursă aprigă.

Paradoxal, părea că nu era conștient de efectul pe care îl avea.

Nu flirta niciodată cu femeile care încercau să îi capteze atenția; ba chiar era mereu distant, reușind să rămână respectuos. De parcă se folosea de politețea lui pentru a ține oamenii la distanță în timp ce menținea impresia bună despre el.

Nu era lucru puțin.

Încrederea în el era sinceră, simplă. Avea un calm de a merge prin lumea în care trăia, cu lejeritatea cuiva care fusese născut cu un anumit simț de stăpânire de sine. Nu pretindea niciodată respectul sau permisiunea din partea cuiva, pentru că nici el, la rândul lui, nu le cerea. El era cine era. Făcea ceea ce trebuia și, în restul timpului, făcea ceea ce îi plăcea. Să fi îndrăznit cineva să îl oprească! Poate că își dăduse seama că nimeni nu ar fi îndrăznit să facă asta. Era o senzație atât de reconfortantă. Atât de nevinovată și de naturală.

Nora se bucura. Se învelea cu el ca și cum ar fi fost o pătură caldă și nu își dorea nimic altceva decât să rămână la adăpostul zâmbetului său orbitor de încântător pentru tot restul vieții ei.

El o însoțea la picnicuri, deseori cu Pru sau cu gemenele după ei și purtau cu toții discuții pasionate. Fusese încântată să descopere că dincolo de toată seriozitatea lui, avea un umor sec și o minte ascuțită care se aprindea repede. Le desfăta cu povești despre ce învățase de la doctorul Alcott, iar ea și Felicity îl iscodeau să le dea detalii mai picante, majoritatea dintre ele neavând voie să le dezvăluie. Îi plăcea cât de plin de zel și însuflețit devenea atunci când vorbea despre medicină, cu chipul luminat de interes.

Iubea faptul că găsisese în el o companie sinceră. Un prieten adevărat.

Însă cel mai mult aștepta cu nerăbdare serile în care, după ce termina lucrul la doctorul Alcott și escalada spalierul până la balconul ei, se strecura în dormitorul ei.

Nora lăsa o lanternă aprinsă și aștepta, fiecare fir de păr de pe trupul ei vibrând de nerăbdare. Își peria buclele până când luceau și își netezea pielea cu cremă, punându-și câteva picături de apă de trandafir după urechi, iar atunci când el se oprea în fața ușii – de parcă ar fi avut nevoie de un moment de tăcere la vederea ei –, ea vibra de încântare.

Nu trebuia să îi spună că era frumoasă; putea vedea asta în felul în care ochii lui superbi se înflăcărau înainte să vină la ea. Înainte ca mâinile lui să treacă prin buclele ei, făcându-i tot trupul să vibreze de plăcere.

Deși își protejase puritatea cu sălbăticie, inclusiv de el, era periculos când o atingea în felul acela.

Când buzele li se întâlneau, uita că nu are voie să aibă sentimente pentru el.

Când mâinile lui alunecau pe pielea ei, degetele lui aspre pe pielea ei fină, fata se lăsa cuprinsă de uimire și de un bob de speranță.

Se pierdea printre formele corpului său și își dădea seama că era reflexia ritualului cu care o atingea.

Fiecare noapte în care venea la ea accentua și mai mult pasiunea lor. La început, fuseseră săruturi modeste și zâmbete largi. Apoi săruturile deveniseră tot mai pasionale și mângâierile tot mai îndrăznețe.

Mai intime.

Cămașa ei de noapte se făcea nevăzută, la fel și pantalonii lui.

Ea aflase care erau nevoile lui. El aflase care erau cele mai ascunse dorințe ale ei. Și împreună, cu o uimire impresionantă, descoperiseră plăcerea de care era capabil corpul uman.

Seara aceea fu totuși diferită. Ceva mai instinctiv stătea la pândă dincolo de mângâieri. O poftă carnală care amintea de tot ceea ce o făcea femeie.

El nu mai învăța. *El știa.*

El nu mai căuta. *El cerea.*

Nora se trezi sub el cu picioarele desfăcute pentru ca el să se poată așeza între ele, întinzându-le relaxată, datorită privirii lui. Mișcările și săruturile lui erau atât de virile. Înflăcărâte. Intense. Posesive.

Energia aceea nouă din partea lui o excita atât de tare încât aproape o înspăimânta.

Pentru că și ea își dorea să fie al ei.

Își dorea să fie stăpână pe inima pe care, chiar și atunci o simțea ca și cum ar fi fost închisă într-o peșteră.

Uneori, când părea foarte departe, ea își dorea să îl sfâșie și să îl dezgolească. Doar pentru a înțelege ce îi era mereu inaccesibil.

Să fi fost iubire dorința aceea disperată și de nestăvilit? Curiozitatea aceea nesfârșită?

Pasiunea aceea nebună?

În timp ce stătea deasupra ei, bărbatul acela care cu puțin timp înainte fusese doar un copil, îi dădu deoparte o buclă neagră de pe față și zâmbi văzând că părul imediat căzu la loc.

Brațele lui tremurau. Ochii lui ardeau de dorință. De îndoială. Cu o flacără asemenea celei care ardea în inima ei.

Fata își încolăci trupul în jurul lui, lăsându-l să o pătrundă.

Nu scoaseră nici un cuvânt în întuneric, căci puritatea lor era abandonată celuilalt. Comunicaau prin gemete și suspine. Își vorbeau cu vârfurile degetelor și cu corpul, un limbaj creat în momentul în care ființa umană arde de dorință. Deși era un moment de durere, era și de plăcere.

Nora știa că el va fi pentru totdeauna stăpân pe corpul ei, pe inima ei și pe sufletul ei.

Dimineața următoare

Nora se hotărî să renunțe la plimbarea călare în Hyde Park, simțind spasme și durere în părțile intime. Nevoia de a-l vedea pe Titus era copleșitoare în acea zi; nu doar corpul ei se simțea mai sensibil, ci și sufletul ei. Privirea lui calmă ar fi alinat-o, așa cum se întâmpla mereu. Vocea lui i-ar fi oferit liniștea de care avea nevoie. Știa că dorința ei de a se asigura că, după ce i se dăruise cu trupul, el îi va rămâne devotat era o prostie.

Încercă să îl găsească la grajduri, doar pentru a-i spune să nu se deranjeze să îi pună șaua pe cal și să îi sugereze să hoinărească prin locuri unde nici unul dintre ei nu ar fi fost recunoscut.

Ba chiar ar fi putut merge braț la braț ca un cuplu adevărat și discuta lucruri care nu erau chiar nefondate. Cum ar fi visurile lor de viitor.

Găsind grajdul gol, doar cu caii, puse scara îngustă către camera lui de deasupra grajdului, privind către agitația de pe stradă. Deseori îl găsea acolo, absorbit de un text medical, iar ea trebuia să îi distragă atenția cu sărutări dulci pe gât, înainte de a-l convinge să facă lucruri neserioase cu ea.

Bătu la ușă înainte să apese clanța.

– Titus? Doar nu dormi la ora asta, nu? Mă gândeam că am putea să...

– Honoria! Cuvântul o făcu să rămână priponită cu ghetele în podeaua de lemn vechi, văzându-și tatăl stând ca un uriaș în mijlocul camerei, atrăgând atenția cât de mică și sărăcăcioasă era de fapt. Privirea aceea albastră și tăioasă o străpunse atât de acuzator încât simți că se prăbușește. Așadar, e adevărat! se răsti bărbatul, citind sentimentul de vinovăție care probabil se vedea pe chipul ei, înroșindu-se toată. Serios, Honoria, comportamentul tău depășește orice limită!

– Unde e? bolborosi ea, văzând patul gol și cufărul vechi deschis și fără lucrurile personale în el.

– A fost aruncat în stradă ca un gunoi ce este!

Ghetele bărbatului loviră atât de puternic podeaua șubredă de lemn când fata se duse spre fereastră să cerceteze cu privirea Mayfair, pentru a se asigura că Titus mai era încă acolo.

Simți că o ia cu palpității în timp ce lacrimile îi inundau ochii. Plecase deja? În acel moment știu că se afla pe marginea prăpastiei și încercă să își adune gândurile împrăștiate și care îi fugeau prin minte asemenea unui cal înfricoșat. Nu era momentul să fie absurdă și nervoasă. Clarence Goode nu avea o reacție plăcută la emoție sau sentiment. Trebuia să o vadă rațională. Prietenoasă. Calculată. Disciplinată.

Respiră adânc.

– Dă-mi voie să îți explic ce s-a...

– Există o singură explicație plauzibilă atunci când un băiat coboară de la balconul tău la primele ore ale dimineții, spuse bărbatul cu un calm fatal, deși fălcile îi tremurau de furia abia ținută în frâu. Un *fecior* care se distrează cu servitoarele este de înțeles, am făcut și eu asta din când în când, însă tu *știi* mai bine! Plecă de la fereastră pentru a o împunge cu un deget acuzator. Puritatea unei femei este averea ei, după cum spune și în Biblie. Nu îmi pasă cât de departe ai mers cu acest băiat, însă m-ai făcut de rușine pe mine, Honoria, și te-ai dezonorat. Abia mai pot suporta să te privesc!

Își stăpâni scârba față de vorbele pe care i le aruncase în față și își ridică fața spre el:

– Nu am cochetat cu Titus, tată, chiar țin cu adevărat la el. Îl iubesc. Este sincer și blând și este de o bunătate infinită. Mi-a salvat viața!

– Asta nu înseamnă că se poate servi de corpul tău! Aș fi preferat să cedezi febrei decât unui miner.

Ea înaintă, ducându-și mâinile împreunate la piept.

– Nu vorbești serios!

– Crezi? răspunse el spumegând de furie.

– Titus a făcut mult mai multe pentru familia și pentru gospodăria noastră decât să care cărbuni. Va fi doctor, la fel ca Alcott,

cel pe care îl consideri prietenul tău și din aceeași clasă socială ca și tine. Poate câștiga bine. Poate face parte din familia noastră.

– Trezește-te! Tâmpito! Alcott este al cincilea fiu al unui viconte foarte bogat. Să accept un golan de pe stradă ne-ar distruge pe toți. Le-ai face asta surorilor tale? Ai răpi surorii tale, Pru, șansele la fericire? Voi avea destul de furcă cu gemenele, cu gura spurcată a lui Mercy și mintea ridicolă a lui Felicity. Tu vei iubi pe cine îți spun eu să iubești și cu asta am încheiat discuția!

– Ba nu! Deși simțindu-se vinovată la gândul că surorile ei vor trebui să treacă printr-un scandal pe care ea îl crease, fata tremura de nervi, teamă, dorință și suferință. Nu îl mai înfruntase niciodată pe tatăl ei astfel. De fapt, pe nimeni. Se născuse obedientă, însă asta nu putea suporta. Sunt majoră, tată, voi pleca cu el. Vom merge departe și ne vom descurca pe cont propriu. Nu va trebui să mă vezi niciodată. Nimeni nu va trebui să afle vreodată ce am făcut. Poți inventa ce poveste vrei. Le poți spune oamenilor că am murit, dacă te ajută cu ceva.

El se întoarse și începu să rânjească, înainte să se repeadă la ea și să o apuce de braț.

– Dacă faci așa ceva, îl voi distruge pe flăcăul ăla până când își va dori să fie mort. M-ai auzit? O scutură pentru a-și accentua spusese, iar ea scoase un icnet de durere când degetele lui îi strânseseră brațul. Mă voi asigura că nu își va găsi nicăieri de lucru în acest oraș. Ba mai mult. Îl voi azvârli la New Gate pentru că te-a molestat. Am prieteni în poliție și în Parlamentul Reginei. Știi ce pățesc flăcări chipeși ca el în pușcărie?

Ea făcu ochii mari.

– Nu ai fi capabil să faci așa ceva!

– Mai mult decât atât, pe tine te voi trimite la Bedlam pentru că ai fost o nenorocită neascultătoare. Îți vor rade adorabila-ți podoa-bă capilară și te vor electrocuta la intrare. Asta îți dorești?

Stătea deasupra ei ca un zeu furios la culme, cu ochii plini de acuzare. Părul și barba lui, cândva frumoase, aveau acum nuanțe grizonate, făcându-l și mai dur.

Pe Nora o cuprinse o groază pe care nu o cunoscuse până atunci. Acesta era tatăl ei, un bărbat cunoscut ca fiind pe cât de extravagant, pe atât de impasibil. Sigur că nu fusese niciodată un părinte

blând, dar nu îl crezuse niciodată capabil de o cruzime atât de odioasă și de înfiorătoare.

– Ai grijă ce răspunzi, Honoria! se răsti el. Ceea ce vei spune acum va determina viitorul amândurora. Mă pot asigura că iubirea pentru tine va fi cel mai urât lucru care i s-a întâmplat acelui flăcău.

Trebui să înghită în sec de teamă să nu rămână fără aer.

– Ce... ce vrei să fac?

– Vreau să nu îl mai vezi niciodată! Și vreau să pleci din această casă pentru a nu mi se reaminti zilnic de ticăloșia ta.

Era o binecuvântare, se gândi ea. Abia aștepta să plece.

– Te vei căsători cu William Mosby, viconte de Woodhaven, la sfârșitul lunii. Voi face anunțul în această dimineață.

– Woodhaven?

I se opri respirația în timp ce se îndepărta de el.

– Da, titlurile de Cresthaven și Woodhaven au fost create de Richard al III-lea în urmă cu vreo patru sute de ani. Familiile noastre au luptat împreună pentru Yorks. Suntem veri îndepărtați. Ar fi o partidă excelentă, dată fiind situația.

Nora dansase cu William Mosby la o recepție în urmă cu câteva luni. Fusese ceva în interacțiunea lor, ceva care nu-i plăcuse. Un sentiment de posesivitate. Ceva frenetic și sinistru.

– Va trebui să mă bazez pe firea dulce a lui Pru și pe frumusețea ei inferioară pentru a asigura pe cineva superior unui conte, bombăni el ca pentru sine.

– Dar, tati, insistă ea.

– Nu vreau să aud. Îi dădu drumul îmbrâncind-o dur spre ușă. Dispari din ochii mei! Data viitoare când ne vom vedea va fi la nunta ta.

Honoria nu dormi zile întregi. Stătea pe marginea patului holbându-se la ușa balconului, știind că, fără nici o îndoială, Titus va găsi o cale să ajungă la ea.

În a patra noapte, clanța se mișcă la ora unu dimineața, pe ușă intrând un Titus care părea la fel de chinuit și tras la față ca și ea.

Avu nevoie de fiecare strop de stăpânire de sine pentru a se abține să nu se arunce în brațele lui.

– Nora, rosti el, în timp ce făcu o tumbă pentru a ajunge la ea. Nora, ești bine?

Ea se ridică în picioare și îi dădu la o parte mâinile, întorcându-se cu spatele la el, pentru a nu fi nevoită să îl vadă.

– Trebuie să pleci, Titus. Trebuie să pleci și să nu îmi mai calci pragul niciodată.

– Nu! Nu îmi vorbi așa.

O cuprinse de umeri și o trase la pieptul lui puternic, îngropându-și obrazii în părul ei.

Nu își dorea nimic mai mult decât să se întoarcă cu fața spre el, de aceea își ținea spatele drept, cu fiecare mușchi încordat.

Dar, Doamne, cât îi era de frig! Simțea de parcă îi curgea gheață prin vene în loc de sânge. Cum putea să-i facă asta?

– Vino cu mine, Nora! o imploră el, luându-i fața în palme și înghiontind-o să se întoarcă spre el. Știu că ești speriată, dar putem fi împreună.

– Nu văd cum, suspină ea, absorbită de atingerea lui, de speranța din vocea lui. Speranță care urma să fie spulberată.

– Am un loc de muncă asigurat la cabinetul doctorului Alcott, spuse el serios. Anul viitor îmi dau examenele. Am o locuință unde să stai și un venit sigur. Avem un viitor, Nora. Fă-ți bagajul și pleacă acum.

– Cum poți să te gândești măcar că un astfel de viitor m-ar putea atrage? țipă ea cu toată durerea pentru ca vocea ei să pară dură și el să o considere așa. Își strânse degetele, iar ea se bucură că încă nu trebuia să dea ochii cu el pentru că-l simțea cât era de uimit că poate nu doar tatăl ei era cel care îi desparte.

– Ce vrei să spui? întrebă el prudent.

– Tu crezi că eu vreau să locuiesc într-o cameră învechită din cabinetul doctorului Alcott? întrebă ea, folosindu-se de tot snobismul formal pe care i-l oferea clasa ei socială. Vrei să mă ascund acolo în timp ce tu câștigi o sumă infimă și mă ignori pentru studiile tale? Vrei să cresc copii și să frec podele și să îți gătesc cina în timp ce tu te spetești muncind?

Ar fi făcut-o. Ar fi făcut orice pentru a evada din închisoarea aceea poleită, de zidurile care se închideau în fiecare noapte și de cușca plină de restricții și așteptări a părinților ei.

Ar fi făcut orice numai să nu îl distrugă pe el.

Măinile lui căzură de pe ea, iar lipsa căldurii pielii ei îl ustură asemenea celui mai aspru vifor de iarnă.

– Eu... eu știu că nu asta ai fost educată să îți dorești.

Doamne, îl putea simți cu privirea iscoditoare, amestecul de gânduri frenetice încercând să înțeleagă o situație care i se dezvăluia într-un mod la care nu s-ar fi așteptat. Voia să îi spună. Să îi spună ce era în inima ei. În sufletul ei. Să îl facă să înțeleagă situația critică în care se aflau amândoi.

Dar îl cunoștea. Știa că ar lupta pentru ea, pentru că era atât de nobil. Atât de sincer.

El era bărbatul pe care și-l dorea. Un viitor alături de el era exact ceea ce își dorea.

– Nu ar trebui să mă servești, Nora, spuse el blând. Eu te-aș hrăni pe tine. Eu aș avea grijă să fii fericită. Dacă mi-ai acorda puțin timp, aș putea găsi o cale să îți ofer o viață asemănătoare cu cea pe care tu...

– Ajunge, se întoarce ea către el, ascunzându-și suferința și plesnindu-l peste obraz. Nu vei avea grijă de mine deloc.

Privirea lui o străpunse cu cea mai mare durere pe care i-ar fi putut-o pricinui ea. Consternarea clară se împletea cu trădarea. Cu suferința. Și apoi, înăsprirea trăsăturilor atunci când începu să creadă...

Nu va ști niciodată. Nu va înțelege niciodată ce-i răpea toată situația aceea. Poate că îi călca sufletul, dar își smulgea propriul suflet din piept și îl arunca în prăpastie. Se distrugea singură, încetul cu încetul, știind că anii care vor urma vor însemna doar tortură. Că va fi doar carcasa unei femei, bântuind un trup care nu îi mai aparținea.

Pentru că inima ei va fi acolo unde va fi el.

– Eu am fost cea care te-a dat afară, minți ea. Ceea ce a fost între noi a fost distractiv, cu siguranță, dar te-am considerat întotdeauna suficient de înțelept ca să îți dai seama că nu va fi nimic mai mult de atât. Și când am fost descoperiți, din cauza inconștienței tale, totul a devenit mai degrabă o bătaie de cap decât o distracție. Prin urmare, cred că este mai bine dacă încheiem totul aici.

Spre uimirea ei, el nu renunță.

– Nora, asta nu ești tu! Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Mă căsătoresc. Vorbele ei l-au durut mai tare decât durerea fizică simțită de la palma dată. Tresări, apoi înlemni, după care rămase incremenit. Exact, își ridică ea bărbia. Voi fi vicontesă, un confort infim, având în vedere că dacă nu era din cauza ta, puteam deveni marchiză. Privirea lui se încruntă.

— Ai fost bucuroasă când l-am oprit pe acel...

— Oare? ridică ea din umeri. Poate că nu eram pregătită atunci să devin soție. Dar acum...

Își mută privirea către patul unde făcuseră dragoste în cel mai dulce mod posibil, atât de captivați unul de celălalt de parcă numai ei doi existau pe lume. De parcă ar fi putut trece peste orice.

Cât de naivi fuseseră!

Iar acum vor plăti pentru asta. Iar ea va plăti cel mai scump.

Respirația lui ascuțită îi spunea că își atinsese scopul. Că vorbele ei aspre tăiaseră cordonul invizibil care părea să îi lege, indiferent în ce colț de lume se aflau. Nu mai trebuia decât să se asigure că acel cordon fusese tăiat pentru totdeauna.

Că el pierduse orice speranță.

— Nu te face de răs făcând un lucru atât de jalnic încât să implori, Titus, spuse ea cu toată răceala care amenința să o înghețe pe ea de tot. Era surprinsă că nu își putea vedea respirația în timp ce rostea cuvintele dure pe care le învățase de la tatăl ei. Nu mai suport să te văd în fața ochilor!

El rămase privind la ea de parcă l-ar fi împușcat, având pe chip un melanj de negare și furie. După aceea și acestea se pierdură în lacul glaciari cu care fata era obișnuită.

— Noapte bună, Nora! spuse el rece, înainte să pornească cu pași mari către ușă.

În timp ce îl privea plecând, își aminti că se întrebese mai demult dacă acea obsesie spumoasă, incandescentă, acel cocon de extaz și entuziasm în care erau prinși însemna iubire adevărată.

Și iată răspunsul ei.

Nu.

Aceasta era iubire.

Sacrificiu. Regret. Durere.

Iubirea, cea mai pură formă de iubire, se scufunda în lacul de sulf și în focul iadului și se îneca voit acolo doar pentru a câștiga libertatea celui care pusese stăpânire pe inima ta.

Titus va avea șansa să urmeze un colegiu medical. Va vindeca oameni și va găsi împlinirea și satisfacția în viața demnă pe care și-o construia, eliberat de un dușman puternic precum tatăl ei. Va găsi, fără îndoială, o fată care să îl iubească și care să îi dăruiască copii dolofani și gălăgioși și un trai fericit.

Gândul acela îi tăie răsufierea, atât de dureros era. Asta era iubire.

Iar ea era o rană sângerândă pe care el nu va putea să o vindece niciodată.

Un doctor în Southwark

Londra, 1880

– Dacă nu stați nemișcat, va trebui să vă țin cu forța, îl avertiză doctorul Titus Conleith.

– Îmi pare rău, șefu', spuse domnul Ludlow, muncitorul din port întins pe masă, gesticulând prea mult pentru un om cu suturi doar pe jumătate cusute. Dar pur și simplu nu am mai văzut așa ceva, știți? Domnul Carlton Morley, *afurisitul* de inspector-șef al *nenorocitului* de Scotland Yard, mergea de-a bușilea pe acoperișul unui depozit din Southwark. Semăna cu un afurisit de păianjen, trăgând cu pușca în geamuri. Sticla era împrăștiată peste tot și, când m-am uitat în sus, un glonț m-a nimerit direct în capul ăsta afurisit.

– Morley a făcut asta? Întrebă doctorul. Aici, în Southwark?

– Pe onoarea mea! se jură Ludlow.

Titus îl cunoscuse pe Carlton Morley când fuseseră amândoi în al doilea război anglo-afgan. Scosese un glonț din coapsa inspectorului-șef și, în anii care urmară, mai ieșiseră împreună când și când la masă, în club.

Uneori se lăsau în voia amintirilor despre cum pierduseră Kandahar și ce crâncenă fusese lupta. Apoi cuceriseră Kabul, care fusese chiar mai rău.

Deseori, în toiul bețiilor, împărțeau o birjă până la casa fiecăruia și se despărțeau, doar pentru a o face din nou la următoarea permisie.

Morley are un tip perseverent și decent.

În prezent, Titus îl evita pe inspectorul-șef pentru că se căsătorise recent cu nimeni altcineva decât Prudence Goode, în împrejurări destul de scandaloase.

Pentru un oraș atât de mare, Londra era cu siguranță o lume mică.

Lui Titus nu îi surăsese deloc faptul că a doua fiică a baronului de Cresthaven acceptase pe cineva ca Morley, care fusese crescut într-un canal din Whitechapel.

Într-o zi va trebui să afle povestea direct de la sursă, atunci când va fi sigur că poate sta față în față cu vechiul lui prieten și se va abține să se intereseze de...

Așa cum făcuse mereu, Titus își luase gândul de la noua cumnată a lui Morley.

Nora.

– Ce n-aș fi dat să rămân! oftă bărbatul, aplecându-se conspirativ. Când a apărut Dorian Blackwell, *în carne și oase*, chiar când eram târât aici de bunul meu tovarăș, Stodgy Tim, mi s-a părut că el și Morley urmăreau același biet codoș din depozit.

– Nu mai spuneți! strânse Titus bine clamele suturii, pentru a se asigura că dacă Ludlow se mișcă din nou, îl vor face să se simtă inconfortabil.

Se concentră să coasă rana, astfel încât să nu trădeze valul de tensiuni care pusese stăpânire pe el.

Inspectorul-șef al Scotland Yard și regele lumii interlope a Londrei, pe urmele aceluiași inamic? Cu siguranță fuseseră pierderi. Îl știa pe Morley din armată. Îl cunoștea pe Blackwell de pe străzi.

Cum se cunoscuseră era ușor de ghicit.

Prin simpla natură a profesiei lor, erau adversari.

Titus își făcea griji pentru Prudence. Se atașase de toate cele patru surori Goode în timpul cât lucrase la Cresthaven. Spera sincer ca Pru – o copilă pe care și-o amintea dulce și răutăcioasă – să nu aibă de suferit și că Ludlow înțelesese greșit toată povestea.

Era vorba despre un război între poliție și lumea interlopă la doi pași de el?

Doar gândindu-se, i se puse un nod în stomac. Ce măcel ar fi pe străzi dacă Blackwell și Morley chiar ar începe un război! Nu erau suficient de mulți doctori în Imperiul Britanic pentru a face curat după un asemenea coșmar.

Titus avu un schimb de priviri cu asistenta lui, Euphemia Higgins, o matroană la vreo treizeci de ani. Mâinile lui Effie erau aproape la fel de mari ca ale lui și de două ori mai blânde. Putea la fel de bine să care un bărbat de două sute de kilograme sau să

înfeșe un nou-născut, iar el ar avea încredere în judecata ei în caz de război, mai mult decât avea în majoritatea ofițerilor alături de care luptase. Sub boneta de asistentă și părul blond cârlionțat se ascundea o minte cu o capacitate de invidiat. Dacă ea ar fi avut o diplomă medicală de la Cambridge, ar fi putut conduce lumea și încă pe atât.

– Așadar, nu sunteți sigur dacă a mai fost și altcineva rănit? îl întreabă insistent pe domnul Ludlow.

Orice șansă de a primi un răspuns fu spulberată de larma de afară.

Majoritatea oamenilor care veneau la cabinetul lui Titus Conleith din Southwark erau la un pas de moarte. De aceea pacienții sau rudele lor rareori băteau la ușă politicos. Băteau cu putere și țipau. Cereau ajutor. Uneori, cereau să moară. El trata oamenii care sângerau sau transpirau din toți porii, din cap până-n picioare.

Totuși, să îi fie smulsă ușa din țâțâni dintr-o singură lovitură era ceva complet nou.

Un doctor bun îl învățase să nu se sperie. Titus fusese crescut cu explozii care zguduiau pământul de sub el și gloanțe care îi trecuseră pe lângă urechi, așa că era – din fericire pentru domnul Ludlow – mult mai calm decât majoritatea.

– Ușa era descuiată, îi reproșă el lui Dorian Blackwell, Inima Neagră din Ben More, ale cărui ghetete trosneau pe podelele vechi și șubrede ale clinicii.

Ușile nu erau închise pentru un om ca el.

Nici măcar Newgate nu-l putea opri pe Blackwell, sau așa umbla vorba. Costumul lui, părul și un ochi erau la fel de întunecate ca și inima lui, celălalt ochi era acoperit de un petic care ascundea parțial dovada unei tăieturi urâte de la sprânceană la nas. Cicatricea îi făcea expresia feței mai sinistră în timp ce inspecta încruntat operația.

– Cineva a fost împușcat, Conleith. Ce masă?

Titus lăsă ultimele cusături pe seama asistentei Higgins, înainte de a trece pe lângă cealaltă masă de examinare care era liberă. Trase perdelele camerei de operație improvizate din clinică. Făcuse de toate aici, de la a aduce copii pe lume până la scoaterea fierii și a apendicelui. Totuși, de obicei scotea gloanțele din criminali după lăsarea întunericului, iar acum era abia ora cinci după-amiază.

– Spune-mi că Morley nu vine după tine, Blackwell, îi ordonă el, bucuros că era unul dintre puținii oameni suficient de înalți încât să îl privească de sus pe Inima Neagră din Ben More, atunci când trecu pe lângă el în drum spre chiuvetă pentru a-și curăța fără milă mâinile. Dacă există un conflict între lege și interlopi la mine în clinică, atunci va trebui să cauți pe altcineva să bandajeze rănilor armatei tale de destrăbălați și degenerați la miezul nopții; m-am făcut suficient înțeleș?

Blackwell, care omorâse oameni pentru jigniri mult mai neînsemnate, ridică mâinile într-un gest de bune intenții.

– Uitasem cât de repede circulă veștile prin aceste locuri. Probabil că Morley va apărea curând, însă nu din motivul care te îngrijorează pe tine.

– O, luminează-mă!

Cu mâinile în sfârșit curate, Titus își spală încheieturile și antebrațele cu apă și săpun.

Se auzeau pași clămpănind pe cele câteva trepte de la intrarea în cabinet, pași grei sub povara unei tărgi. Stând la chiuvetă, Titus era cu spatele către ușă, iar umerii masivi ai lui Blackwell blocau orice perspectivă posibilă.

– Unde o așezăm? întrebă o voce groasă.

– E o femeie?

Titus încremeni cu mâna la cot și respirația tăiată.

– Masa de operație din spate, îi dirijă Higgins cu accentul ei Cockney hotărât.

– Este... este Pru, soția lui Morley? întrebă el, după ce își dres glasul.

– Nu, Prudence nu a pățit nimic. A fost răpită de propriul ei cumnat care a folosit-o drept ostatică nu doar pentru a scăpa de poliție, ci și de niște traficanți de cocaină fără scrupule, chiar și după standardele mele. Nenorocitul și-a împușcat propria soție înainte ca Morley să scoată măruntaiele din el cu abilități uimitoare de pușcaș.

Asistenta Higgins – acea minunată ființă – terminase să-l coasă pe Ludlow într-un timp record, lăsându-l să își bandajeze singur rana pentru ca ea să își poată curăța mâinile și să scoată din acidul carbonic instrumentele medicale sterilizate.

Dintr-odată, Titus nu mai vru să se întoarcă să privească. Nu pentru că nu suporta să vadă sânge...

Ci pentru că în sfârșit procesase informația pe care Blackwell tocmai i-o împărtășise.

Prudence Morley – pe numele de domnișoară Prudence Goode – avea un singur cumnat. William Mosby, viconte de Woodhaven, care tocmai își împușcase propria soție înainte de a cădea pradă puștii lui Morley.

Propria soție.

Camera începuse să se învârtă cu el când Titus se întoarse și văzu cel mai urât coșmar pe masa de operație.

Nora.

Violență sângeroasă

Măinile lui Titus nu fuseseră niciodată atât de nesigure în timpul unei proceduri.

Nu dăduse niciodată comenzile către Higgins atât de răstit ca acum când tăia rochia plină de sânge a Norei de pe trupul ei inconștient, îngrijorător de palid. Nici nu bombănise ordine atât de violente unui bărbat atât de periculos precum Blackwell, să își spele mâinile și să se pregătească să îl ajute.

Niciodată nu se rugase la toți sfinții în care credea tatăl său cu atâta ardoare ca acum când căuta rana de la împușcătură. Nici nu mulțumi atât atunci când o găsi.

Glonțul trecuse prin ea, însă cantitatea totală de sânge care îi curgea din umăr arăta că situația era tot mai gravă.

– Pulsul și respirația sunt superficiale, îl informă Higgins, cronometrându-le cu ceasul ei. Nu aş vrea să folosesc anestezia.

– Nici eu, însă cantitatea asta de sânge îmi arată că este posibil ca vena axilară să fi fost crestată și dacă intru acolo să o cos și se mișcă câtuși de puțin...

Nu putu să rostească cuvintele. Nu putu nici măcar să se ducă cu gândul la faptul că singura femeie pe care o iubise și pe care o urăse vreodată ar putea sângera de moarte pe propria lui masă de operație. De propria lui mână.

Pentru prima dată în cariera lui, alegerile lui Titus erau cu adevărat de neconceput. La fel ca majoritatea doctorilor, învățase să accepte de timpuriu faptul că profesia lui era doar o metodă de a amâna moartea, nu de a o învinge.

Însă, indiferent de ceea ce îl învățase Alcott la o vârstă atât de fragedă, EA nu ar fi putut fi niciodată doar un trup pe moarte.

Pentru că moartea nu era o opțiune.

– Îi voi monitoriza atent fiecare respirație, doctore, spuse Higgins pe un ton blând pe care nu o mai auzise să îl folosească

vreodată. Îi puse Norei masca pentru anestezie peste gură și peste nas. Va supraviețui.

Nora. Nora. Numele ei deveni ritmul bătăilor inimii lui când analiză amănunțit mușchiul umărului ei. Spălă cantitatea îngrijorătoare de sânge pentru a găsi vena, apoi o apucă și o cusu.

Soarta era de partea lui, căci orice doctor știa că fiecare corp este făcut din organe similare care pot fi, în același timp, la fel de vaste și de variate în ansamblul lor unic, ca și stelele de pe cer. Printr-un noroc miraculos, vena fu găsită cu ușurință, iar creștătura mică, altfel ar fi murit înainte ca ei să o poată urca în trăsură.

Titus nici nu respiră când desfăcu clema, până când nu se convinge că oprise sângerarea.

Se simți atât de ușurat, încât îi rosti numele în șoaptă fără să vrea, încercând să nu îi tremure picioarele.

Nora.

Nu realizează că transpirase până când Higgins îi șterse fruntea și buza superioară cu o cârpă, readucându-l la realitate.

Nu, se gândi el. Nu, *Nora*. Nu pentru el.

Lady Honoria Mosby, vicontesă de Woodhaven.

Acum, că vena era în afara pericolului, mai avea de lucru la țesutul și la mușchiul din jurul rănii.

Îl trecu un fior când privi în jos spre trupul ei dezgolit complet, în afară de locul în care Higgins pusese o bucată de pânză pentru a-i acoperi sânii. *Dumnezeule*, dintotdeauna fusese o ființă micuță și fragilă, însă atunci trupul ei arăta precum cel al unei rându-nici. Timpul își pusese amprenta pe chipul ei, avea obrajii trași și cearcăne adânci. Trăsăturile ei, totuși, erau încă minunate și bine definite. Genele negre și lungi pe pielea fină erau cadaverice din cauza pierderii de sânge.

Era încă cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată.

Încă.

Întotdeauna.

Tocmai de aceea se hotărâse cu mult timp în urmă să nu se mai uite niciodată la ea.

Și iată-i aici.

În momentele pline de haos ale vieții lui, Titus se putea mândri că era precum un lac fin de sticlă. Calm și liniștit.

Atunci însă, gândurile lui erau involburate ca în vârtejul unei tornade, aruncând în el cu amintiri pe care părea că nu le putea evita.

– Distrage-mi atenția, Blackwell, îi ordonă el în timp ce îi dădu bărbatului clama să o arunce și alese alte instrumente.

Inima Neagră din Ben More – care mai asistase la operații noaptea târziu când era lipsă de asistente – se întoarse de la chiuveta unde își scosese haina, își suflecăse mânecile de la cămașă și își spălase mâinile. Se uită nedumerit la Titus.

– Am presupus că e nevoie să te concentrezi.

– E greu de explicat, însă deseori distragerea atenției mă ajută să mă concentrez. Titus se aplecă deasupra Norei, verificând de trei ori ceea ce făcuse la venă înainte să coasă și celălalt mușchi. Și-ar fi dorit cu disperare să nu mai fie atât de albă și respirația ei să nu mai fie atât de scăzută. Să nu se fi simțit dintr-odată acel băiat neajutorat de paisprezece ani luptând să îi salveze viața ei prețioasă pentru prima dată. Pentru că cealaltă asistentă, domnișoara Michaels, nu se află aici să mă asiste sau să îmi citească, responsabilitatea cade pe umerii tăi.

– Vrei ca eu să... să îți citesc?!

– La naiba, nu, doar... vorbește cu mine. Habar nu am. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Blackwell îl privi de parcă ar fi vrut să se contreze cu el, însă ceva pe chipul lui Titus trebuie să îl fi convins, pentru că oftă înduioșat.

– E mai degrabă o poveste murdară, însă, din câte am înțeles, soțul ei era – scuză-mi limbajul tehnic, Higgins – un nebun nenorocit.

Higgins, obișnuită cu toate înjurăturile din engleza standard, întrebă:

– De ce să își împuște propria soție, biata femeie?!

– Soțul ei avea porniri criminale, spuse Dorian cu un sarcasm crunt. Îți aduci aminte de contele de Southerland, cel cu care Prudence trebuia să se căsătorească înainte să se presupună că l-ar fi omorât?

Titus dădu scurt din cap, aprobator.

– Îmi aduc aminte că am citit despre asta în ziare... Nu am crezut nici o clipă.

– Ei bine, află că Woodhaven i-a ucis pe Southerland și o mână de alți oameni, care pare-se că erau Burlacii din St. James.

Titus rămase uimit de bolboroseala lui Higgins, până când aceasta rosti clar.

– Vrei să spui... bărbații care se prostituează? rosti șoptit ultimul cuvânt, evident oripilată.

– Chiar ei, aprobă Blackwell.

– El era... ei erau amanții lui?

– Se pare că nu, rosti Dorian cu seninătate. A fost o crimă din răzbunare, înțelegi? Woodhaven îi omora mereu pe toți cei care treceau prin patul soției sale.

Titus scăpă clamele de sutură cu un zgomot jenant de tare, oprind pur și simplu toată conversația. Respiră adânc pentru a-și reveni înainte să îi spună lui Blackwell unde găsește alt instrument steril.

El nu făcea astfel de greșeli. Nu *avea voie*. Nu când miza era atât de mare.

Nora se culcase cu cel mai bun prieten al soțului ei? Plătise bărbați – *câțiva bărbați* – pentru sex?

Cât de mult o schimbaseră toți acei ani! Sau poate că nu...

Se purtase ca o străină în noaptea în care îl izgonise. Poate că acela fusese momentul în care își arătase adevărata față.

Clamele curate apărură în mâinile lui, iar el se reapucă imediat de treabă, mormăindu-i lui Blackwell la ureche:

– Dacă vreodată te sature de viața ta de criminal, ai putea avea o carieră excelentă ca asistent medical.

Chicotitul lui Blackwell sună aproape trist.

– Ei bine, sunt aproape legal în prezent. Am un înger de soție și doi mici ticăloși angelici care-mi poartă numele. S-ar putea spune chiar că sunt un om decent.

– Dacă vrei să mă convingi, ești un mare mincinos, chicoti Titus, recunoscător bărbatului pentru că-l ajutase să se detensioneze.

Higgins, pe de altă parte, trebuia să își satisfacă curiozitatea fără margini.

– Dacă soțul ei a fost un criminal, atunci ce e cu toate zvonurile pe care le-am auzit despre cocaină?

– Se pare că Woodhaven se folosea de compania de transporturi pe apă a socrului său pentru a face contrabandă cu droguri în oraș

și de câțiva polițiști corupți pentru a le putea împărți clienților, răspunse Blackwell.

Titus ridică din sprânceană în timp ce încerca să înțeleagă mentalitatea unui nebun.

– De ce să faci contrabandă? Nu e ca și când cocaina este ceva ilegal. Mulți dintre asociații mei o folosesc pe post de medicament. De lângă el, Blackwell râse ironic.

– Și tu nu?

Titus scutură din cap, apoi se opinti pentru o cusătură mai complicată.

– Nu îmi plac efectele secundare. Nici faptul că are proprietăți care dau dependență. Există tratamente mult mai eficiente care au fost cercetate mai amănunțit.

– Sunt de acord, declară Blackwell. Anticipez că, asemenea opiumului, va provoca mai mult rău decât bine. Oricum, creează dependență, este ieftin și din plin pe piața neagră. Oamenii fac o avere.

– Și Woodhaven a făcut?

Titus avu impresia că Dorian ridicase din umeri, însă nu se putu uita chiar atunci să vadă.

– Cred că începuse să facă, deși nu știe nimeni cât de tare s-a afundat în afacerea asta de contrabandă cu droguri și nu va spune niciodată, având în vedere că îi adună măruntaiele de pe peretele depozitului unde le-a improșcat glonțul lui Morley.

Titus îndrăzni să privească chipul Norei, bucuros că era acoperit de masca de anestezie.

– Suspectează că ea ar fi avut vreo implicare?

Blackwell ezită.

– La întrebarea asta nu știu să îți răspund. Orice ar fi făcut, a fost al naibii de curajoasă să își pună viața în pericol la depozit pentru a-și salva sora.

Dintr-odată, lui Titus îi încolți în minte să întrebe despre implicarea lui Inimă Neagră din Ben More în toată povestea aceea.

– El făcea contrabandă pentru voi?

Bolboroseala revoltată a lui Blackwell era prea exagerată pentru a fi luată în serios.

– El făcea contrabandă pentru Fauves, dacă vrei să știi, mai demult un fel de rivali.

- Fauves? Titus caută să își amintească franceza lui de baltă. Bestiile?

- Bestiile fioroase, tehnic vorbind. Simți că este vorba de mai mult, apoi Blackwell dădu ochii peste cap. Contrabandiști nenorociți cu aere de superioritate.

- Au avut vreodată copii?

Titus nu-și dădu seama că va scăpa întrebarea până când nu o auzi rostită.

- De unde să știu? Eu nu socializez cu Fauves.

- Nu, mă refer la ea și la Woodhaven.

- Bineînțeles că nu, spuse Blackwell cu un soi de milă în glas. Fără moștenitor, ea nu are absolut nimic. Poate doar vreo sumă de bani, dacă e taică-su suficient de bun.

Știa că ticălosul acela numai bun nu era.

Nedorind să mai audă nici un cuvânt, Titus lucră în liniște un timp, privind-o și întrebându-se ce va aduce ziua de mâine în viețile fiecăruia dintre ei.

Simțea privirea lui Dorian ațintită asupra lui, ca un ghimpe neplăcut, cu mult înainte ca bărbatul să vorbească.

- Înainte să își piardă cunoștința, s-a purtat de parcă te-ar fi cunoscut. Ne-a *implorat* să o aducem aici. Ne-a ordonat.

Dumnezeule! Nu își dorea să știe asta. Nu își dorea să-și simtă inima bătând de două ori mai repede la auzul acelor vești.

- Am... lucrat ca lacheu pentru familia Goode, spuse el, vrând să se explice.

- Ai cunoscut-o bine? îndrăzni Blackwell să întrebe.

Întrebarea îi provocă lui Titus un acces de furie, răvășindu-i sufletul. El nu era *cel de acolo*.

Avea *alte* sentimente. Își îndesase cu cruzime în cel mai adânc cotlon al unui lac de gheață orice fel de sentiment avusese pentru ea. Undeva printre buruieni și umbre de unde să nu le poată descoperi nimeni. Acolo locuia ea. Nu o mai văzuse niciodată de atunci pe femeia cu părul ca abanosul.

Iubita lui era o fată plinuță, cu sâni generoși, cu părul arămiu și o gură bogată.

Nora – Lady Woodhaven – făcea parte din trecut. Și totuși, ceva îl tulbura. Un ecou puternic al suferinței pe care o simțise în tine-rețe. O cunoscuse bine? El așa crezuse.

Dar apoi ea îi demonstrase că se înșelase.

Blackwell îl urmărea cum lucra, adresându-i vorbe de laudă.

– A însemnat ceva pentru tine? îl iscodi el.

Titus îl străfulgeră cu privirea.

Blackwell ridică o sprânceană.

– Nu trebuie să mai spui nimic!

La lumina zilei

Te rog să nu mă urăști!

Nora îl rugase asta de atâtea ori în ultimele zile, încât devenise un fel de rugăciune. O incantație. O binecuvântare și o implorare.

La început, nu rostise cu glas tare, pentru că nu putea vorbi.

O miasmă de chinuri cumplite, întrerupte din când în când de o dulce și feerică amorțeală, îi furase zile întregi. Înota în apele propriei rușini și amărăciuni, cufundându-se în întunericul inconștientului năpăstuit de vise și amintiri despre sânge, cruzime și teamă.

Ieșise la suprafață din întuneric într-o lume albă. O durere fierbinte a purității o străpunsese ca o lance în piept și în braț în timp ce vâluri fluturânde de un alb orbitor îi obturau vederea lumii.

Apoi apăruse Titus – un miracol în mijlocul acelei purități – privind-o încruntat, cu trăsături mai îmbătrânite și mai severe decât și le amintea ea. La vederea Norei, trase adânc aer în piept asemenea unui suflet condamnat la vederea unicei licăriri de salvare. Degetele ar fi dorit să-i netezească sprânceana încruntată.

Știa că nu își putea mișca membrele; mișcarea i-ar fi cauzat durere, așa că pur și simplu îl privea și încerca să își amintească cum și-ar fi putut folosi limba uscată și umflată.

În momentele acelea scurte de semiluciditate, observase schimbările de pe fața lui Titus de atunci față de Titus pe care îl păstrase atât de drag în memoria ei.

Părul i închisese într-o nuanță și mai roșiatică, cu toate că acea suviță obraznică tot pe ochi îi stătea. Pomeții obrazilor îi ieșeau în evidență pe trăsăturile care, cândva tinere, se maturizaseră. Ochii lui, deși cu câteva riduri în plus, încă aveau culoarea soarelui strălucitor reflectat într-un pahar de whisky proaspăt. Suficient de luminoși încât să strălucească pe pielea sărutată de un soare străin.

Buzele lui se mișcară, iar sunetul vocii lui avu un efect atât de puternic asupra ei, încât vorbele fluturară în gura ei asemenea unui roi de fluturi alungați de un animal de pradă.

Nu mă urî!

Facea un efort atât de mare să spună asta până când înțepătura din braț o făcea să se îndepărteze și să revină la locul acela în care visele atât de vii o seduseră pentru ca apoi să-i provoace durere, transformându-se în coșmaruri.

Alteori, când revenea, alte chipuri dragi pluteau deasupra ei în lumina albă. Prudence, o reflecție mai tinere și mai plină a ei, cu fruntea încrețită de îngrijorare. Prudence vorbea despre iertare și iubire ștergând lacrimile care se i se prelingeau Norei din ochi pe păr.

Emoția lui Felicity îi aburea ochelarii, așa că își păstra gândurile pentru sine, alegând în schimb să citească cu voce tare, vocea ei blândă fiind ca un cântec liniștitor în haosul viselor dezordonate ale Norei.

Mercy îi lua mâna, strângând-o tare în timp ce o soma și îi poruncea să își revină. Să câștige orice luptă era necesară pentru a se întoarce la ele.

Uneori, o femeie încruntată, cu părul blond răvășit, o trezea din somn, după care o liniștea cu o blândete neașteptată în timp ce se ocupa de nevoile ei.

În acele momente, Nora era sigură că doar îi visase pe Titus și pe surorile ei dragi în viață și că era prinsă într-un soi de purgatoriu ciudat, așteptându-și condamnarea la iad.

Chiar când începuse să dispere că vidul plutitor va dura pentru totdeauna, vocea lui Titus sparse păcla și Nora îl auzi cu claritate purtând o conversație inteligentă la căpătâiul ei.

Nora fu în același timp și încântată, și consternată să descopere că își venise în fire. Vedeniile ei dispărură, își simțea trupul neobișnuit de greu, iar umărul îi zvâcnea nebunește, dar nu la fel de tare ca inima ei tulburată.

Nu era moartă. William nu o omorâse.

Oare minunile nu vor înceta niciodată?

Luă cunoștință de toate cele ce se întâmplau în jur. Cearșafurile albe – pe post de pereți despărțitori – o făcură să presupună că se

afla într-un spital. Nasul îi zvâcni la mirosuri total diferite față de cele din orice alt spital în care fusese până atunci. Ceva strident și curat răspândea un parfum distinct de creozot și tăciune, cai, petrol și apă sărată, funingine de la râu, toate amestecate într-o atmosferă industrială.

Întorcându-și capul, i se tăie răsuflarea când, de cealaltă parte a cearșafului, văzu siluetele perfect conturate de soarele dimineții sau de cel de amiază – nu era sigură.

Privi cu atenție mișcările oamenilor.

Un bărbat uimitor de înalt, cu umerii lați, își proptise genunchiul de masa pe care era așezat un alt bărbat. Cu o mișcare puternică, brutală, trase cu putere de brațul pacientului.

Nora auzi umărul fixat la loc înainte ca urletul de durere al pacientului să o facă să tresară.

Zâmbi în colțul gurii la auzul vocii sonore care îl liniști pe pacient, încurajându-l, în timp ce, dintr-o mișcare, fixă brațul acestuia la piept.

Anii petrecuți la Cambridge tot nu-l făcuseră pe Titus să scape de accentul de Yorkshire.

Vocalele erau la fel de lungi și de ample ca întotdeauna.

Nora știa că erau multe lucruri pentru care suferea. Viața ei fusese spulberată de o explozie catastrofală, iar ea zăcea într-un crater cu traume care încă nu fuseseră complet evaluate.

Și totuși, chiar dacă durerea de la umăr devenea tot mai supărătoare, își îngădui plăcerea acelui moment în care auzea o voce pe care nu se așteptase să o mai audă vreodată.

Titus Conleith.

Tot ce își amintea era felul lui de a fi, atât rezervat, cât și blând. Dar exista o severitate în vocea lui pe care nu o recunoștea, de parcă oboseala îi pavase gâtul cu pietriș și smoală.

După ce termină cu pacientul, umbra lui se apropie, iar Nora, fără să știe de ce, se prefăcu că doarme înainte ca el să ajungă lângă ea.

Probabil pentru că nu era pregătită să afle ce părere avea despre ea după toți acei ani.

Se opri lângă patul ei pentru o clipă lungă, iar ea asculta cum trăgea aer în piept și expira deasupra ei.

Împărteau din nou același aer. Nu putea să creadă.

Drept urmare, începu să respire scurt, neregulat, ținându-și răsuflarea când el se aplecă și dădu la o parte pătura de pe umerii ei.

Ciudat că se întâmpla din nou același lucru. Că el o salva de la moarte pentru a doua oară.

Oare îi făcuse baie ca atunci când erau tineri?

Oare își dorise?

Își încheștă dinții de durere atunci când el, cu aceeași blândețe, verifică dedesubtul bandajului curat pe care asistenta uimitor de puternică îl aplicase cu câteva ore în urmă.

Fata miji de bunăvoie ochii dornici să îl privească.

Știuse dintotdeauna că se va face un bărbat și mai frumos decât fusese, însă nu își imaginase niciodată că se va înălța și mai mult față de cât fusese la șaptesprezece ani. Maxilarul lui lat și bărbia ascuțită erau acoperite de un guler perfect călcat. Culoarea crem a cămășii era pusă în evidență de vesta maronie, perfect cambrată pe pieptul lui puternic și pe corpul lung.

În schimb, nu avea nici un sacou, cravata lui era fermecător de strâmbă, iar obrații, bărbieriți. Bărbia lui avea mai mult o nuanță roșie-cafenie decât neagră, dându-i de gol rădăcinile irlandeze.

El nu observă când îl analiza, fiind absorbit să-i inspecteze rana.

Evident satisfăcut de ceea ce văzuse, schimbă bandajul și, cu maximă grijă, trase înapoi cămașa de noapte. Aranjă ușor pătura pentru a o înveli și netezi marginea peste brațul ei sănătos cu palma întinsă, incapabil parcă să suporte o cută. Nora nu își putea aminti când o atinsese ultima oară cineva cu atâta gentilețe.

- Titus!

Numele se auzit ca un scrâșnet dintr-un gât uscat și plin de emoție.

El se îndreptă, trăgându-și mâna, de parcă l-ar fi ars.

Privirile lor se întâlniră pentru o clipă atât de intensă, încât ar fi trântit-o la pământ dacă nu ar fi fost deja întinsă. Orice cuvânt rostit sau nerostit vreodată între ei inundă camera albă cu o tensiune atât de mare că invadează tot aerul din jur.

Cât ai clipi, întreaga expresie de pe chipul lui dispăru și un oblon de duritate se lăsă în spatele ochilor săi.

- Doctor Conleith, o corectă el cu voită indiferență.

Cele două cuvinte marcară limitele între continentele care îi separau și ridicară ziduri capabile să țină la distanță o întreagă flotă de cotropitori vikingi.

Era ceea ce merita, însă o devastase.

Nu mă urî! Te rog!

Deschise gura, nevenindu-i să creadă că erau singuri.

– Higgins, se pare că Lady Woodhaven s-a trezit, spuse el scurt, întrerupând-o.

– Chiar așa?

Asistenta robustă apăru de nicăieri la căpătâiul ei și se aplecă să-i pună o mână pe frunte înainte de a lua o lanternă pentru a-i lumina ochii. Atât doctorul, cât și asistenta se aplecară să verifice fiecare ochi cu o conștiinciozitate aproape comică. Nora nu înțelegea de ce.

– Bine ați revenit în lumea celor vii, Lady Woodhaven! rosti zâmbind duios asistenta Higgins cu strungăreața ci, zâmbet care o întineri, ridicând capul Norei pentru a-i putea da câteva înghițituri de apă. Se pare că veți scăpa.

– Mulțumesc, rosti ea în șoaptă.

– Nora?

Peretele de cearșafuri fu dat la o parte de parcă ar fi deschis poarta unei temnițe. Mercy, ultima persoană la care fata s-ar fi așteptat, dădu buzna ca un berbec, îmbrăcată în mătase azurie.

– Nora, slavă Domnului! Se duse spre pat, prinzându-se cu mâna de panoul frontal și oscilând, de parcă ar fi vrut să facă ceva și nu știa ce anume. Te doare tare? Ai nevoie de ceva? Te rog să nu te agiți! Pru și Morley vor ajunge aici în... Se uită la ceasul de argint pe care îl ținea cu lanț în buzunarul vestei albastre. ...În urmă cu patru minute. Își încruntă sprâncenele negre. Ciudat, lor nu le stă în fire să întârzie.

Așa cum se întâmpla de obicei, Felicity ajunsese în urma lui Mercy, dar se dădu înapoi, strângând la piept o carte, ca și cum ea ar fi protejat-o să vorbească cu oamenii.

– Traficul pe pod este infernal la ora asta, reuși ea să spună, înainte să se înroșească toată când văzu că Mercy, Titus, Nora și asistenta Higgins se întoarseră să asculte ce avea de spus.

Cum Felicity ținea cearșaful într-o parte cu o mână, Nora putu observa în spatele ei o cameră destul de mare, dar într-o stare precară. O sală de așteptare formată din șase scaune așezate în cerc, unul dintre ele fiind eliberat chiar în acel moment de o femeie severă care îl ajuta pe bărbatul cu brațul bandajat să iasă pe ușă.

Faptul că ea se afla aproape de fereastră o făcu să presupună că ocupa unul dintre cele două sau trei paturi care se aflau în total acolo.

Îl privi din nou pe Titus, care stătea la capătul patului, făcându-le loc gemenelor să stea de cealaltă parte a asistentei Higgins.

Pe Nora o durea să îl găsească într-o astfel de clinică dărăpănată. Cu inteligența lui, și-ar fi putut asigura un loc de muncă decent oriunde în imperiu. Avusese atâtea visuri când erau tineri, atâtea ambiții. Să aline suferința. Să vindece boli. Să dezvolte medicina științifică.

Ei bine, nici unul dintre ei nu mai era tânăr.

Sperase mereu că viața va fi mai generoasă cu el, datorită sacrificiului făcut de ea.

Iar acum se părea că până și acea speranță se spulberase.

Lacrimi fierbinți începură să curgă din ochii ei și, pentru prima dată de când se trezise, era bucuroasă că el nu se uita la ea.

Înțelegând greșit starea ei, Mercy repetă:

– Te doare tare? Apoi se uită la Titus cu o privire rugătoare. Ar trebui să îi dăm ceva?

Pe Nora o durea foarte tare, însă durerea nu avea de a face cu umărul, ci cu inima ei distrusă.

– Sunt... sunt bine, Mercy, reuși ea să răspundă, efortându-se să zâmbească. Cred că aș vrea să îmi pun ordine în gânduri.

– Sunt de acord că este cel mai bine, i se adresă Titus lui Mercy, în loc să îi răspundă ei direct, ca și cum sora ei plină de viață ar fi putut fi intermediar între ei. Cu toate că, dacă durerea devine insuportabilă, cred că asta va îngreuna vindecarea.

– Așa că nu îndura inutil, îi ordonă Mercy, mângâindu-i părul cu mânușa de dantelă.

Oh, nu! Părul ei. Nora oftă adânc. Nici nu își putea imagina cum arăta. Iar prima ei iubire stătea deasupra, ca un Adonis cu părul vâlvoi.

Nu ar fi trebuit să conteze. Dar conta.

– Îți vine să crezi că acesta este *acel* Titus Conleith care a lucrat la Cresthaven? îl prezintă Mercy ca pe cineva de care se apropiase foarte mult în timp ce ea dormea. Ți-a salvat viața nu o dată, ci de două ori! Sunt convinsă că îți aduci aminte, Nora. El și Felicity obișnuiau să facă schimb de cărți și uneori ne căra lucrurile la picnicuri și la cumpărături.

Nora simți un gust amar la auzul cuvintelor ei. Chiar și când fuseseră împreună, ea îl tratase ca pe servitorul care era. Îi puneă șaua pe cal și îi căra pachetele, iar ea considera că i se cuvin toate.

– Îmi amintesc totul, șopti ea, sperând ca tonul forțat să nu o dea de gol.

Expresia lui rămase neschimbată, deși își strânse mâna cu care se sprijinise de capul patului de fier.

Felicity, îmbrăcată într-o rochie albastră mai discretă decât cea a surorii ei, își potrivi ochelarii înainte de a se întinde pentru a mângâia degetele firave ale Norei.

– Îți amintești ce s-a întâmplat înainte să fii... rănită?

Simți o durere cumplită din cap până în picioare, punându-i-se ca un nod în stomac.

– William...

Nu putu rosti mai multe cuvinte, simțind un nod tot mai mare în gât.

Dacă tatăl ei fusese arhitectul suferinței ei, atunci William fusese inginerul. Timp de mai bine de zece ani, o rănise, o manipulase și o umilise. Omorâse cinci oameni pentru că Nora le permisesese să o atingă.

Slavă Domnului că nu știuse despre Titus. Slavă Domnului! Slavă Domnului!

– Au incinerat rămășițele soțului tău, spuse blând Felicity, iar eu mi-am permis să le înhumez la cimitirul familiei din Shropshire, fără prea mare tevatură.

Nora vru să continue, după care tresări pentru că la cea mai mică mișcare simțea un soi de durere arzătoare în umăr.

– De cât timp sunt aici?

– De patru nopți, răspunse Mercy.

– Am avut grijă de tine cu schimbul, pentru ca doctorul Conleith să poată avea grijă de ceilalți pacienți, însă te-a examinat în fiecare dimineață și a fost aici în fiecare seară. Felicity îndrăzni să arunce o privire în sus către el înainte ca el să își întoarcă privirea. Și ne-am întâlnit cu toții aici la un ceai sau la cină, după ce doctorul Conleith își termina ultimele vizite.

Nora făcu tot posibilul să mascheze confuzia.

– Cu toții?

Mercy gesticulă arătând către clinică.

– Felicity, Prudence și Morley, desigur. Știai că el și doctorul Conleith au luptat împreună în război?

– Morley a fost cel care a luptat mai mult, spuse Titus cu o grimasă timidă. Eu eram doar ofițer medical.

El nu fusese niciodată *doar* ceva.

Nora știuse că plecase de la Cambridge pentru o perioadă, după care revenise, însă nu aflase până atunci care fusese motivul.

Să fi fost războiul cel care îl transformase pe băiatul pe care îl iubea în bărbatul acela puternic și îi încercănase ochii blânzi și adâncise ridurile din jurul gurii?

– Mă simt măgulită că ați fost toți alături de mine, în ciuda faptului că..., șopti Nora.

În ciuda răului pe care soțul ei îl făcuse întregii familii.

– Bineînțeles că am fost, exclamă Mercy. Nora, dacă am fi știut că William a fost un astfel de om! Câte ai avut de îndurat!

– Mercy! Felicity o prinse de mână pe sora ei geamănă, părând că vrea să îi dea în cap cu cartea pe care încă o mai ținea în mână. Să nu discutăm despre asta acum, abia și-a recăpătat cunoștința.

– Ai dreptate!

Amărâtă, Mercy își lipi mâinile pe lângă corp și se prinse cu ele de fustă, de parcă așa s-ar fi putut abține.

– Mama și tata îți transmit... toate cele bune, spuse Felicity zâmbind nu foarte convingător. Vor fi atât de ușurați că ești în afara oricărui pericol.

Chiar vor fi? Nora nu era atât de sigură. Poate că pentru ei ar fi fost mai ușor dacă ea și William ar fi *pierit* amândoi la debarcader. Ar fi putut să îngroape rușinea pentru totdeauna.

Menționarea baronului și a baronesei de Cresthaven păru să îl stimuleze pe Titus. Scoase un carnet din buzunarul care atârna la picioarele patului.

– Glonțul a produs o mică ruptură a venei axilare, prin care ai pierdut o mare cantitate de sânge, explică el, în timp ce răsfoia paginile cu ardoare. Asta poate fi cauza pierderii îndelungate a cunoștinței. Oricum, nu au existat semne de sângerare ulterioară sau de infecție. Nu văd nici un motiv care te-ar putea împiedica să te întorci la Cresthaven Place mâine, pentru a te recupera. Voi trimite notele și diagramele operației făcute medicului care se va ocupa de tine și...

– De fapt, ridică Mercy un deget, asemenea unui profesor care încearcă să capteze atenția la ore, deși nu părea încântată că funcționează. Ca și cum nu ar fi vrut să spună ce urma. Tata a spus... ei bine, el consideră că este mai bine să nu te recuperezi la Cresthaven Place. Nu până când nu sunt descoperite toate crimele lui William și nu se cunoaște proporția scandalului. Nu a fost chip să îl convingem. Știi și tu cum este.

După atâția ani, lipsa de preocupare a părinților ei nu ar trebui să doară atât de mult. Și totuși...

Nora oftă. Poate că se trezise prea repede, până la urmă.

– E în regulă. Aș dori să dorm în patul meu înainte să renunț la el în favoarea următorului viconte de Woodhaven.

– Ai idee cine va fi acela? întrebă Mercy ridicând îngrijorată din sprânceană.

– Nu am nici cea mai mică idee. William nu a avut rude apropiate și era convins că până la urmă îi voi face un moștenitor.

Un trosnet slab se auzi în liniștea care urmase, asemenea unui scrâșnit de dinți. Oare vena de pe fruntea lui Titus fusese tot atât de proeminentă până atunci?

Mercy își dădu la o parte un cârlionț din ochi.

– Sper să nu fie vreun bursuc bătrân și strident cu o scorpie de nevastă. Nu îți pot lua camerele din oraș, nu-i așa? Adică ai dreptul la o leafă de văduvă, nu?

Asistenta Higgins adoptă o poziție mai degrabă protectoare față de Nora, provocându-i cel mai ridicol impuls, acela de a se cuibări în poala femeii și a dormi zile întregi.

— Acum nu este momentul potrivit să o îngrijorăm pe conică cu astfel de lucruri, copilă, îi reproșă ea cu blândețe.

Simțindu-se suficient de muștrată, Mercy tresări ca arsă.

— Aveți dreptate, desigur. Uită tot ce am spus. Sunt convinsă că se va rezolva totul.

Nora închise ochii, dorindu-și din tot sufletul ca Titus să nu fi asistat la discuția aceea. Știa el oare despre crimele lui William? Despre toate păcatele pe care le comisese ea și despre amănții pe care îi avusese?

Posibil.

Nu îi păsa cine va fi următorul viconte Woodhaven. Îi era milă de el. Tot ceea ce îi lăsase soțul ei era un titlu pătat de scandaluri și împovărat cu datorii enorme.

— Aș... aș dori să merg acasă, spuse ea, nemulțumită de nesiguranța din vocea ei.

— Mă tem că lucrul ăsta nu e posibil.

O a doua voce de bărbat anunța sosirea proaspătului cumnat al Norei, Sir Carlton Morley. Acesta dădu la o parte cearșaful din spatele lui Titus și îl ținea ridicat pentru ca soția lui să își facă apariția și să se repeadă la Nora, înainte ca el să apuce să îl salute pe Titus cu o strângere de mână fermă și familiară.

Prudence, strident îmbrăcată într-o rochie cu dungi aurii și vișinii, se așează lângă asistenta Higgins, pe partea fără rană a Norei.

— Sunt atât de multe de spus, șopti ea, sărutându-i monturile pumnului într-un mod foarte neobișnuit de afecțiune pentru membrii familiei Goode.

Oricum, Prudence așa fusese dintotdeauna. O floare care avea nevoie de ploaie, o floare care înflorește prin grija protectoare și demonstrativă a soțului ei.

— De ce nu poate Nora să meargă acasă? întrebă Mercy, spărgând tăcerea, așa cum făcea de obicei.

Deși Titus stătea puțin mai sus față de Morley, inspectorul-șef își păstra atitudinea unui bărbat care dădea ordine nu doar într-o cameră, ci și în cea mai mare și mai organizată putere polițienească din lumea civilizată. Costumul lui bleumarin se reflecta în privirea rece și captivantă și, spre deosebire de Titus, cravata

ii stătea perfect și nici măcar o singură şuviță din păr nu ar fi îndrăznit să nu stea la locul ei.

Inspectorul-șef era un bărbat renumit pentru calmul lui, însă demonstrase că era un om sincer și că iubea profund. Fusese pregătit să își dea viața pentru Pru.

Ar fi făcut moarte de om pentru ea, fără a sta o clipă pe gânduri.

Nora se întreba dacă o învinovătea pe ea pentru acțiunile soțului ei. Dacă o suspecta că avea legătură cu crimele lui William.

De fapt, trăsăturile lui ascuțite, rigide, erau estompate de îngrijorare, anunțând cu grijă veștile.

– Am obținut un mandat să percheziționăm casa pentru a găsi dovezi despre complicitățile soțului tău și am găsit-o vandalizată.

O stare bruscă de amețală făcu ca Nora să strângă cu putere mâna lui Prudence.

– A fost cineva rănit?

– Nu. Nu mai e nevoie să spun că majordomul dumitale și-a dat demisia, împreună cu menajera și alți câțiva servitori. Este periculos să te întorci acasă, Lady Woodhaven.

O durere bruscă de cap o străpunse pe Nora în străfundul ochilor, iar umărul îi zvâcnea mai tare, adăugând disconfortului ei o durere arzătoare.

Fusese însă rănită de foarte multe ori și mereu trebuise să pretindă că totul era în regulă.

Putea să o facă și acum.

– Ce motiv ai să te îngrijorezi că hoții se vor întoarce? întrebă Nora. Bărbatul se uită spre soția lui, care îl avertiză din priviri. Spune-mi, îi ceru Nora! Trebuie să știu!

– Hoții au... lăsat un bilet, se întoarse Prudence șovăielnică. Unul prin care cer cufărul de lemn pe care aparent William a omis să li-l trimită. Au amenințat că îl vor recupera personal de la el, Nora. Cine poate ști dacă nu vor veni după tine, acum că el e...

Nu rosti cuvântul *mort*.

– Lady Woodhaven, Morley se prinse cu mâna de rever, singurul semn pe care îl făcu pentru a-și face curaj pentru următoarea întrebare. Ai idee unde a ascuns soțul tău banii?

– Nu a existat nici un ban, mormăi Nora, vizibil îngrijorată. A trebuit să îmi vând bijuteriile pentru a plăti angajații, în timp ce

William irosea toată leafa de la compania maritimă. S-a lăudat că noua afacere e profitabilă, dar nu am văzut nici o dovadă. Una peste alta, nici nu l-am crezut.

Crezuse că se terminase totul. Că în sfârșit scăpase de el. Tipic lui să o amenințe până și de dincolo de moarte și să îi răpească orice șansă la liniște sau fericire.

Abordarea critică a lui Morley fu mai tulburătoare decât orice control medical pe care îl suportase, însă era prea obosită și epuizată pentru a se simți deranjată.

— Chiar nu ai nici cea mai vagă idee cine ar putea să vină după soțul tău?

Nora se uita la cearșaful alb, ce servea drept paravan deasupra patului ei, pentru un răspuns, observând că o bucată de tencuială se desprinsese din tavan și făcea umbre pe pânză. Fără îndoială, motivul pentru care paravanul fusese agățat acolo de la bun început.

— Știam că are o nouă afacere riscantă, dar nu a vrut să îmi dea amănunte, iar eu nu am fost curioasă să le aflu. Am fost proastă, îmi dau seama, dar încurajam orice îl făcea să plece de acasă...

Vocea ei se curmă la ultimul cuvânt, nu din cauza lacrimilor, ci pentru că se lupta tot mai mult cu o durere sfâșietoare. Simți că începea să se sufocă în momentul în care o senzație de arsură îi seceră umărul, făcând-o să icnească de durere.

Se adunaseră prea multe.

— E prea mult, spuse Titus, luând o bucată de pânză de la Higgins și dându-i familia la o parte. Se aplecă să îi șteargă broboanele de transpirație de pe frunte și de pe buza superioară.

Când se apropie de ea, Nora îi observă fiecare irizație a ochilor. Identifică fiecare nuanță din barbă. Se minună de atingerea mâinii lui blânde. Cât de neașteptat și de necesar era totul!

— Morley, o poți interoga altă dată. Nu e complet recuperată ca să îți fie de folos, spuse el.

Nora îl privi uimită. De unde știa că suferă? Fusese atât de atentă să nu trădeze asta. Poate pentru că era un doctor bun. Probabil cel mai bun.

— Va veni cu noi acasă, spuse Prudence. Dacă cretinii aceia o urmăresc, va trebui să fie într-un loc sigur, până când Carlton se ocupă de ei.

Nora dădu din cap dezaprobat, simțindu-se ușurată când o văzu pe asistenta Higgins dându-i lui Titus o seringă cu calmant.

– Casa voastră este primul loc în care ar veni să mă caute, după Cresthaven, Pru. Nu voi pune viața ta și a inspectorului-șef în pericol.

Auzind spusele ei, Morley râse zgomotos.

– Sunt capabil să îi apăr pe cei care locuiesc sub acoperișul meu.

– Dar nu îți poți neglija îndatoririle de la Scotland Yard din cauza mea, argumentă ea. Vei fi plecat destul de mult timp dacă vei fi pe urmele tâlharilor de la care se presupune că a furat soțul meu.

Bărbatul afișă o expresie zeflemitoare și, în același timp, ofensată.

– Cunoscut mai mulți bărbați periculoși care v-ar putea proteja pe tine și pe soția mea cât timp sunt la poliție.

Se întoarse către capul familiei Morley.

– Pru, ești însărcinată. Și până când nu aflăm cine sunt dușmanii mei și cât de mulți...

– Se va recupera la clinica mea din Knightsbridge, spuse Titus, înainte să înfigă acul în brațul ei și să lase să pătrundă în venă narcoticul atât de necesar.

Totuși, refuză să o privească în ochi.

– Ai o clinică în Knightsbridge? întrebă Felicity de lângă Nora, la fel de curioasă ca și ceilalți.

Titus aprobă scurt din cap, în timp ce Morley începu să explice.

– Doctorul cel bun este unul dintre cei mai proactivi și progresiști chirurghi practicanți din zilele noastre. Spitalele și universitățile deopotrivă se bat pentru cunoștințele lui, însă el insistă să rămână un om al oamenilor. Sunteți norocoasă, Lady Woodhaven, că noua lui clinică este operațională, altfel nu știu ce ne-am fi făcut.

– Impresionant, doctore Conleith! se minună Felicity, privindu-l copleșită de admirație.

El scoase acul din brațul Norei, punând în loc un tifon și ținând apăsat pentru o clipă, răspunzându-i pe sub mustață lui Felicity.

– Ți-am spus să îmi spui Titus, ca în vremurile de altădată.

Nora aproape că izbucni în lacrimi la auzul vocii lui atât de calde.

Asta ar merita, să fie nevoită să îl privească cum se îndrăgostește de dulcea, tânăra, draga de Felicity. Aveau atât de multe în

comun. Erau amândoi atât de sinceri, iar ea era... ei bine, ea era în multe feluri atunci. O invalidă. O soție adulteră. Văduva falită a unui tâlhar criminal. Stearpă, nenorocită și implicată într-un scandal. Fusese puțin mai tânără decât Felicity atunci, când îl iubise pe Titus.

Când și el o iubise pe ea.

Ceilalți continuară să vorbească în jurul ei în timp ce medicamentul își făcea efectul, ducând-o din nou în vid, dincolo de vocile insistente și, în același timp, calme.

Sălășluia în ea o durere mai profundă, pe care nici un medicament nu ar fi putut-o vindeca.

De ce să o țină sub acoperișul lui când abia suporta să o privească în ochi?

Tirani războinici și dragoni

Ce-o fi fost în mintea lui să insiste ca Nora să rămână sub acoperișul lui când abia suporta să o privească în ochi?

Era întrebarea pe care Titus și-o puneă de câte ori trebuia să suporte prezența ei pe masa lui de control.

Timp de douăzeci și trei de zile, patru ore și – se uită la ceas – șaisprezece minute, se simțise ca un soi de dragon legendar cu o fecioară închisă în turnul lui.

Nu voia să se uite la ea. Și totuși, era înnebunit numai la gândul de a nu o mai vedea niciodată.

Sperase că în vila gregoriană cu cinci etaje pe care o transformase într-o clinică privată, Nora va fi ușor de protejat și de evitat.

Cazată în apartamentul lui personal localizat în locuința luxoașă de la ultimul etaj, fata primea toate îngrijirile fizice și medicale de care are nevoie din partea personalului, solicitând îngrijire post operatorie până va fi vindecată complet.

Era tot ce putea face, având în vedere situația.

Pe de altă parte, Titus era atât de ocupat, încât abia apuca să doarmă, darămite să se mai gândească la ea.

Cel puțin așa se mințea singur.

Folosea clinica pentru finanțarea construcției altor cinci, și asta îi ocupa fiecare minut. Împreună cu Higgins vizita cel puțin o clinică înainte de răsăritul soarelui și una la lăsarea serii pentru a putea petrece majoritatea timpului la Alcott Surgical Specialty Hospital.

Își întinsese un pat de campanie în colțul biroului de la primul etaj și își justificase decizia în fața îndoielii lui Higgins astfel.

– Este lângă intrare în caz că apar urgențe și e al naibii de convenabil. Nu îmi dau seama de ce nu m-am gândit la asta până acum!

Ea își țuguie buzele și dădu ochii peste cap, ignorând cu înțelepciune să îi amintească de camera de oaspeți de la etaj.

Nu fusese nevoie ca el să îi aducă aminte că ar fi scandalos și inadecvat să doarmă în aceeași casă cu oaspetele lui.

La care ea nu răspunsese că nu știa nimeni că fosta vicontesă de Woodhaven se afla la reședință și că oricum ar fi imposibil să intre într-un scandal mai mare decât cel în care se afla deja.

Iar el nu-i spusese să își vadă de treburile ei.

Deși angajase personal auxiliar și personal de pază, simțise nevoia să fie cu ochii pe ce se întâmpla. Dacă cineva venea după Nora, trebuia să treacă mai întâi de el și de o serie de ustensile ascuțite mai întâi.

Dragonul din el era cel care lua astfel de decizii nesăbuite. Același care ardea de dorința de a se înfășura în jurul ei și de a scuipa foc peste oricine ar pune-o în pericol. Făcuse asta într-un vis indus de epuizare.

Se trezise însă la realitate – și cu o durere de spate. În acea realitate, el nu era dragon.

Nici ea nu era vreo fecioară.

Drept care își impusese să nu rămână niciodată singur cu ea. Când Nora cobora la cabinet, așa cum făcea în fiecare seară, era însoțită fie de una dintre surorile ei, fie de Higgins.

Titus îi verifica rana în camera de control cu paravane, îi spunea rezultatul și evoluția, apoi pleca și o lăsa să se îmbrace și să fie însoțită discret înapoi.

Nu era sigur că își amintește ce fel de femeie era cu adevărat. O victimă. O mincinoasă. O pacientă. O amantă. O parte formatoare a trecutului său căruia făcuse tot posibilul să îi întoarcă spatele ca nu cumva să se afunde în amărăciune și regret.

Da, să o invite aici însemnase să se joace cu focul. Nu doar din cauza faptului că ea ar fi fost în pericol, ci pentru că, în ciuda tuturor celor întâmplate, el va începe să trăiască pentru momentele petrecute cu ea.

Momentele când degetele lui îi atingeau carnea și contactul cu pielea ei îl excita ca nimeni și nimic din lume.

Un doctor trebuia să simtă astfel de lucruri, se dojeni el.

Nu trebuia să se bucure de șuvițele mătăsoase ale părului ei, atunci când îi dădea la o parte buclele negre. Nu trebuia să vibreze

atunci când îi descheia nasturii îmbrăcați în mătase ai cămășii de noapte, doar pentru a etala ceva atât de inofensiv ca omoplatul.

Oamenii nu erau altceva decât obiecte. Doar niște mașini cu un design complicat, iar el era mecanicul. Un student al unui inginer zăpăcit crease acele structuri imperfecte, capabile de fapte mărețe și de vindecare. Era uimit câteodată că o ființă umană putea construi un sistem atât de instabil încât o singură fisură în mecanism să poată întoarce totul împotriva lui.

Nora în schimb...

Nora fusese dintotdeauna mai mult de atât. Nu era doar un simplu aparat, era o afurisită de operă de artă. Într-o lume în care nimic nu părea să îl șocheze ori să îl bucure, unde se credea incapabil de lipsă de încredere, simpla vedere a preciziei neverosimile a simetriei ei îl lovi cu un soi de venerație pe care nu o mai încercase de pe vremea când, copil fiind, descoperea originalitatea întregii lumi.

Îl emoționase în seara aceea, așa cum îl emoționase în seara în care o adusese aici. Deși înduraseră amândoi acea rutină timp de mai bine de trei săptămâni, de fiecare dată când apărea pe masa lui de control, îi stârnea un soi de emoție timidă. Ceva la limita dintre anticipare și antagonism.

În ziua aceea, Mercy îi ținuse companie Norei, iar acum stătea de vorbă cu Higgins, în timp ce el, așezat în spatele ei, îi examina umărul.

Titus se bucura de compania lui Mercy și îi aprecia vioiciunea, mai ales în acele momente. Îi ferea astfel să își spună unul celuilalt ceva important. Ceea ce era vital, pentru că dacă el și Nora ar fi rămas singuri, el ar fi putut să o întrebe de ce era mai îmbunătățită astăzi.

Iar ea ar fi putut să-i pună oricare dintre întrebările ascunse pe care el le descifra în cearcănele adânci ale ochilor ei.

L-ar fi putut întreba ce părere avea despre ea sau ce simțea. Iar el... la naiba, nu ar fi putut răspunde la acea întrebare nici măcar în oglindă. Ba mai mult, nu avea de gând să își permită nici un fel de emoție cu o femeie care trecuse printr-o traumă atât de mare.

- Te doare? o întreabă el, neputând să se abțină.

– Foarte puțin, răspunse Nora, fără măcar să întoarcă privirea înspre el.

– Mobilitatea este mai bună?

Îi imobiliză umărul cu o mână, iar cu cealaltă îi ridică cotul, testându-i mobilitatea. Ea tresări ușor, dar doar atunci când mișcările fuseseră mai mari decât cele anterioare.

– Nu există semne că s-ar putea inflama din nou și se pare că rana în sine se regenerează. Cred că mâine putem scoate firele.

– Asta este cu adevărat o ușurare, doctore Conleith.

Erau amândoi atât de senini. Atât de politicoși.

Începuse să îl enerveze.

– Ce înseamnă că se regenerează?

Vocea curioasă a lui Mercy străpunse tensiunea. Fata stătea proptită de perete, cu fața la el și la Nora, privind craniul unui schelet pe care el îl pusese într-un colț. Mâna scheletului alunecase și fata își îndreptase toată atenția asupra ei.

– Este etapa de vindecare în care se formează un nou țesut împreună cu nevii și mușchiul. Este încă prea devreme pentru o regenerare completă, dar suntem pe drumul cel bun. Din experiența mea, nervilor le va lua mai mult timp să se vindece. Dar aş putea afirma că suntem în afara oricărui pericol.

Nora doar aprobă din cap înțeleghătoare.

– Este o veste excelentă, spuse Mercy, aranjându-și vesta maronie și înfoindu-și eșarfa bej din dantelă.

Era evident că cheltuisese o groază de bani pentru îmbrăcămintea de studentă, inclusiv pe ochelarii cu ramă de sârmă, dar fără dioptrii. Oricum, ornamentele din pieptănul care îi împodobeau coafura sofisticată, cerceii asortați și strălucirea ceasului diminuau efectul. La fel și faptul că era educată mai mult spre artele feminine decât spre orice altceva.

Era o fată încântătoare, dacă cineva era atras de vigoarea tinereții ei, completată de ochii mari albaștri și de gesturile care puteau trece drept violente în alte părți din lume.

– Felicity vrea să tragă un pui de somn pentru a o putea însoți pe doamna Winterton în misiune, așa că aş putea veni singură aici, anunță ea, jucându-se cu vorbele cu nebunia ei caracteristică.

– De ce singură? întrebă Nora. Doamna Winterton nu este atât de nesuferită cum sunt însoțitoarele și pare că vă acordă amândurora mai multă libertate decât mi-a fost îngăduită mie sau lui Pru.

– Da, păi..., fata privi către peretele opus. În lumina ultimelor evenimente, mi-e teamă că tata a interzis orice seamănă cu libertatea. Iar azi intenționez să particip la o întâlnire pentru egalitatea femeilor.

Umerii goi ai Norei aproape se încovoiează, deși sora ei nu păru să observe.

Pentru a nu ceda tentației de a o alina, Titus spuse:

– Nu știu de ce ți-ai dori să ai drept de vot. Politica este o afacere oribilă.

Încetul lui Mercy transmise o energie înfiorătoare pentru o sală de operații.

– Tu nu votezi?

El ridică din umeri.

– Ai uitat că sunt irlandez și nu simpatizez deloc guvernul de aici. În plus, toate partidele sunt corupte și își văd propriile interese. În cele din urmă, toate te trimit la război pentru a-și umple buzunarele. Toate votează pentru a ocupa țări în care nu avem nici un drept, ignorând astfel imigranții și rezidenții propriului lor imperiu, oameni care trăiesc în sărăcie și suferință. Politica înseamnă pierdere de timp pentru mine, domnișoară Goode, atunci când am de salvat vieți fără prea multă susținere de la vreun politician.

Auzind spusele lui, fata își țuguie sarcastic buzele.

– Ei bine... dacă femeile ar vota, sunt convinsă că ar fi mai puține războaie și mai mult ajutor pentru cei în suferință.

– De-ar fi adevărat! mormăi el. Dar nu cred că bărbații vor permite lucrul ăsta în viitorul apropiat.

Îi aruncă o privire rece, lovind cu pumnul înmănușat în dantelă în cealaltă palmă.

– Atunci îi vom face noi să permită. Vom zdrobi opoziția și le vom subjugă dorințele până când...

– Ai grijă! Începi să te porți ca un cunoscut tiran războinic, o tachină el.

– Nu e foarte *amabil* din partea ta.

În loc să se simtă ofensată, își dădu capul pe spate și râse.

- Se pare că toate purtăm niște nume destul de ironice. Prudence e mereu impulsivă, Felicity e serioasă, eu sunt fără milă și...

Se opri, stăpânindu-se să rostească următoarele cuvinte.

- Și eu sunt lipsită de onoare, termină Nora fără inflexiuni.

- Nu! Mercy îngenunche la picioarele ei și o prinse de mână. Nu, nu, nu asta am vrut să... Se încruntă. O, Nora, *nu* cred asta despre tine. Nimeni nu crede asta despre tine!

Nora o strânse de mână pe sora ei.

- E în regulă. Onoarea este... în fine, este greu de definit.

- Măcar nici una dintre noi nu a primit numele de Castitate, se strâmbă Mercy.

Înainte ca Titus să reflecteze la afirmația ei, asistenta Higgins dădu buzna în încăpere, scutindu-i pe toți de un răspuns. Boneta îi stătea strâmb și femeia avea obraji roșii ca niște mere coapte, vizibil fierbând de furie.

- Domnul St. John e din nou aici, pufni ea. Cere să își vadă soția. Zice că are niște hârtii de semnat și când i-am spus că nu poate fi deranjată, m-a trimis să îmi caut șeful. Îl privi disprețuitor. Presupun că se referă la *dumneata*.

Titus râse pe înfundate, obișnuit cu tachinările cu care se delectau amândoi.

Elias St. John era un avocat cu bani mulți, care făcuse deseori donații spitalului. Soția lui era mai mereu bolnavă și venea deseori la cabinet pentru a se trata de probleme, de la cele intestinale la cele nervoase. Odată a operat-o la antebraț, pe care îl avea complet fisurat. Un accident de trăsură, sau cel puțin așa declaraseră cei de la poliție.

- Spune-i că doamna St. John doarme. Poate să revină în timpul programului de vizită.

- Amenință că o ia acasă, spuse Higgins apăsător, ca un copil recalcitrant.

- Imposibil, răspunse Titus, forțându-se să rămână calm în timp ce îi închidea rochia Norei. Femeia are o rană gravă la cap. Abia se poate ridica fără să amețească și să se prăbușească și nici nu poate mânca singură cu maxilarul rupt. Nu o externez până când nu mă asigur că este în afara oricărui pericol.

- Dacă o trimiți înapoi la bărbatul acela, o va omorî.

Titus rămase surprins, iar Mercy făcu ochii mari.

– Nora? Tocmai ai spus...

Pentru prima dată în acea seară, Nora își întinse gâtul până când atinse umărul cu bărbia, privind în sus către el cu o siguranță uimitoare.

– El i-a făcut asta.

Vorbele ei îi stârniră acea durere tristă și deprimantă pe care împreună cu celelalte emoții legate de Nora o păstrase în suflet. Doisprezece ani de căsătorie cu un bărbat capabil în ultimă instanță să îi curme viața.

Ce altceva mai avusese de îndurat?

Simțea întrebarea ca pe o cărămidă în stomac în fiecare zi blestemată.

Ea interacționa rar cu pacienții lui, așteptând să se termine programul de vizită, pentru discreție. Prin urmare, de unde știa de buclucul doamnei St. John? Paranoia aceasta era rezultatul unui deceniu de abuzuri? Sau... văzuse ceva ce doar o persoană care trecuse prin asta putea înțelege?

Ca bărbat care fusese în război, Titus știa că anumite experiențe pot fi înțelese doar de cei care le trăiseră. De exemplu Dorian Blackwell și flăcăii aceia tineri care fuseseră închiși la Newgate împreună cu el, sau Morley și luptele dintre ei cu vărsare de sânge.

O privi într-un sfârșit în ochi, doar pentru a înțelege privirea imploratoare pe care o descoperise acolo.

– Data viitoare nu va mai supraviețui, spuse el cu certitudine absolută.

– Și eu zic la fel, aprobă Higgins. E ceva în ochii bărbatului ăstuia care mă face să-mi simt oasele ca niște șerpi.

Ca doctor, Titus rareori cunoștea familiile pacienților săi. Pur și simplu făcuse toate procedurile necesare pentru doamna St. John și trecuse la următorul pacient care avea nevoie de el, lăsând medicii rezidenți și asistentele-șefe să se ocupe de rude.

– De ce nu a spus nimeni nimic până acum? întrebă el iritat.

– Ce ați fi făcut? îl țintui Higgins cu privirea, de parcă s-ar fi îndoit până și de genul lui.

– Aș fi mers la poliție. Aș fi solicitat o anchetă. Sunt ani buni, cred, de când este ilegal să îți molestezi soția. Cum de violența

împotriva femeii nu fusese dintotdeauna protejată de lege? Asta îl scotea din sărite.

Higgins râse batjocoritor.

– Bărbații nu sunt niciodată condamnați fără mărturia altui bărbat. Sunt rare cazurile în care femeilor li se dă crezare. Ar fi trimisă acasă, unde bărbatul ei ar pedepsi-o pentru încurcătură.

– Trebuie să facem ceva, se ridică Nora, brusc însuflețită, încheindu-și cămașa de noapte cu mâna ei sănătoasă. Mercy, tu și Felicity faceți voluntariat la Fundația de Ajutor pentru Femei a ducesei de Trenwyth, nu-i așa?

– Ai dreptate, pocni Mercy din degete. Administrează sanctuarul acela pentru femei. Sunt sigură că ar da o mână de ajutor.

Titus dădu din cap aprobator.

– O cunosc pe ducesă. Mai demult a fost asistentă la St. Margaret.

Nora se întoarse către el, cu o privire îndârjită.

– Crezi că doamna St. John poate fi mutată fără știrea soțului ei? S-ar putea ascunde, la fel ca mine, până când este în siguranță. Ar putea divorța de el.

Titus ezită, făcând rapid în minte niște calcule.

– Dacă va fi de acord să facă asta, se poate rezolva... ușor. Cu toate că va trebui să supraveghez totul pentru că îmi fac griji cu transportul din cauza răni la cap. Își trecu o mână peste față, încercând să elimine extenuarea. Higgins, de cine ne putem lipsi ca să trimitem la Trenwyth să facă aranjamentele?

– Pot merge eu, Mercy ridică mâna de parcă s-ar fi oferit să răspundă la oră.

– Cum rămâne cu întâlnirea ta? întrebă el.

– Întâlnirea poate să aștepte, asta este mult mai important. Plec imediat și mă întorc cu vești.

– Ai grijă, o preveni Nora în timp ce Mercy o sărută, după care se întoarse să o sărute pătimaș pe obraz și pe doamna Higgins.

– Copil precoc, chicoti asistenta Higgins, gesticulând în aer. Mă duc să scap de domnul St. John, deși mi-ar plăcea să îi fac vânt în stradă cu restul gunoiului.

– Nu vă duceți nicăieri, spuse Titus, blocându-i drumul cu brațul. Dacă sunteți de părere că e un om periculos sau violent, mă

descotorosesc eu de el. Rămâneți aici unde sunteți în siguranță și aveți grijă de Lady Woodhaven.

Higgins se împinse în el, însă Titus era prea bine înfapt acolo și de neclintit, asemenea unui stejar bătrân.

– Își va da seama că ceva nu e în regulă dacă medicul-șef vine să îl informeze despre programul de vizită.

Nora începu să respire accelerat, făcându-l să presupună că era din cauza unui amalgam de emoții.

– Oamenilor ca el nu le place să se certe în public. Se va întoarce mâine, încercând să speculeze și mai mult. Va fi mai încântător decât l-ați văzut vreodată, anticipă ea.

Higgins se uită la Nora, cu privirea blândă pe chipul ei ferm.

– Tu știi mai bine, copilă, ai avut și tu parte de un ticălos ca el.

Nora schiță un zâmbet, parcă nesuportând să își dezvăluie durerea, dar nu-l putu masca cum trebuia.

– Am treizeci și doi de ani, nu mai sunt o copilă.

Higgins aprobă, acceptând că Nora nu dorea mila lor.

– O vom salva pe doamna St. John, credeți-mă!

– Nu uitați să-l luați și pe infirmierul nou, strigă Titus.

– Prea bine, răspunse Higgins. Asta doar ca să nu mă certați dacă nu o fac.

Apoi rămaseră singuri.

Titus privi în jur, sperând parcă să găsească pe cineva care să îl salveze.

De el însuși.

Tot ceea ce găsi în camera albă fu un schelet nefolositor și... iubirea vieții lui.

Își trecu o mână prin păr, scărpinându-se în cap. Ce... ce se întâmplase?

Nora se silea din răspuțuri să își ridice cămașa albă de noapte peste umărul rănit cu brațul opus.

Entuziasmat, Titus o ajută, dându-i la o parte mâna tremurândă, pentru a-i putea ridica mâneca peste umăr astfel încât să nu o deranjeze.

Stătea din nou în spatele ei, închizându-i nasturii de mătase. Între timp, blestema toate croitoresele și cusătoresele care își

imaginaseră că cineva putea dormi într-o invenție atât de stupidă. Deplângea în tăcere fiecare bucățică de piele care dispărea.

– Mi-aș dori să fac ceva, murmură ea.

Degetele lui se blocau.

– Ceva anume?

Ea se întoarse cu o agitație pe care și el o simțea la rândul lui în propriul corp.

– Nu sunt obișnuită să fiu nefolositoare. Am o societate filantropică pentru care strâng fonduri și organizez evenimente pentru...

– Pentru... răspunse el scurt atunci când tăcerea dintre ei deveni prea lungă.

– Pentru viconte, bâigui ea înainte să privească peste umăr la el. Nu am făcut altceva decât să citesc și să primesc vizita surorilor mele în perioada de recuperare, dar mă simt suficient de bine pentru a mă ridica din pat. Cred că aș putea sta cu câțiva pacienți, sau aș putea ajuta femeile la treburile grele. Nu am deloc experiență în domeniul medical, însă cred că le-aș putea oferi consolare și înțelegere, asemenea doamnei St. John, de exemplu.

Cât de drăguț și încântător din partea ei că voia să dea o mână de ajutor. El îi înțelese nevoia de a se face utilă, semănau din acel punct de vedere. Erau compatibili.

– Nu aș face o treabă prea bună să te protejez și să te ascund dacă te-aș plimba prin toată clinica, nu-i așa? o întrebă el, încercând să o facă să se simtă în largul ei fără să renunțe la idee. Siguranța ta e cel mai important lucru, dar poate găsesc ceva cu care să îți ocupi timpul și să te calmeze.

– Ești amabil. Se întoarse să privească drept înainte, iar el își dori să îi poată citi expresia de pe chip. Inspectorul-șef Morley va veni aici mâine. A trimis o telegramă spunând că are vești despre cazul meu... Se îndepărtă în timp ce își strângea părul și dându-i apoi drumul pe spate într-o perdea de mătase ca abanosul. Poate sunt vești bune și nu voi mai fi o problemă pentru tine.

Asta era? O problemă? O enigmă?

Trebuia să răspundă la acele întrebări pentru a putea dormi.

Rămaseră așa pentru o clipă, iar Titus respiră adânc, trăgând în piept aerul atât de familiar. Încă mai folosea apă de trandafiri și mirosea a grădină de vară târzie.

Pentru ea, el devenise o fantasmă separată atunci de obiectul dorinței sale arzătoare doar printr-o respirație.

Și o distanță de zece ani.

Era o tortură amețitoare. Una de care ar fi trebuit să își dorească să scape.

Și cu toate astea, dragonul din el va încerca să îl ardă și pe Morley, dacă ar veni să o ia de acolo.

Își stăpâni curiozitatea, fixându-i brațul în curea și delectându-se la atingerea mâinii ei delicate în timp ce i-o aranja la piept, după care trase halatul bej peste ea.

— Woodhaven... ți-a făcut așa ceva?

Nu ar fi trebuit să pună acea întrebare. Nu putea afla răspunsul și nu-l putea omorî pe bărbat a doua oară.

Rănilor invizibile

Titus nu găsisese nici urmă de oase rupte în timp ce o tratase pe Nora, deși căutase. Erau în schimb alte răni, acelea din expresia ei.

– Nu vreau să vorbesc despre William, spuse ea, retrăgându-se.

Desigur că nu voia să vorbească despre acel subiect, mai ales cu el. Prin urmare, el trebuia să îi spună noapte bună și să o lase în pace.

– Te conduc înapoi în camera ta.

Simțea de parcă gura și creierul lui erau deconectate.

Vor fi împreună în lift. Și apoi vor merge în dormitorul lui...

Dumnezeule, nu va mai putea petrece o noapte acolo fără să se gândească la ea. Indiferent cât de des ar spăla așternuturile, își va dori să se rostogolească în ele, ca un câine turbat, adormindu-i mirosul.

Știa că impulsul îl făcea patetic. Dar nu îi păsa.

De obicei lăsa doamnele să iasă primele pe ușă, dar atunci verifică holurile goale ale clinicii și, când văzu că nu e nimeni, o îndemnă să-l urmeze.

Merseră în liniște pe coridor, trecură pe lângă camerele unde pacienții se recuperau după operații, de la apendicită la amputări.

Papucii ei nu făceau zgomot pe pardoselile tocite care erau curățate de două ori pe zi. În halatul din dantelă crem, cu guler înalt, cu părul ei bogat pe jumătate desfăcut pe spate, fata părea o fantomă în lumina palidă a lămpii cu gaz. Doar o umbră a ceea ce fusese odată.

Îi bântuise visele suficient de mult. Avusese fantezii.

Se îndoia că va mai putea merge pe holurile clinicii fără să vadă fantoma ei așa cum se înfățișa atunci. Palidă și încântătoare. Tristă, dar totuși liniștită.

Avusese dintotdeauna un mers atât de grațios, încât al lui părea un tropot de cal. Pe măsură ce înainta, pașii lui greoi răsunau pe holul gol.

Când ajunseră la camera doamnei St. John, ea ezită în dreptul ușii închise. După ce aruncă o privire vizibil neliniștită pe fereastră, la femeia care dormea, Nora se întoarse către el cu un chip tulburat.

– Doctore Conleith, ezită ea.

Ar fi trebuit să își retragă vorbele pe care le spusese mai devreme. Ar fi trebuit să insiste să îl strige Titus. Toți cei din familia ei îl strigau așa.

Însă numele lui rostit de ea... Începu să respire neregulat doar gândindu-se la asta.

Ar fi fost un alt fir al controlului de sine, neîncâlcit de ea.

Ea se întoarse neliniștită.

– Mă simt obligată să îți mulțumesc pentru...

– Ai făcut-o, o întrerupse el brusc. În repetate rânduri.

– Nu chiar, ripostă ea, cu privirea la brațele lui dezgolite, încrucișate la piept. Împărtășesc gratitudinea exuberantă a familiei mele, însă în toate aceste săptămâni în care am fost aici, nu am avut ocazia să exprim cât de mult eu...

– Nu este nevoie. Pe bună dreptate, gratitudinea ei îl durea. Era ultimul lucru pe care și-l dorea de la ea. Aveau un infinit de vorbe să își spună unul altuia și pe lista pe care și-o făurise în mintea lui, *mulțumesc* nu avea ce să caute pe prima pagină. Gloanțele sunt specialitatea mea, sau au fost...

Se îndepărtă, și fizic, și verbal, întorcându-se către liftul de la capătul holului.

Mai mult o simți decât o auzi în spatele lui.

– Ai învățat în Afganistan? întrebă ea.

– Da.

– M-am întrebat mereu de ce ai plecat în război. Mi s-a spus că doctorul Alcott ți-a plătit universitatea.

Îl surprindea că se interesase de el într-atât încât să afle acea informație. Familia Goode nu mai apelase de mult la serviciile doctorului Alcott.

— A făcut-o pentru o perioadă de timp, dar a murit de un anevrism neașteptat. Familia lui nu a fost atât de dornică să îmi continue studiile, prin urmare m-am înrolat ca novice în armata regală pentru a-mi oferi experiența, în speranța că voi continua studiile.

— Ai suferit?

Întrebarea șoptită fu rostită cu o emoție atât de profundă, încât se înfioră.

— Toți cei care pleacă în război suferă!

Iritat să vadă că liftul nu se afla la parter, trase mânerul pentru a-l chema.

— Povestește-mi!

El o privi întrebător.

— Despre suferința mea?

— Dacă dorești... Doar... povestește-mi despre tine. Despre asta. Arată către holurile mari ale spitalului. Despre tot și despre orice.

Ceva se înăsprise în el. Se înfierbântase și asta îl durea asemenea unei răni cicatrizate înainte de o furtună.

— De ce?

— Mi-am petrecut zece ani din viață întrebându-mă.

Am fost mereu aici, vru el să răspundă. L-ar fi putut găsi oricând.

Îi putea zări expresia în umbră. Licărul lămpilor cu gaz situate între uși lumina o femeie pe cât de curajoasă, pe atât de curioasă.

Nu fusese dintotdeauna așa. Se părea că atunci avea curajul să înfrunte propriile probleme.

Nu te face de râs făcând un lucru atât de patetic încât să implori, Titus! Ultimele ei cuvinte îi străpunseră inima ca niște cioburi de gheață, după care începuseră să se topească. Nu mai suport să te văd în fața ochilor!

— A fost un război scurt și crud. Tonul vocii lui preluase din cruzime, chiar dacă se străduia să vorbească încet ca să nu deranjeze pacienții. A fost o ploaie de gloanțe de ambele părți. Luptele au transformat bărbații în bucăți de carne, iar eu mi-am petrecut zilele ca un măcelar, cu halat alb și tot tacâmul, acoperit de sânge. Fie scoteam gloanțe sau cioburi de obuze, fie amputam membrele mutilate ale bărbaților care urlau isteric.

— Nu pot să cred, spuse ea, ridicând sprânceană în semn de regret. Mă miră faptul că nu ai renunțat la profesia asta.

– Dimpotrivă, m-am întors cu o dorință arzătoare nu doar să învăț, ci și să îmbunătățesc modul de a înțelege chirurgia. Am făcut tot ce am putut să intru la universitate, ba chiar am mers până într-acolo încât mi-am folosit cunoștințele pe oameni infami.

– Inima Neagră din Ben More, vrei să zici?

Își ridică sprânceana.

– Îl cunoști?

Ea ridică din umărul sănătos.

– Surprinzător de bine, este un fost rival al lui Morley, dar înțeleg că acum au legat un soi de prietenie. Nu mică i-a fost mirarea lui Prudence. Vorbește deseori despre asta.

Liftul ajunsese cu un scârțâit scurt. Ușa decorativă de metal se strânse ca un acordeon când el o deschise pentru ca ea să intre.

Nora trecu pe lângă el, aroma apei de trandafiri și trupul cald de femeie făcându-i semn să-i urmeze.

Continuă să vorbească, făcând tot posibilul să evite orice tăcere tensionată între ei.

– Armata nu a plătit suficient încât să termin Cambridge, în schimb, Dorian Blackwell a făcut-o. Avea nevoie de un doctor plin de datorii care să îi îngrijească oamenii fără să pună întrebări. I-am salvat ochiul mai demult... atât cât s-a putut. Acum că este un om aproape respectabil, sunt dispus să mă conving de generozitatea lui proaspăt descoperită.

– O!

Exclamația îi scăpă cu o răsuflare tremurândă când trecu pe lângă ea pentru a apăsa maneta care ridica liftul la etajul al cincilea.

Cum liftul se hurducă la pornire, fata se împiedică de el. Din instinct, își puse brațul în jurul ei, trăgând-o către el, pentru a se putea sprijini de trupul lui puternic.

Fusese o greșeală să o apese cu formele ei delicate de trupul lui ferm. Să își simtă mâinile pline de ea în întuneric.

Dacă nu ar fi fost o femeie rănită, ar fi putut să considere chipul ridicat înspre ei și buzele întredeschise ca pe o invitație.

– Îmi pare rău. Nu sunt obișnuită cu astfel de invenții. Devin agitată când nu simt pământul sub picioare.

Își puse mâna pe pieptul lui ca și cum ar fi vrut să îl împingă, dar rămase acolo.

Chiar pe inima lui.

Oare simțea cum îi tresaltă sub coaste zvâcnind în palma ei?

De parcă nu o mai ținuse de când era un puști de zece ani.

De parcă abia aștepta să fie frântă din nou.

Îi dădu drumul. Despre ce discutau? A, da...

Despre bani.

– Am investit o avere în acest loc pentru că nu puteam suporta ideea de a practica în locurile infecte pe care ei le numesc spitale. Am vrut ceva care să nu fie doar specializat, ci și curat, un loc în care pacienții să aibă șanse mari de recuperare și am reușit. Rata de infectare este scăzută, iar rata de supraviețuire este cu mult mai mare decât mi-aș fi imaginat. Privi cum etajele rămân în urmă cu un soi de mândrie arzătoare pentru fiecare dintre ele. În exuberanța mea, m-am străduit să deschid mai multe asemenea. Clinica din Southwark, de exemplu, unde atât de multe victime din accidente industriale necesită îngrijiri. Se pare însă că am exagerat. De multe ori sunt prea ocupat cu procedurile pentru a strânge fonduri. Am finanțat cât am putut, însă e mai mult pe cont propriu. E întotdeauna nevoie de mai mult astfel încât cei specializați să se ocupe. Mi-ar plăcea să sponsorizez educația tinerelor talente...

Liftul se opri la ultimul etaj, așa că deschise grilajul și întinse mâna pentru a ieși ea prima.

Ea se mișcă și-l privi cu ochii negri strălucind în lumina difuză a liftului.

– Ți-aș da toată averea mea, dacă aș avea, spuse ea cu o sinceritate copilăroasă care îi reaminti de fata veselă pe care o cunoscuse cândva.

Fu nevoit să își dreagă glasul înainte să răspundă.

– Ești drăguță.

Ea trecu pe lângă el târâindu-și picioarele, murmurând ceva care sună ca:

– Știm amândoi că nu sunt.

Coridoarele reședinței lui private erau surprinzător de liniștite. Nu doar pentru că pașii lor erau înăbușiți de covoarele plușate, iar tapetul arăbesc de catifea atenua zgomotele. O speranță ciudată izvora din umbrele dintre candelabrele delicate aurii de pe pereți.

Lumina lor era mai palidă decât de obicei, scaldând atmosfera în mai multe umbre decât lumini. Lângă el, Nora era ca un far, cămașa ei de noapte, o lumină puternică în întunericul abundent, părul ei, o strălucire de cerneală în jurul trăsăturilor care erau contrastul perfect între ascuțit și delicat.

Inima lui Titus bătea cu putere când trupul lui se afla în apropierea ei și a patului său. Nu se putea întâmpla nimic între ei.

– Îți mai place să călărești? îl întreabă ea.

– Hmm?

Nu era sigur dacă înțelesese corect întrebarea. În plus, cuvântul „călărit” rostit de ea făcu instinctiv ca mădularul lui să i se întâlnească în pantaloni.

Devenise un cuvânt des folosit de ei în tinerețe. Unul cu conotații desfrânate, căci deseori foloseau pretextul cu călăria pentru a petrece mai multe clipe tandre împreună.

– Îți mai aduci aminte cum obișnuiam să zburăm de-a lungul Rotten Row? Îmi este dor. Dacă aș putea recupera ceva de atunci, ar fi caii și... după-amiezile acelea.

– Nu prea mai am timp de astfel de lucruri, răspunse el pe un ton suficient de lipsit de energie încât să îi stârnească curiozitatea.

– Se pare că va trebui să ne amintim amândoi cum să facem ceea ce ne place.

– Mie îmi place ceea ce fac.

– Se vede, spuse ea, atingând cu degetele o măsută în timp ce treceau pe lângă ea. Dar cred că ar trebui să îți găsești timp și de relaxare, așa cum eu ar trebui să găsesc ceva pentru a avea un rost în viață.

Ai putea lucra aici cu mine. Cuvintele îi stăteau pe buze, dar le înghiți imediat. Prea mult. Prea curând.

Sau era prea puțin, prea târziu?

– Unde vei merge după ce se termină toate astea? o întreabă el.

Ea ridică mâna și apucă o șuviță de păr, jucându-se cu degetele prin ea.

– Păi, sunt prea cunoscută ca să pot rămâne la Londra, presupun. Ziarele au scris despre toate detaliile picante ale vieții mele, precum și despre nenumăratele crime ale soțului meu. Ar fi la țară o cabană a unei matroane, pe care aș putea să o folosesc, dar... în ultima perioadă am petrecut ceva timp în Italia și m-am

îndrăgostit de locul acela. Mă gândesc deseori să mă întorc. Îmi place soarele de acolo.

– Italia? Cuvântul în sine îl răni. Ce să faci în Italia?

Apropiindu-se de ușa camerei lui, se dădu într-o parte pentru a-l lăsa să apese pe clanță.

– Peste tot în lume bărbații își maltratează soțiile. Poate că astfel m-aș putea face utilă. Ar putea fi un mod de a mai repara răul pe care l-am făcut.

Ce ar fi mai rău? S-o știe că locuiește aproape sau la celălalt capăt al continentului?

El se apropie și-i acoperi mâna care se juca cu șuvița de păr, vrând să aline orice neliniște care o agita.

– Eu nu te-aș răni niciodată, Nora, simți nevoia să îi spună. Nu înțelegea motivul, dar o spuse.

Ea îl privi în ochi, felinarele licărind în ochii umezi în timp ce mâna lui rămase sub a lui.

– Nu mi-a fost teamă de tine nici o secundă.

Nici o ființă nu ar trebui să fie atât de delicată. Atât de ispititoare.

Aerul era tot mai sufocant și Titus nu știa cum de se apropiase-ră atât de tare unul de celălalt. Nu își putea da seama care dintre ei făcuse primul pas pentru a micșora distanța dintre ei.

– Nora?

Limba ei țâșni, umezindu-i buzele.

– Da?

– Dacă ai fi știut ce voi ajunge? Dacă ai fi văzut acest loc și ți-ai fi dat seama ce ți-aș fi putut oferi în cele din urmă... m-ai mai fi dat afară în noaptea aceea?

El o privi cum se încruntă și imediat regretă întrebarea. Cu toate că și ea fusese nemiloasă cu el în trecut. Cu toate că fusese făcută de rușine în societate pentru toate presupusele ei fărădelegi.

Cu toate că nu o iertase niciodată cu adevărat.

Cu toate că încă și-ar fi smuls pielea de pe el decât să o vadă pe ea suferind.

Spre surprinderea lui, ea își încrucișă degetele cu ale lui și își apăsă buzele moi și catifelate ca petalele peste mâinile lui încă aspre de pe vremea când muncea ca un rob.

– Titus..., înghiți de două ori până să se adune să poată continua. Ai fost cel mai deștept, cel mai bun, cel mai strălucit om pe care l-am cunoscut vreodată. De care am auzit vreodată, chiar. Am știut *dintotdeauna* că ești capabil de asta și de mai mult. Nu m-am îndoit nici o clipă că vei face minuni dacă nu ți se va răpi această șansă. Ai venit pe acest pământ să surprinzi lumea.

El simți un licăr de plăcere la auzul vorbelor ei, urmat de un străfulger de furie.

– Și atunci de ce...

– Titus?

La auzul numelui său, atât de familiar pe buzele altei femei, dădu la o parte mâna Norei chiar când ușa dormitorului se deschise și o dezvălui pe doamna Annabelle Rhodes.

Scuturându-și buclele arămii, Annabelle duse o mână la despicașura decolteului, într-un gest de seducție și uimire.

– A trecut o *lună* de când mi-ai refuzat invitațiile...

– Annabelle, bolborosi el.

Ea își prinse buza inferioară generoasă între dinți, devorându-l deja cu ochii ei verzi.

– Pentru că ai pretins că ești prea ocupat să îți părăsești bârlogul, m-am hotărât să vin să stau cu tine și să pot fura fiecare clipă liberă pe care o ai. Sunt flămândă de...

– Annabelle, strigă el printre dinți. Nu ți-am dat cheia ca să poți să...

Intrând în cameră, Annabelle își dădu seama într-un final că el nu era singur. Făcu ochii mici, privind din cap până în picioare cămașa de noapte a Norei.

– Titus..., cine e asta?

– Sunt nimeni, te asigur, spuse Nora din spatele lui, arătând spre lumină brațul în eșarfă. Doar o pacientă.

– O pacientă, zici? Annabelle își propti mâinile în șoldurile voluminoase. Atunci ce cauți în ușa dormitorului lui la ora asta târzie?

Titus deschise gura să o pună pe Annabelle la locul ei, însă Nora păși în fața lui.

– Sunt Nora, se prezentă ea cu o voce extrem de plăcută. Atât de cultivată. Atât de instruită. Atât de falsă. Doctorul Conleith este un vechi prieten de familie. M-am bucurat de ospitalitatea lui cât

timp am vizitat Londra, dar voi pleca mâine-dimineață, când vine familia mea să mă ia.

Annabelle se simți entuziasmată, apoi se liniști, înțelegând că se afla într-o postură rușinoasă.

– O! Ei bine... Și eu sunt o pacientă, sau, mai bine spus, soțul meu a fost. A murit. Nu din cauza lipsei de experiență a...

– Înțeleg, spuse Nora destul de blând, dată fiind situația. Vă urez amândurora noapte bună.

– Dar...

Titus vru să o prindă de cot, dar ea se retrase la atingerea lui. Rămânea în cameră, a cărei ușă era astupată de amanta lui acum.

– Pe mâine! zâmbi ea agreabil și făcu o reverență înainte de plecare, suficient de grațioasă încât ar fi impresionat-o și pe regină.

Nu înainte însă ca Titus să îi observe șovăiala din zâmbet. Remarca de complezență.

Cu spatele drept ca o persoană de viță nobilă, plecă ușor pe coridor și dispăru în camera de oaspeți cea mai îndepărtată de camera lui și închise ușa.

Apoi o încuie.

Monștri și fiare sălbatice

O făcuseră sau nu?

Întrebarea o torturase toată noaptea pe Nora. Încet. Chinuitor. Asemenea razei de lumină pe care un copil nemilos ar îndrepta-o către o insectă printr-o lupă.

Nora făcu toate eforturile să se concentreze pe conversația cu inspectorul-șef Morley. Știa că era important și că avea legătură cu viitorul ei apropiat.

Dar cum putea să se concentreze pe orice altceva, fără să știe dacă Titus se culcase cu amanta lui noaptea trecută?

Femeia nu rămăsese peste noapte – slavă Domnului – dar nici nu plecase foarte repede. Rămăsese închisă în cameră cu Titus fix patruzeci și șapte de minute.

Suficient de mult pentru o partidă nebună, deși Nora nu auzise zgomote de plăcere.

Slavă Cerului pentru micile binecuvântări! Asta ar fi putut face ceea ce nu reușise glonțul. Să o distrugă definitiv.

Titus nu venise la ea după plecarea lui Annabelle și, sinceră să fie, nici nu-l așteptase. Nu avea nici un drept asupra timpului său, cu atât mai puțin asupra inimii sale.

Ori asupra trupului său.

Trupul său încântător, înalt, perfect sculptat.

Dar un sărut plutea în aer înainte să fie întrerupți. Sau fusese doar în imaginația ei?

Nora *nu-și imaginase* mădularul lui presând stofa pantalonilor. Conformația lui era la fel de încordată și tare cum și-o amintea și răspunsese la atingerea ei așa cum o făcea demult.

Cu dorința unui bărbat în putere.

Și a naibii, amanta lui i se oferise pe tavă, cu buzele țuguiate și sâni enormi, APARENT flămândă de el.

De mădularul lui. Asta urma să spună...

Oare se culcase cu ea?

– Lady Woodhaven?

Nora clipi în lumina dimineții târzii care pătrundea prin fereastră salonului, orbitor de strălucitoare, deși cerul era înnorat. Își dădu seama că strânsese atât de tare mânerul ceștii de porțelan încât îl putea sparge, așa că puse ceașca înapoi pe farfurioara delicată.

– Îmi cer iertare, inspectore, nu am dormit. Poți repeta întrebarea?

Morley își dresă glasul și își dădu jos haina, o atârnă pe spatele unui scaun îmbrăcat în damasc auriu și își ridică pantalonii pentru a se cocoța pe scaun.

O analiză pe sub sprâncenele de un blond ușor mai închis decât părul pe care îl tunde foarte scurt și elegant, fără îndoială în ideea de a mai atenua trăsăturile dure ale feței. Nu ar fi existat un bărbat mai bun pentru Prudence. Avea trăsături ferme și purta gulerele scrobite, în timp ce sora ei purta fundițe și zâmbea delicat. Sperase că o va face fericită pe Pru. Cu siguranță reușise.

– Te-am întrebat dacă *Fauves* îți sună cunoscut.

Întrebarea suna banal, însă ea avea impresia că el analiza fiecare reacție a ei.

Scormoni în memorie.

– Un cuvânt franțuzesc, nu-i așa? Care înseamnă bestie? Bestie feroasă?

– Dar Raphael Sauvageau?

Scutură din cap.

– William a lucrat pentru el?

– Ancheta a scos la iveală faptul că el face legea pe piața neagră în prezent. Și, pentru o perioadă, oamenii lui au urmărit și locuința ta și pe a mea. Avea o expresie sinistră pe chip. Se pare că te-ai gândit bine să te ascunzi pentru că, cu cât sap mai tare în afacerile acestor tâlhari, cu atât sunt mai îngrijorat. Banda lui de degenerați își spune Fauves.

– Ai găsit vreo legătură între ei și soțul... și William?

Încetase de ani buni să îl mai considere soțul ei.

Morley își frecă sprânceana de parcă ar fi șters o durere de cap.

– În urmă cu câteva nopți am... arestat pe unul dintre oamenii lui și am spicuit că de fapt cocaina este ultima grijă a lui Sauvageau. După spusele lui, un transport de lingouri de aur din America a

dispărut în timp ce se afla în posesia soțului tău. Sauvageau este în expectativă, se pare, fiind sigur că o asemenea cantitate de aur nu are cum să rămână ascunsă prea mult timp. Ca să poată fi folosit, aurul trebuie mai întâi topit. Dacă ar fi în posesia ta și l-ai vinde... averea ta va fi vizibilă. Mă gândesc că de aceea este cu ochii pe tine.

— Ei bine, eu nu reprezint un pericol în privința averii, aparent sau altfel. Nora puse ceașca și farfuriuța înapoi pe măsuta de lângă ea, iar apoi, cu o grimasă, își netezi fusta din jerseu deasupra genunchilor. Îți mai aduci aminte la debarcader, înainte să fiu..., își dresе glasul. William era înnebunit că pierduse un cufăr. Urma să ne ducă pe mine și pe Prudence undeva în josul râului...

Morley se întoarse consternat, privind afară pe fereastră către districtul peste care Harrods strălucea deasupra clasei de comercianți avuți ai Londrei.

— Aș da orice să aflu unde este cufărul acum, mormăi el ca pentru sine. Privi înapoi către ea, privirea lui rece înmuindu-se pentru o clipă. Nu am vorbit despre ziua aceea. Probabil că ai sentimente complicate, chiar ostile, față de ceea ce s-a întâmplat. Față de mine.

— De ce aș avea, inspectore-șef?

Clipi în mod repetat înainte să răspundă.

— Ți-am omorât soțul. În fața ta.

Nora închise ochii.

Nu pentru că ar fi nutrit sentimente neplăcute, ci dimpotrivă. Morley făcuse ceea ce ea își închipuise cel puțin o dată că făcea, dar nu avusese niciodată curajul să facă.

O salvase pe Prudence și pentru asta îl va considera mereu un erou.

Aparent, el interpretase tăcerea ei ca pe un semn de durere.

— Din experiența mea, femeile încă iubesc bărbații care le-au făcut să sufere. Chiar și după ce le-au făcut cel mai mare rău. Nu este o rușine. Nu te învinovățesc dacă...

— Nu l-am iubit niciodată pe William, spuse ea cu vehemență. *Niciodată!* Îți voi fi veșnic recunoscătoare pentru că i-ai salvat viața surorii mele. Soțul meu era un monstru și, se pare, un criminal. Când mă gândesc la tot ce a făcut din cauza mea... I se puse un nod în gât și își încordă mușchii în așa fel încât începu să o

doară umărul. Mi-aș fi dorit doar să am curajul să îl fi omorât mai demult.

– Ai fi fost spânzurată pentru crimă!

– Mai bine viața mea decât viețile bărbaților acelora nevinovați pe care i-a omorât.

Se aplecă înspre ea cu gândul să îi ofere consolare, apoi se răzgândi când îi văzu privirea prudentă.

– Ceea ce a făcut amanților tăi... nu a fost vina ta. Își întoarse privirea. Știu că nu e treaba mea, dar ai avut sentimente pentru vreunul dintre ei? Ai pe cineva pe umărul căruia să te poți confesa? Mi s-a părut întotdeauna că doctorul Conleith este un confident extraordinar și atent.

– Titus este ultimul bărbat căruia i-aș povesti astfel de lucruri, se ridică Nora, îndepărtându-se de el către fereastră, doar pentru a se refugia de sentimentul de vinovăție. Au fost cu toții bărbați buni, până și craiul de George. Nu avea nimic rău în el. Însă eu... am fost cu el pentru că am știut că nu voi avea niciodată sentimente față de un bărbat ca el. De asemenea, momentele petrecute cu Burlacii din St. James au fost pură plăcere egoistă. O distracție pentru care am plătit ca să nu mă complic cu sentimente. Nici unul dintre ei nu a însemnat pentru mine mai mult decât aventuri de o noapte. Poate că și asta mă face un monstru.

Își privi reflexia în fereastră, un chip străveziu în care nu se recunoștea. Îmi pare rău pentru ei. Au fost cu toții oameni *plini de viață* și, din cauza faptelor mele, acum nu mai sunt.

Morley se apropie cu grijă de ea, stând lângă umărul ei să privească orașul pe care jurase să-l protejeze.

– Oricât de mult mă bucur că l-am omorât pe William, înțeleg foarte bine nevoia primitivă de a omorî un bărbat pentru că s-a atins de femeia pe care o iubești. Doar că... majoritatea dintre noi nu își urmează instinctele. Faptul că admisesese că era gelos o făcu să zâmbească de dragul lui Pru. Nu pot înțelege însă cum poți iubi pe cineva și să îi faci rău intenționat.

Chipul tânăr al lui Titus îi reveni în minte, iar expresia lui plină de suferință la cruzimea ei cu ani în urmă o făcu să sufere înmăit.

– William a știut doar să rănească ceea ce a iubit, spuse ea. Nu m-a bătut, în sine. Nu cu pumnii și cu furie și cu ura cu care văd

unii bărbați dezlănțuiți asupra soțiilor lor, iubirea lui a fost obsesivă. Crudă. Era ca și cum și-ar fi dorit să mă pedepsească pentru că eu nu îl iubeam.

Pentru că iubeam pe altcineva, omise să spună,

Dintr-odată, tabloul pitoresc al orașului dispăru, pe cerul cenușiu apărând ca o stenogramă anii petrecuți alături de un om nebun.

– S-a jucat întotdeauna cu viața mea. M-a izolat de prieteni. M-a făcut să plătesc pentru fiecare clipă pe care nu am petrecut-o cu el, chiar și când ieșeam o zi cu familia mea. Și-a declarat dragostea bolnavă pentru mine, amenințând că se omoară dacă nu am aceleași sentimente pentru el. Și apoi, când am încercat, și-a dat seama că mimam afecțiunea și mi-a spus cât de simplu ar fi să îmi facă rău în timp ce dorm. Mi-a explicat cu detalii despre cum își imaginează că mă torturează. Teroarea a fost arma aleasă de el. Au fost săptămâni întregi în care nu am dormit de teama a ce va putea face, convinsă că va veni momentul în care își va pierde și ultima fărâmbă rămasă din mintea lui.

– Este de neînțeles cum de nu există legi împotriva unor astfel de comportamente.

Vocea lui Morley era un amestec de frustrare, căldura respirației sale aburind ușor fereastra din fața lui. Nu vreau să răsucesc cuțitul în rană, însă William a menționat că te-a rănit... fizic. E adevărat?

Nora se întoarse agitată, însă cumva voia să povestească. Să povestească cuiva cum fuseseră ultimii zece ani din viața ei, fără să își facă griji despre emoțiile pe care le-ar putea cauza. Iar Morley era persoana potrivită pentru astfel de informații. Nu era un bărbat care să se sperie ușor. Se confrunta zilnic cu ce avea umanitatea mai rău de oferit. Și ascundea povești în ochii lui, povești puse acolo de persoane schimbătoare. Deși era greu de imaginat că ar fi putut băga frica în vreun bărbat puternic și încrezător ca el, știa că înțelege lipsa ei de apărare.

– William îmi spunea mereu că într-o zi mă va desfigura, dar nu a făcut mai mult decât să mă plesnească peste față. A aruncat lucruri. A spart lucruri. Mi-a pus piedică de câteva ori, o dată pe scări. M-a împins în colțul ascuțit al mesei sau în cadrul ușii. A fost

totul atât de copilăresc, ca o răzbunare. Își stăpâni o reacție de repulsie. Câteodată mă rănea noaptea... când eram împreună. Doar pentru a stârni o reacție din partea mea, îmi spunea. Vinovăția pe care o simțea ulterior mă dezgusta cel mai tare. Lacrimile. Implorarea iertării mele.

- Dumnezeu! rosti Morley printre dinți, cu pumnii strânși. Nu e de mirare că ai căutat consolare în brațele altor bărbați.

- Consolarea a fost întotdeauna înșelătoare, oftă ea. Dar uneori am găsit scăpare. Era surprinsă de acceptarea cu ușurință din partea lui a comportamentului ei scandalos și asta o făcu să îl analizeze mai atent. Ce atitudine progresistă din partea ta, inspec-tore, plină de compasiune, chiar dacă necinstea mea este o pată pe reputația surorii mele. Toată Anglia știe că i-am plătit pe Burlacii din St. James pentru plăcere. Cu toate că o mulțime de bărbați au amante și curtezane la dispoziția lor sau se amăgesc nopțile prin bordeluri, se pare că dorința unei femei nu este tolerată.

Răsufală zgomotos, îmbujorându-se.

- Nu sunt în măsură să arunc cu piatra, milady, să fiu ipocrit și așa mai departe. Cu siguranță știi cum ne-am cunoscut eu și Prudence.

Fiind parcă invocat numele de buzele lui, Prudence deschise larg ușa salonului și intră cu un aer maiestuos ca o rază de soare în rochia ei galbenă.

- Uite pe cine am găsit spionând la ușă, spuse ea grațioasă, tră-gându-l de cot pe Titus, vizibil ezitant. A spus că astăzi scapi de fire, nu e minunat?

- Așteptam să termini discuția cu Morley, mormăi el.

Fu nevoie să îl privească o singură dată în ochi pentru a-și da seama că auzise *totul*.

- Aș vrea să am mai multe de raportat, spuse Morley. Raphael Sauvageau, subiectul zilei, este de negăsit din câte știm, dar am cei mai buni oameni care se ocupă de caz.

- Știu din sursă sigură că până și Cavalerul Întunericului îl cau-tă, spuse Prudence cu un gest conspirativ.

Morley îi aruncă o privire copleșitoare lui Prudence.

- Nu avem nici un motiv să credem că ești în pericol în viitorul apropiat, cât timp nu cheltui aurul gangsterilor. Și, cu toate astea, nu ar fi o idee rea să mai rămâi aici o perioadă dacă mai putem

profita de generozitatea bunului doctor. Se întoarse către Titus cu un zâmbet familiar, unul care pierise când zări obrajii îmbujorați și maxilarul încordat, dar și licărul periculos din privirea lui. Doar dacă nu...

– Consideră generozitatea mea ca și acordată, i-o tăie Titus, punându-și geanta medicală pe masa decorativă cu mai multă forță decât ar fi fost nevoie.

Morley privi când la unul, când la altul pentru o clipă, făcând ochii mici și suspicioși, fără pic de îngrijorare.

– Ești absolut sigur că...?

– Rămâne.

Modul în care Titus făcuse acea afirmație o făcu pe Nora să simtă un gol în stomac. Era un bărbat foarte consecvent, însă ceva masculin și sălbatic plutea în aer în jurul lui, chiar și stând așa, calm și nemișcat.

Pentru prima oară în ultimul timp, părea imprevizibil.

Exista o urmă de teamă în Nora, care însă nu se concretizase niciodată.

Nu la el. Niciodată la el.

Prudence se duse la soțul ei și îl luă de brațul pe care i-l oferise.

– Ar fi mai bine să mergem, dragule, pentru ca Nora să se pregătească să fie examinată.

Îi făcu vânt lui Morley către ușă, nu înainte de a-i arunca Norei o privire cu sprânceana ridicată, indicând că îi va pune întrebări despre doctorul Titus Conleith cu prima ocazie.

– Da, ținem legătura, îl bătu Morley pe umăr pe Titus în drum spre ieșire, însă acesta nu păru să observe.

Pur și simplu se holba la ea fără să clipească, încercând să își revină ca un bărbat care primise un pumn din senin și se scutura de uimire înainte să întoarcă acel pumn.

– Vrei să te ajut cu nasturii? o întrebă printre dinți.

Genunchii îi tremurară, însă nu din motivul la care s-ar fi putut gândi cineva.

– Nu. Mă descurc.

Nora se întoarse într-o parte, cu spatele către fereastră, și își ridică mâna către nasturii corsetului. Chiar dacă purta atelele pe toată durata zilei, el o încurajase să își folosească brațul pentru a

se redresa, inclusiv când se îmbrăca dimineața. Își dăduse jos fașa când servise ceaiul cu Morley, și totuși se simțea bine fără ea.

Ceruse să i se aducă numai rochiile care se închideau în față și – pentru că i se părea nedrept să ceară unei cameriste să stea cu ea – profitase de una dintre surorile ei pentru a-i prinde părul într-o coadă lejeră la spate.

În timp ce își lăsa ușor corsajul să cadă de pe umeri, se simți mai expusă în cămașa ei și cu corsetul atârând decât se simțise uneori când fusese dezbrăcată complet.

Probabil din cauza felului în care Titus se uita la capetele corsetului, care abia îi acoperea sfârcurile. Își întoarse imediat privirea, uitându-se într-un punct oarecare, dincolo de ea, încordat.

– Îți cer iertare că nu m-am ocupat de tine mai devreme. Am condus-o pe doamna St. John la Lady Trenwyth. Îi făcu un semn scurt să se așeze pe scaunul din față lui, iar ea se conformă. Higgins e încă acolo să o ajute să se instaleze, se oferă el să explice în timp ce scotocea prin geantă după o foarfecă minuscul, dar foarte ascuțit.

Trase masa în față ei și se cocoță pe ea. Fu nevoie să își atingă genunchii pentru ca el să se apropie suficient pentru a ajunge la fire.

Ea încercă să nu bage în seamă conturul coapselor lui prin țesătura pantalonilor. În ciuda mișcărilor aparent iritate, dure și smucite, fu foarte blând și precis în timp ce tăia firele de pe umăr și le scotea cu cleștele de metal.

Adusese cu el înăuntru parfumul orașului, de funingine și unda de aer rece de început de toamnă. Aromele îi treziră miresme pe care începuse să le asocieze cu el. Ceva tăios și curat ca săpunul atenuat de esența de camfor din aftershave-ul lui.

Era atent cu igiena lui, dantura curată și îngrijită, părul des aranjat cu gel, cel puțin dimineața. După-amiaza însă, bucla aceea năbădăioasă de pe frunte, de nuanța caramelului ars, reușea să scape, punându-i în evidență ochii și făcându-l să pară mai tânăr decât era.

Degetele ei aveau o dorință arzătoare de a-i da deoparte șuvița din ochii căprui și de a contura harta trupului său cu ardoarea unui cartograf. De a redescoperi locurile în care mai fusese în urmă cu zece ani. Nu doar cu degetele ei, ci și cu buzele.

Se întreba dacă mai avea aceeași savoare ca odinioară.

Îi ardeau obrazii.

— Mulțumesc că te-ai ocupat de doamna St. John cu atâta promptitudine. Își coborî bărbia, ridicându-și capul ca și când i-ar fi putut surprinde privirea fermă pe care o ținea pe umărul ei în timp ce lucra.

— Este responsabilitatea mea să am grijă de starea de bine a pacienților mei. Mulțumirile tale nu își au rostul.

Îi scoase și ultimul fir pe o tavă și se ridică, mergând să se așeze în spatele ei, pentru a lucra cu aceeași precizie la rana exterioară.

O furie rebelă îi umplu pieptul, mai mult și mai mult, până simți că o sugrumă.

De ce era atât de tulburat? Avusese ocazia perfectă să scape de ea și insistase să rămână. Nu-l făcuse de râs în fața concubinei lui, ceea ce fusese foarte frumos din partea ei, având în vedere că se simțise tentată să îi scoată ochii acelei femei. Prin urmare, de la ce i se aprinsese fitilul ăsta atât de lung?

Cu fiecare fir pe care îl scotea, îi era tot mai greu să se stăpânească, până când, atunci când puse instrumentele pe tavă cu un zăngănit, nu se mai putu abține.

— Îmi place ostilitatea ta de astăzi. Este atât de evidentă.

Respirația lui avea suferința îndelungată a bărbatului care fusese închis într-o cameră singur cu o blestemată de femeie.

— Nu sunt ostil. Sunt înspăimântat. În ultimii zece ani am acceptat că am fost părăsit pentru ca tu să poți fi femeia descrisă astăzi astfel în ziare. Aristocrata ideală. Adevăratul etalon al frumuseții. Woodhaven fusese un fel de văr îndepărtat. Nu ți-ai dat seama cu ce fel de bărbat te căsătorești? Nu ai înțeles ce preț trebuie să plătești pentru titulatura de vicontesă?

Din motive pe care nu și le putea explica, întrebările lui o înfurieră.

— Nu m-am căsătorit cu William să devin vicontesă. M-am căsătorit cu el pentru că...

Nu-i putea spune. Chiar și când erau nervoși unul pe celălalt, nu putea să arunce vina pe el. Pentru că nu era a lui. Nu în totalitate.

Ea era cea care făcuse alegerea, chiar dacă o făcuse ca să îl salveze pe el de tatăl ei. Își dorea cu ardoare să fi spună. Dar la ce bun aceea cruzime acum?

– M-am căsătorit cu William pentru că a fost ales pentru mine. Și ne-am înțeles destul de bine la început. Abia după un an și-a arătat adevărata față și era deja prea târziu. Era un om mărunț și ursuz. Așa că m-am resemnat cu soarta de a-i fi soție. I-am îndurat supliciile și jignirile. I-am promovat poziția în societate ca amfitrionă. I-am acoperit grosolăniile...

– Comițând și tu grosolăniile la rândul tău, mormăi el.

Ostilitatea lui o făcu să se ridice în picioare, rotindu-se brusc cu fața spre el.

– Cum îndrăznești să mă condamni pentru asta? Nici tu nu ai fost inocent sau ai uitat deja timpul petrecut cu voluptoasa văduvă, Annabelle Rhodes, noaptea trecută?

Privirea lui se încruntă, dar el nu scoase o vorbă cât adună hârtia pe care pusese firele și o împături, probabil pentru a o arunca la gunoi.

Ea miji ochii.

– Am cunoscut vreo câțiva ipocriți la viața mea, dar nu mi-aș fi imaginat niciodată că și tu te numeri printre ei.

El aruncă hârtia în tavă, întunecându-se la chip cum se adună norii înainte de furtună.

– Nu am atins-o pe Annabelle noaptea trecută. Am terminat-o cu ea.

Nora scoase un oftat lung, pe care nu își dăduse seama că îl ținea încă de când o cunoscuse pe femeia aceea. Vestea în schimb, oricât de bună era, nu-i calma furia.

– Ei bine, eu nu am mai atins un bărbat de o veșnicie și totuși este evident că ești încă supărat.

– Nu pentru că... nu asta am vrut să... mormăi el, învelind instrumentele într-o pânză și azvârlindu-le înapoi în geantă. Nu te condamni pentru că ai... nevoi... Dar Burlacii din St. James, Nora? Ai plătit prostituții? Își îndreptă umerii și împinse pieptul înainte. Pentru numele lui Dumnezeu, ai avut o aventură cu un bărbat care a devenit logodnicul surorii tale...

– Doar pentru că arătau ca tine!

El rămase înmărmurit.

Ea își duse mâna la gură. Dar era prea târziu.

Adevărul fusese spus deja.

– Ce... ce vrei să spui?

Își plecă umerii lați și încordați și își strânse monturile ieșite. Părea o felină prădătoare, cu mușchii încordați, de parcă se pregătea să lovească sau să o ia la sănătoasa.

Însăși respirația Norei se accelerase de parcă alerga la maraton, însă când rostise cuvintele, restul venise de la sine ca o avalanșă a adevărului.

– Erau toți înalți, puternici și chipeși, cu părul roșcat și... mâini aspre. Asta căutam când alegeam un amant. Mâini late și puternice ca ale tale, aspre de la muncă. Culoarea ochilor nu a contat pentru că... stingeam lumina. Le spuneam să facă liniște. Așa cum a fost în noaptea în care am fost împreună.

– Nora!

Numele îi scăpase ca o avertizare sau ca un protest. Pe chipul lui se citea și suferință, și ușurare. Scutură ușor din cap, însă ea nu înțelese ce voise să spună cu asta.

Și părea că nu se mai poate opri.

– Nu ai spus *nimic* în noaptea aceea, zise ea mirată, așa cum se mirase de atâtea ori în toți anii când își amintea de noaptea petrecută împreună. Nu ai cerut permisiunea și ai deținut controlul. Pur și simplu ai știut ce îmi doresc și mi-ai oferit. Pur și simplu am... *existat*. Și a fost perfect. Prin urmare, fiecare bărbat pe care l-am plătit, fiecare amant pe care l-am avut, de fiecare dată când am găsit consolare sub trupul cuiva... se opri, maxilarul începând să tremure pe măsură ce emoția era mult prea mare pentru a mai putea fi stăpână. Totul a fost doar o parodie. O imitație a ceea ce făcusem noi. A ceea ce mi-am dorit, a ceea ce am râvnit, în fiecare noapte din viața mea, începând de atunci. M-am culcat cu alți bărbați pentru a șterge din memorie ceea ce mi-a făcut soțul meu, dar în mintea mea, în sufletul meu, nu am făcut niciodată dragoste cu nimeni altcineva în afară de tine.

Porni grăbită spre el. Simțindu-se stearpă și rănită și foarte vulnerabilă.

– Nu! El puse o mână în fața ei, blocând-o pur și simplu cu brațul ei încă întins. Tăcerea ei implora mângâiere. Nici să nu îndrăznești! răspunse el mânios, ținându-o cu o privire acuzatoare înaintea să treacă pe lângă ea ca furtuna, îndreptându-se către fereastră. Nu îmi răpi furia, Nora! E singurul lucru care m-a ținut rațional. Singurul care m-a oprit să nu sparg ușa de la Crethaven, să te arunc în spinare și să te răpesc într-un loc în care nu ne-ar fi găsit niciodată.

Măcar de ar fi făcut-o! Măcar de... Se întoarse și-l văzu cu spatele la ea, atât de lat și de drept, cu striățiile mușchilor vizibile chiar și prin vesta de mătase. Însă reflexia lui în fereastră îi captă privirea. Agonia din ochii lui care îi frânse inima. Dumnezeuule, tot ce îmi vine în minte este coșmarul din ziua nunții tale. Nu m-am îmbătat niciodată în halul ăla. Nu am putut suporta faptul că aparțineai altui bărbat, că *altcineva* te penetra.

– Nu a fost plăcut nici pentru mine, dacă asta te face să te simți mai bine.

– Mă face pe naiba! explodă el, lovind cu palma în masa din spatele lui, înainte să se întoarcă înspre ea ca un vârtej. Și cu toate astea, l-ai ales pe el, Nora. După ce ți-am oferit plăcere. Am venerat fiecare bucățică din tine până când m-ai implorat. Te-am iubit, fir-ar să fie! *știi* că te-am iubit. Și tu l-ai ales pe acel... acel...

Părea că nu reușește să găsească un cuvânt suficient de detestabil pentru a-l descrie pe defunctul ei soț.

Iar ea nu îl putea învinui.

– Nu poți fi sigur că m-ai iubit, șopti ea.

El îi aruncă o privire umilitoare.

– Cum îndrăznești să te îndoiești?

Ea clătină din cap, tânjind după el, dar în același timp dându-și seama pentru prima dată de un lucru.

– Nu mă îndoiesc că sentimentele tale au fost sincere. Da, asemenea celorlalți, tu ai iubit o proiecție. O imagine a perfecțiunii creată de propriile tale dorințe și de înfățișările inventate de mine. Tu ai iubit iluzia a ceea ce eram eu pentru că tu pe mine nu m-ai cunoscut, Titus. Nimeni nu m-a cunoscut vreodată.

El își încrucișă mâinile la piept.

– Atunci cine ești cu adevărat, Nora?

La întrebarea aceea, fata se blocă.

– Eu... eu...

Nu îi putea oferi un răspuns complet, pentru că nici ea nu îl cunoștea.

Cine sunt? Nu ar trebui ca cineva să cunoască răspunsul până la vârsta de treizeci și doi de ani? Când totul fusese dezvăluit. Titlul și șmecheriile. Scandalul și secretele.

Ce mai rămăsese?

– Crezi că nu mi-am dat seama cine ești, chiar și atunci? o provocă el, făcând eforturi vizibile să își recapete calmul. Crezi că nu am știut exact cine și ce erai. Nu ai fost niciodată fără cusur, dar, Dumnezeule, pentru mine ai fost perfectă. Te-am iubit *pentru* defectele tale, nu pentru că nu le-am observat. Și nu te-aș fi pedepsit niciodată pentru că ești cine ești.

Fata privi lung la pielea încrețită unde o perforase glonțul și începu să tremure drept răspuns la suferința pe care i-o producea starea de furie dezvăluită de ochii lui.

– Tot ce ți-a făcut. Toate modurile în care te-a făcut să suferi. Dumnezeule mare, Nora! Își trecu degetele prin păr și trase ușor de parcă ar fi putut să smulgă un gând din minte. Aș fi... l-aș fi *omorât* pentru tine, știi asta? Din momentul în care te-a atins, la primul cuvânt nemilos. Dacă ai fi venit la mine, aș fi încălcat orice jurământ pe care l-am făcut, să nu fac rău, și l-aș fi măcelărit. Clătină din cap, cu privirea inundată de o suferință de neînțeles. Îți dai seama cum mă simt să știu că privilegiul de a-i improșca sângele i-a aparținut lui Morley când eu m-aș fi *scăldat* în el, Nora? M-aș fi uns cu el asemenea unui înaintaș de trib și i-aș fi sfâșiat cu dinții inima bătând.

– Nu! Fata se duse repede către el, apăsându-i buzele cu degetele, din ochi țâșnindu-i lacrimi fierbinți. Nu, asta nu ești tu! Tu nu ești așa!

El o prinse de încheietura mâinii, dar nu-i dădu mâna deoparte și nici nu i-o răsuci. În schimb, își puse obrazul în palma ei, barba lui nerasă provocându-i vibrații pe care le simți în tot brațul.

– Se pare că nici unul dintre noi nu îl cunoaște pe celălalt. Nu în prezent. Dar îmi cunosc sufletul, Nora. Mereu l-am cunoscut. Știu

ce sunt. Știu ce îmi doresc și că tot ceea ce mi-am dorit *vreodată* ai fost tu. Privirea i se înăspri împreună cu vocea. Iar tu...

Îi dădu drumul la mână, îndepărtând-o, trăgând apărătorile și încuind poarta.

– Nu! strigă ea panicată. Își dorea acea sinceritate. Suferința lui. Își dorea să o biciuiască pentru ce îi făcuse. Dacă era vreo pedeapsă pe care să o merite, aceea era. Ce? Ce? Spune-mi ce am făcut!

– Te-ai culcat cu el, Nora! zbieră el. Te-ai culcat cu *ei* când eu eram aici. Am fost *aici*, Nora! Am fost! Naibii! Chiar aici!

Apucă un prespapier de cristal și îndoi brațul să îl trântescă de perete. Însă nu o făcu.

Rămase cu degetele lungi, abile, blocate în jurul lui, de parcă ar fi putut să zdrobească cristalul, sugrumându-l de gâtul strâmt. După ce găfâi de câteva ori, îl puse înapoi la loc.

În siguranță. Nespart.

Exact cum prezisese ea că va face. Pentru că în privința unui lucru se înșelase.

Nora îl cunoștea.

El nu strica lucruri și oameni, el îi repara. O făcuse dintotdeauna. El nu acționa fără să gândească. Nici măcar atunci când instinctul primar, care îl făcea atât de masculin, urla în el să sfâșie și să distrugă.

Era mai bun de atât.

Mai bun decât orice bărbat pe care îl cunoscuse vreodată.

Cu siguranță mai bun decât ea.

– Am sperat că vei trece peste ce s-a întâmplat, mărturisi ea searbăd. Nu am venit să te caut pentru că am crezut că ai găsit o cale de a fi fericit. Cum ai fi putut să nu o faci, când ești atât de ușor de iubit? Nu voiam să-ți întrerup fericirea. Nu puteam face asta oricui te-ar fi iubit, la fel cum nu aș fi putut suporta să te văd iubind pe altcineva. Sau să văd copii pe care i-ai fi putut avea cu ea...

El o prinse atunci tandru, cu pasiune, luându-i fața între palme și ținând-o de parcă era un obiect prețios și fragil, chiar dacă vorbele ei îl dureau.

– Nu există nimeni! Nu a *existat* niciodată nimeni altcineva. Mi-am dat seama mereu că nu puteam da cioburi din inima mea

altcuiva, știind că nu le voi putea repara niciodată. De ce să dai un om distrus cuiva care nu merită? Nu era vina nimănui că eram distrus... era vina ta!

Cu un geamăt șoptit, gura lui o cuprinse pe a ei, eliminând orice șansă de răspuns.

Dezlănțuirea furtunii

În timp ce îi devora buzele cu pasiune, Titus se simți lovit de fulger, dezlănțuind iadul care îl atrăgea și, în același timp, îl înspăimânta.

Furtuna care urmă adună în el toate emoțiile cu viteza unei trăsuri care evadează, galopând furtunos. Cu dorința la cârmă, urmată de posesivitate, trădare, speranță, dorință, cârmaciul isteric plesnind necruțător din biciul furios. Din ce în ce mai repede. Necontrolat.

Ultima dată când Titus o sărutase, ea fusese Honoria Goode, o domnișoară drăguță care nu știa aproape nimic despre păcatul poftelor trupești. Virgini, timizi și nesiguri, amândoi fluctuau asemenea unui pendul sălbatic între băjbâieli nebune și săruturi fierbinți furate, explorând cu stimulare și constrângere. Fusese un amestec de nesiguranță și nevoie, iar el, o mașină de dorință nebunească temperată de o iubire oarbă, risipitoare.

Liniștită, Nora îl lăsase pe el să o conducă pe cărările sinuoase ale descoperirii reciproce.

Acum însă, ea era cea care ținea frâiele în mâinile ei delicate.

Fusese naiv să creadă că el va controla interacțiunea dintre ei sau că o va controla pe Nora în vreun fel.

Nora fusese stăpâna lui din momentul în care pusese ochii pe ea în urmă cu douăzeci de ani și chiar dacă îi capturase buzele, ea fusese cea care își exprimase dorința.

Chinurile iadului pe care le îndurase la pierderea ei se compensau cu un aer de nedescris atunci când ea se strecura printre buzele lui întredeschise. Retrăgându-se, lăsa în urma ei gust de ceai îndulcit și biscuiți cu unt.

El urma aroma gurii ei, unde limbile lor se întâlneau și se sfădeau pentru o clipă fierbinte înainte ca el să o convingă iar cu o mișcare tandră de stimulare. Sorbi gemetele ei răgușite cu setea adunată într-un deceniu de secetă.

Un mormăit vibra de undeva din străfundul pieptului său, întrebându-se dacă venise din abisul în care inima lui zăcuse atât de mult timp, ademenită atunci să iasă din întuneric de către femeia care o furase.

Dacă am fost atât de ușor de adorat, de ce am fost atât de ușor de lăsat?

Înlătură întrebarea când sărutul lor însuflețit din nevoie, durere și recuperare sinceră prinse viață.

Aflase că echilibrul lui sufletească și dorința lui carnală puteau fi aprinse de aceeași flacără și stinse doar de către EA. Brusc, nu-i mai păsa dacă incendiul îi cuprindea. S-ar fi făcut bucuros cenușă, doar pentru a fi strecurat printre degetele ei, printre degetele vârâte în jacheta lui, trăgând de ea cu o mână în încercarea de a o smulge de pe el.

Brațul ei stâng rămase îndoit în față, de parcă ar fi purtat fașa, fapt ce-l făcu să se retragă și să întrerupă sărutul.

- Ajută-mă! găfâi ea, trăgând neliniștită și ridicându-se pe vârfuri pentru a-și lipi iarăși buzele de ale lui.

- Nu, oftă el.

- Nu pot să fac asta singură.

Dorința carnală și frustrarea se citeau pe chipul ei.

Cum îi ținea fața în palmele lui, o ridică, forțând-o să îl privească în ochi.

- Rana ta, Nora. Nu putem.

Atât de aproape de el, irisul aproape inexistent era de culoarea cireșelor negre coapte, licărind cu striatii de chihlimbar și încercuți cu miere. Pupilele ei erau atât de mari și de rotunde, încât păreau să înghită totul cu o dorință rușinoasă, de neînțeles.

- Dezbracă-te! ordonă ea cu sufletul la gură. *Acum!*

Chiar dacă se supuse, dezbrăcându-se de jachetă și aruncând-o pe masă, ripostă.

- Te voi răni!

- Nu îmi pasă!

Își înfipse mâinile în cămașa lui, smulgându-i câțiva nasturi care căzură pe podea, rostogolindu-se în mai multe direcții.

- Pentru că nu înțelegi. O prinse de încheietura mâinii, simțindu-i pulsul cu degetul pe pielea ei fină și delicată. Simți sângele

accelerând prin vene, senzația electrizantă dintre ei. Încă sunt... furios. Pe mine. Pe tine. Ceea ce se întâmplă între noi nu e... tandrețe. Asta nu e...

Ea își smulse mâna din strânsoarea lui, după care se cuibări la pieptul lui ca o pisică dornică de alinare. Mâna ei coborî și-i cuprinse mădularul care vibra în pantaloni, lăsându-l fără aer.

– Fii cât de furios vrei, Titus, îi șopti ea la ureche. Dezlănțuie-te! Îți pot suporta furia, dar nu și distanța. Pot suporta orice de la tine.

Cu încuviințarea ei, el își pierdu controlul.

Gura ei aștepta deja, și el se năpusti asupra ei cu dorința unei fiare sălbatică flămânde. Trupul ei tresări când îi desfăcu corsetul și îl azvârli cât colo. Nu mai știa unde se află, ce oră era sau de ce nu ar trebui să facă asta.

Existau doar trupul lui și al ei. Ar fi putut fi Adam și Eva, oricare altă ființă visată vreodată, o iluzie a singurătății lor. A nevoii incontestabile de a fi cu celălalt.

Dorința lui carnală se transformase într-o creatură lacomă, înfometată doar de ea. De fiecare părticică palidă și fină. De fiecare părticică atrăgătoare și delicată.

Focul dintre ei nu putea fi stins decât de un potop.

Iar el se asigură că ea era pregătită pentru asta.

Îi vei uita, își jură el în gând, pe toți bărbații care te-au avut.

Fusese recunoscător femeilor suficient de stăruitoare încât să îl ispitească să se bucure de atențiile pe care le aveau de oferit și pasiunea împărtășită fără obligații.

Dar deja i se șterseseră din minte, acum că Nora se întorsese în brațele lui.

Cămașa abia îi ajunsese la coate când ea îl împinse pe spate cu o forță surprinzătoare. El își controlează căderea în scaun și o prinse de fund, ea desfăcându-și picioarele deasupra lui, în timp ce el se lipea tot mai mult de ea.

Îi ridică fusta cu mâinile, căutând să dea la o parte juponul, până când dădu de forma netedă a coapsei ei, chiar deasupra genunchiului.

Pentru a-i proteja umărul, vor face dragoste doar în poziția aceea. Își simțea corpul ca într-un tangaj. Știa cât de mult îi plăcea Norei să-l călărească.

Și cât de bine făcea asta.

Sub cămașa subțire de vară, sfârcurile oacheșe ale sânilor ei se legănau în fața ochilor lui, întărite de excitare și dorință. Îi sărută pe rând, cu răsuflarea caldă prin pânză și vibrând la sunetele de plăcere ale fetei.

În tot acest timp, mâinile lui urcau pe coapsele ei, oprindu-se pentru a-i scoate jartierele, pentru a desface funda de la pantalonăși, smulgând-o pe cea care mai stătea în calea atingerii lui. Amândurora li se tăie răsuflarea când degetele lui atinseră părul ei pubian. Pliurile încălzite ale trupului de femeie erau mătăsoase, turnate în forme naturale.

Era deprins cu formele ei, dar se minuna încă de diferențele de finețe de acolo. Dacă a lui avea o piele de catifea pe piatră și oțel, a ei avea petale flexibile și moliciune, deschizându-se la atingerea lui, la pătrunderea lui. Cercetă intrarea în trupul ei și găsi doar carne care îl aștepta cu bucurie, pulsând de parcă ar fi vrut să îl tragă și mai mult înăuntru.

– Acum! gemu ea, aplecându-se pentru a-i săruta mai apăsător, mai cu dorință tâmplile, ochii, obraji și, într-un final, buzele. Vom avea timp pentru asta, îi promise ea. Pentru toate. Dar nu mai pot suporta nici o clipă fără să te simt în mine.

Ar fi putut să o chinuie refuzând-o. Ar fi vrut să facă asta. Să îi respingă controlul, măcar. Să își arate aversiunea și dominarea. Putea să nu se grăbească și să o tachineze până la limita răbdării ei.

Însă pe cine păcălea? În ce viață i-ar fi refuzat ei ceva?

Răsuflă ușurat când își deschise șlițul de la pantaloni și își îndreptă mädularul către ea.

Privirile lor se întâlniră, iar el savură conexiunea dintre ei, dorind să îi urmărească fiecare expresie.

Apropierea părea să îl copleșească, iar ea se aplecă să își apese tâmpla de a lui, în timp ce se ridica cu picioarele tremurânde pentru a ghida capul mädularului său în interiorul trupului ei.

El o prinse de mijloc, ținând-o să nu cadă în timp ce se împingea să o pătrundă.

Ea gâfăia și se zvârcolea chinuitor pentru a-l potrivi bine, degetele ei preschimbându-se în gheare pe umerii lui și frământându-i ca o pisică.

El era genul de bărbat care îi permitea femeii să se obișnuiască cu el înăuntrul ei. O săruta și o strângea la piept pentru a o distra-ge de la orice disconfort pe care l-ar fi putut simți.

Nora în schimb nu-l lăsase să facă asta. Scotea sunete striden-te, provocatoare, incitante, care fuseseră cuvinte înainte să i se topească în gură.

Titus știa acel limbaj. Înțelegea ce își dorește.

Respiră câteva clipe pentru a se minuna de magia care se în-tâmpla din nou. Exista doar momentul acela, doar nevoia aceea. Trecutul era istorie, viitorul era o nebuloasă.

Ea era acolo. Atunci. Tot ceea ce conta era următorul geamăt, următoarea mângâiere, următorul sărut, următoarea împingere.

O strânse cu mai mare dorință și neînduplecare, în timp ce urca neîncetat. Titus se desfăta cu mișcările ei. Amândoi trăiau cone-xiunea pe care doi oameni o puteau avea unul cu celălalt atunci când trupurile lor se contopeau până la extaz.

Sexul pentru el fusese dintotdeauna o efortare nocturnă, iar el se minuna cum lumina după amiezii îi poleia chipul palid, colorân-du-i pieptul și reflectându-se în obraji. Nuanța trandafirie a buze-lor. Micile iritații pe care barba lui le lăsase pe pielea fină a gurii și obrazilor ei.

Într-o bună zi va lăsa acele urme în interiorul coapselor ei.

Simplul gând îi provocă un fior pe șira spinării.

Era asemenea unei zeițe deasupra lui. O Valkirie. Cu urme de luptă pe ea și provocatoare, salvându-i sufletul din luptă pentru a i-l dărui drept recompensă.

Incapabil să își stăpânească plăcerea, o mângâie în locul umed care o purta pe culmile plăcerii. O atinse ușor cu mâna lui aspră, o mângâiere tandră, dar plină de furie și delir. Un sunet de epuizare izbucni din ea, excitându-l mai mult, mai repede, mai profund, mai tare, în timp ce ea se arcui și tremură, picioarele ei puternice mișcându-se în tandem cu el.

Adună gemetele și suspinele ei ca un om fără speranță, încuin-du-le în mintea lui.

- Ține ritmul cu mine, Nora, îi spuse.

Ea se prăbuși, iar el o prinse de talie când îl mușcă de umăr, chiar sub locul unde se afla gulerul cămășii descheiate. Se înfioră

și tremură încovoindu-se, în timp ce degetele mâinii ei drepte se strecurară către ceafa lui și se ghemuiește acolo.

Durerea îl străfulgeră direct în mădular când vaginul ei se retrase și se eliberă, contractându-se în jurul lui ca o menghină delicată.

Nu voia asta. Nu încă. Nu acum. Nu era pregătit să termine.

Dar cu cât lupta mai mult, cu atât potopul se dezlănțuia mai rapid și mai sălbatic. Icnetele ei de plăcere ajunseră în punctul culminant. Trupul ei atrăgător se arcui ca un pod asupra lui, unduindu-se într-un dans ritmat. Pentru un bărbat atât de cunoscător de misterele corpului omenesc, ea rămânea o minune a anatomiei. O frumusețe pură într-un corp de oțel și o inimă de piatră.

Sau să fi fost de sticlă?

Începuse să se întrebe dacă nu cumva și ea fusese la fel de frântă ca și el în tot acel răstimp și nu încetase niciodată să îl dorească înapoi.

De ce? Întrebarea îi revenea tot mai des, pe măsură ce se apropia de punctul culminant.

Orgasmul îl lovi ca un fulger, iar gemetele care urmau fură ca un tunet de confirmare, pe măsură ce plăcerea se revărsa șuvoi din trupul lui într-al ei. Era un amestec de disperare și extaz, fixându-i pelvisul pe al lui, pentru ca ultimele vibrații ale vaginului ei să stoarcă ultimele rămășițe ale spermei lui.

Nu va fi niciodată de ajuns, realizează el, pe măsură ce abdomenul se încheșta și se relaxa pentru ultima dată, mușchii zvâcnind și tremurând. Erau în sfârșit eliberați din temnița plăcerii. Nu va pătrunde *niciodată* suficient de adânc în ea. Nu se va sătura niciodată să o pătrundă. Nu va dori să mai scape de parfumul grădinii ei de trandafiri și de vocea ei răgușită și răsunătoare.

Dintr-odată, eternitatea îi păru insuficientă.

Iar despre mâine nu avea promisiuni.

Îi cuprinse capul în palme, trăgând-o în jos, pentru a-și putea odihni fruntea pe a lui. Împărtășiră câteva răsuflări intime, lăsând furtuna să treacă și valurile să se liniștească, după care se ridicară, rămânând amândoi în bătaia razelor calme ale soarelui.

Se desfăta cu respirația ei care sufla peste pielea lui înfierbântată.

Crezuse că se va simți mai bine. Sătul și adormit. Ca un bărbat infometat după ce se înfruptase pe săturate dintr-o masă copioasă.

Însă nu era deloc așa.

În schimb, descoperea un soi de abis fără fund, care nu putea fi umplut decât dacă avea acces permanent la ea.

Devenea cumva la fel ca soțul ei? Obsesiv și calculat?

Nu. Niciodată nu ar face lucrul acela. Dar cu siguranță avea decizii de luat. Despre ce fel de om era sau va fi.

— Nora! îi strigă numele din străfundul plămânilor care încă se luptau să își revină. Dacă există ceva între noi, îmi doresc să fie ceva sincer, nu trecutul. Ar trebui să... stăm de vorbă.

— Nu face asta! oftă ea, punându-i delicat și languros un deget pe buze, înainte să mai spună ceva. Hai să stăm de vorbă mâine! Noaptea asta să fie doar despre noi. Lasă-mă să îți demonstrez ce însemni pentru mine!

Își dădu la o parte degetul, înlocuindu-l cu buzele și convingându-l imediat ce-l stârnea. Mâine. Aveau ziua de mâine.

Noaptea lungă pe care o îndurase fără ea fusese un timp menit să îi aducă unde erau în acea zi. Învățase să piardă pentru a se bucura de abundență și construi o fundație din eșecurile tinereții lor. Poate că sufletele și inimile lor erau mai puternice și mai solide decât ar fi putut fi ei cândva. Învățaseră din tragedie, război, greutate și suferință.

Poate că, dacă îi ajuta Cel de Sus, dacă ar fi putut cere trecutului câțiva ani drept recompensă pentru toată fericirea pe care o merita, și-ar fi putut găsi calea către iertare. Către înțelegere.

Doar atunci va putea avea pretenții la viitorul ei.

Un inamic la poartă

De fiecare dată când simțea durere în umăr, Nora nu se putea abține să nu zâmbească. Noaptea trecută nu ținuse cont de recomandările lui Titus și se simțea extenuată, însă nu avea de gând să recunoască asta în fața lui.

Nu regreta nici o secundă.

În plus, durerea nu era insuportabilă și erau alte dureri și spasme în locuri mult mai intime, care nu o deranjau deloc.

Își puse înapoi brațul în fașă, ca un pacient ascultător, iar acum stătea la măsuta de toaletă, periindu-și părul cu mișcări lente, distrase.

O strălucire pornită din centru lumina prin ea, în valuri captivante, în timp ce se analiza în oglindă.

Fusese împușcată. Un interlop sălbatic era pe urmele ei. Era o paria a societății. Era văduvă de mai puțin de o lună, iar chipul reflectat în oglindă nu se putea abține să nu zâmbească.

Arăta mai tânără, cumva, de parcă faptul că făcuse dragoste cu Titus îi ștersese anii de suferință. De parcă faptul că dormise în brațele lui îi permisesse să soarbă dintr-un izvor miraculos al recuperării.

I se părea că rămăsese trează ore bune după aceea, ascultându-i respirația și privindu-i ochii tulburați de vise. Titus avea somnul profund al omului cu conștiința împăcată. Era ceva încântător în el. Ceva ce o făcea să simtă și mândrie, și melancolie în același timp.

Nu conta faptul că era o dimineață înnorată, nici faptul că Titus se trezise înainte de răsărit.

Îl putea simți aproape, la doar câteva etaje mai jos. Văzându-și de treburile lui, salvând vieți și alinând dureri. Nu putea să îl invidieze pentru asta. Își iubea munca și un bărbat cu astfel de responsabilități nu merita numai atenția și admirația ei, ci și respectul.

Cât timp trecuse de când nu mai respectase un bărbat?

În plus, o sărutase dulce când plecase, mângâindu-i buclele răvășite, răsucind una dintre ele între degete.

– Mă întorc pentru ceai? se oferă el șoptind blând. Avem atât de multe de discutat.

Nu mai ținea minte de când nu mai așteptase cu atâta nerăbdare asemenea plăcere.

Vor discuta despre trecut, desigur și apoi... apoi își vor îndrepta atenția către viitor.

Era speranță ceea ce simțea? Strălucirea din pieptul ei? Efervescenta aceea delicată care fierbea și o făcea să simtă de parcă sângele i se topea în șampanie. Trecuse atât de mult timp de când simțise ceva asemănător, ceva ce nu putea defini.

De un singur lucru era sigură: Titus era cauza. El era leacul pentru a o vindeca de toate bolile și tot el era pansamentul pentru sufletul ei.

Avea o inimă de sfânt, un trup de zeu și cheful unui libertin.

William devenise moale și umflat în anii petrecuți împreună, părul i se rărise și talia i se îngroșase. Dinții i se îngălbeniseră de la vicii și de la lipsa igienei zilnice. Tot ce avea legătură cu el, de la respirație până la sunetul glasului său, o deranjase.

Poate că dacă l-ar fi iubit ar fi simțit altfel..., dacă ar fi fost demn de respectul ei în orice situație.

Titus era atât de diferit de William, cum era noaptea de zi. Trecerea anilor îi accentuase și mai mult trăsăturile frumoase pe care le avusese în tinerețe. Mușchii dezvoltati prin muncă atunci când era doar un copil i se conturaseră și mai mult în armată.

Până și parfumul lui o ispita, atât de tare și de curat, amestecat cu cedrul din garderobă și savoarea aftershave-ului. Glasul lui îi fredona vorbe imorale la ureche cu vibrația și venerația clopotelor unei catedrale, făcându-i tot sufletul să vibreze.

După neliniștea sufletească a primei întâlniri, amorul lor devenise mai lent și mai profund, suficient încât să poată să se redescopere cu o plăcere neconținută.

Fură nevoiți să fie creativi din cauza umărului, găsind poziții care să nu o lovească prea tare și în care să nu suporte greutate.

Nora strânse din buze amintindu-și modul tandru prin care o dăduse la o parte, încovoindu-și trupul mlădios și puternic pe spatele ei și ridicându-i piciorul pentru a o pătrunde pe la spate.

Își îngădui să se desfete în toate felurile cu el. Să o gâdile cu părul pe coapse. Să o preseze cu coastele lui când se rotise și se încordase.

Și cu degetele lui încântătoare, dibace, atunci când...

O bătaie în ușă o trezi din visare. Cel mai probabil, Felicity venise să îi țină companie. Se ridică, lăsând peria pe măsută și străbătu holul plutind, așezându-și fașa din mers.

Entuziasmul ei se spulberă însă înainte să apuce să ajungă la ușă.

– Felicity dragă, nu o să ghicești ce...

Baronul Cresthaven, tatăl ei, stătea unde s-ar fi așteptat să o găsească pe sora ei, cu mâinile împreunate la spate, ca la armată.

Deși trecuseră doar câteva săptămâni de când îl văzuse, părea mai îmbătrânit. Chiar dacă încă era mai înalt decât ea, părea că scăzuse puțin în înălțime. În barba lui apăruseră mai multe fire cenușii și încărunțite, iar ridurile de la ochi și gură erau mai adânci pe chipul lui.

– Tată, murmură ea surprinsă.

Locuise cu el primii douăzeci de ani din viața ei, se întâlniseră deseori și după aceea și cu toate acestea încă nu își putea da seama dacă trăsăturile lui exprimau indignare sau pur și simplu așa era el.

– Honoria, o salută el pe un ton indolent de parcă era dezamăgit să o găsească acolo, chiar dacă era persoana pe care venise să o viziteze.

Ea deschise mai larg ușa, dându-se la o parte.

– Nu intri?

Păși în apartamentul lui Titus, iar ea deveni dintr-odată tulburată și prudentă. Tatăl ei era un intrus acolo. O ușoară anxietate o făcu să se simtă rău, prezența lui acolo învăluindu-i toată bucuria asemenea unei pături reci și umede făcută din lână aspră.

Totuși, un sămbure de speranță înflori în ea. Poate că în sfârșit considera că era în siguranță pentru vizita lui. Sau poate că aducea vești de acasă.

Oare era prea mult să spere că lui îi este milă de ea? Că își făcuse griji pentru starea ei după toate cele întâmplate...

Primul lui copil aproape că își pierduse viața. O fi însemnat asta ceva pentru el?

Urmându-l în timp ce străbătea coridorul către camera mare amenajată pentru a oferi cea mai frumoasă panoramă a orașului, îl întrebă:

– Doctorul Conleith știe că ai venit? Vrei să sun să aducă niște ceai?

– Nu, nu voi rămâne pentru mult timp.

Îi străluceau ochii la mobilierul de bun-gust, la draperiile de damasc, la candelabrele scumpe și la antichități. Ura faptul că ea aștepta cu sufletul la gură să audă verdictul lui.

Nu scoase nici un cuvânt. Se opri lângă scaunul cu spătar înalt care îi plăcea lui Titus și își puse mâna pe spătar, stând ca o persoană de viță regală într-un tablou. Analiză repede părul despletit și cămașa de noapte vapoasă care pe fiica lui o purta cu gândul la panseluțele violet din grădinile lor.

– Nu porți doliu de văduvă, Honoria.

Orice urmă de speranță a vreunei îngrijorări de părinte se evaporă precum ceața de dimineață de pe Tamisa străpunsă de razele soarelui dintre clădiri.

– Doar nu te aștepti să jelesc pierderea lui William, tată. A fost un criminal și un monstru.

– Știu foarte bine cum a fost. S-a folosit de compania mea să facă contrabandă pentru un gangster, în cazul în care ai uitat. O spuse de parcă acela ar fi fost cel mai mare păcat al lui William, apoi își îndreptă privirea către ea. Cu toate astea, tradiția prevede să porți negru. E obligatoriu să fii văzută făcând totul așa cum trebuie.

Descurajată, fata schiță un gest către brațul legat de corp.

– Nu sunt văzută făcând absolut nimic, tată! Tocmai asta e ideea când te ascunzi. Nu mă întâlnesc cu nimeni în afară de surorile mele, asistenta Higgins și doctorul Conleith.

– Da... Conleith.

Privi încă o dată cercetător în jur, de parcă ar fi căutat ceva de criticat. Spre ușurarea ei, obiectele de mobilier din jur semănau foarte mult cu cele de la Cresthaven. Camerele erau chiar mai mari, iar decorațiunile cu mai mult bun-gust și mai moderne.

Mama ei îi menționase adesea tatălui ei că puteau să se mute într-una dintre casele mai mari și mai noi, construite în Belgravia sau mai departe, însă Clarence Goode ținea cu dinții de proprietatea Mayfair, unde numele erau străvechi și titlurile la fel de vechi precum casele.

Astfel de lucruri contau pentru el mai mult decât orice altceva, după bani, desigur. Tradiția, poziția, reputația, urmate de un fanatism deghezizat în credință. Ce mod pustiu și teribil de a trăi! Era atât de rușinos că ajungea la concluzia aceea după ce atâtea lucruri rele se întâmplaseră. După ce pierduse tot ceea ce *el* prețuise foarte mult. Poziția ei în societate, reputația ei. Ceea ce găsisese ea cu Titus era mult mai de preț decât toate acestea. Pasiune, acceptare, un sentiment de împlinire, speranță și uimire. Și poate, într-o bună zi, iertare? Să îndrăznească să spere și iubire?

– Băiatul acesta își asumă un mare risc ținându-te aici, replică tatăl ei.

– Morley nu este de aceeași părere. Cum domnul Sauvageau nu pare să știe că sunt aici...

O fixă cu cea mai poruncitoare privire.

– Nu mă refer la gangsteri, Honoria, ci la toți ceilalți. Toți cei care contează. Deși situația ta s-a înrăutățit considerabil, în timp ce a lui Conleith a crescut direct proporțional, poziția ta rămâne neschimbată.

– Doctor Conleith, îndrăzni ea să îl corecteze, vrând ca tatăl ei să îi acorde lui Titus respectul cuvenit. Nu înțeleg...

– Bineînțeles că nu înțelegi, rosti el nervos. *Doctorul* Conleith a făcut și a cheltuit o avere considerabilă și impresionantă pentru colectarea noilor proiecte medicale, sau cel puțin așa am auzit.

– Știu asta deja...

– Dar tot un nimeni rămâne, Honoria. Nu înseamnă nimic fără reputația de medic chirurg și de bărbat. Nu are nici un titlu care să îl protejeze, nu are pământuri pe care să se bazeze pentru un venit. Întreaga lui avere este construită pe abilitățile mâinilor sale și pe încrederea pacienților bogați și a patronilor de aici. Greutatea care părea că apăsa pe umerii lui Titus se puse ca o piatră în stomacul ei. Știa care vor fi următoarele cuvinte ale tatălui ei. Adevărul din ele amenința să stingă micuța flacără de speranță cu care se trezise și

să o arunce într-un abis al disperării. O relație cu tine îi poate păta reputația. Ești conștientă de lucrul ăsta, nu? I-ai putea distruge șansele oricărui proiect viitor. Într-atât de mult ai decăzut.

Picioarele ei cedară când tatăl ei smulse carpeta de sub ele și căzu pe scaunul de catifea din spatele ei. Cresthaven căută în buzunarul vestei maro care se întindea peste burta lui imensă și scoase ceasul să vadă cât era ora.

De parcă trebuia să ajungă într-un loc mult mai important.

– Eu și mama ta am găsit o cale pentru a te scoate din mocirla în care te-ai băgat.

Auzindu-i vorbele, ea izbucni:

– Nu m-am băgat în nici o mocirlă, tată. Soțul meu a încercat să mă omoare. Nu e vina mea.

El flutură cu mâna prin față ca și când ar fi vrut să împrăstie un miros neplăcut sau să alunge o muscă.

– Duminica trecută am fost abordat de ducele de Bellingham. Se pare că cel de-al doilea fiu al său, Mark, are nevoie de o soție și sunt dispuși să te accepte după ce trece perioada corespunzătoare de doliu. Te vei căsători vara viitoare la Devon, prin urmare... bucură-te de aceste mici întâlniri cât mai poți.

– Să mă accepte? reacționează ea înspăimântată. Ești complet nebun dacă îți imaginezi că mă mai poate convinge cineva să mă căsătoresc din nou, tată. Abia am *supraviețuit* ultimei căsătorii.

El făcu un pas înainte, atitudinea lui amenințătoare făcând-o să se dea înapoi. Tatăl ei nu avea o palmă grea, însă le plesnise pe fiicele lui de câteva ori când îl provocaseră.

– Gândește-te și la ceilalți în afară de tine, măcar o dată, Honoria, urlă el cu maxilarul vibrându-i de violența unui dispreț necontrolat. Mercy și Felicity sunt tratate îngrozitor, evitate de societate și luate în derâdere public. Șansele lor la căsătorii decente sunt practic anulate. Mama ta este pe patul de moarte din cauza atacurilor de panică, inima ei e tot mai slăbită de la o zi la alta. A trebuit să instruiesc personalul să ascundă ziarele și băutura de ea. Afacerile ca a mea se construiesc pe reputație, tâmpito! Ce crezi că se va întâmpla cu averea noastră dacă numele este pătat? Nu ești singura care a suferit, în schimb ești singura care poate recupera ceva din onoarea familiei noastre aflată în pragul unui dezastru.

Amețind dintr-odată, Honoria își apăsă fruntea cu palma, neputând să își dea seama dacă avea febră sau dacă mâinile ei erau neobișnuit de reci.

Ar fi trebuit să știe. Știa prea bine ce păteau cei care ieșeau din tipare. Nimic din ceea ce spusese tatăl ei nu ar fi trebuit să constituie o noutate pentru ea.

Surorile ei însă nu îi povestiseră despre suferința lor, nu-i spusese despre starea mamei lor.

Fusese mai mult decât fericită să fie dezmiardată în turnul acela, asemenea unei prințese rănite, uitând că nu era singura persoană aflată în pericol și că valurile făcute de acțiunile soțului ei vor afecta persoane nevinovate, iar ea avea responsabilitatea de a schimba asta.

Nu se gândise niciodată cu adevărat că ar putea fi cea care să îl distrugă pe Titus. El era un bărbat atât de puternic și de hotărât. Capabil și înzestrat și politicoș și rezistent, pur și simplu nu se gândise că i-ar fi putut face vreun rău cât de mic.

Însă era mult mai rău decât atât.

Îl putea distruge cu afecțiunea ei.

Din nou.

Era un fel de blestem? Să îl aibă doar pentru câteva momente de extaz, doar pentru a fi nevoie să aleagă între el și onoare? Sau să îl forțeze pe el să aleagă între ea și ruinare?

– De ce ar invita un duce pe cineva ca mine în familia lui? Întrebă ea, masându-și tâmpilele.

Tatăl ei își îndepărtă privirea, dându-i o stare de neliniște.

– Și el e victima propriului scandal. Mark a scăpat de închisoare doar datorită tatălui său, ducele. Este un pervertit sexual, prin urmare, este obligat să devină preot... presupun că îți va prinde bine să fii soția unui preot.

– Un pervertit? Vrei să zici că preferă compania romantică a bărbaților?

– Este clar că s-a îndrăgostit de un actoraș francez. Există fotografii. Tatăl ei se cutremură. Se zvonește că nu este deloc ca William, slavă Domnului. E un soi de flăcău blând, studios și monoton.

Honoria simți brusc milă pentru Mark.

Dacă nu ar fi fost Titus, un astfel de aranjament i-ar fi surâs destul de mult. Un om blând, unul care nu ar avea pretenții sexuale de la ea. O viață liniștită la o casă parohială de la țară. Nu o deranja foarte tare ideea bărbaților care aveau iubiți, de fapt, nu înțelegea nici de ce acel lucru era considerat un păcat atât de mare.

Un zgomot de clanța ușii pe holul de la intrare o anunță că ușa fusese deschisă și închisă. Sunetul fu urmat de pașii lui Titus pe hol. Cunoștea ritmul mersului încrezător și se ridică brusc. Simți iarăși un nod în gât, pentru ca apoi nodul să coboare în stomac.

Era imposibil! Orice ar fi făcut, l-ar fi rănit.

Dacă ar fi pus capăt, ar fi rupt legătura fragilă pe care abia o plăsmuiseră. I-ar frânge inima din nou, tocmai când el începuse să și-o deschidă pe a lui.

Dacă ar fi rămas... ar fi putut să îl coste totul. Pacienții și donatorii. Munca lui de o viață.

Toți oamenii pe care îi iubea ar fi avut de suferit de pe urma iubirii lor. Era precum o bombă detonată care arunca fragmente către toți cei care îndrăzneau să stea în apropierea ei.

Tatăl ei, se pare, nu observase apropierea lui Titus.

– Presupun că tu și Mark va trebui să învățați amândoi să fiți discreți cu amanții voștri. Poate că îți va permite să te vezi în continuare cu doctorul. Astfel vei putea fi în continuare o târfă.

Titus își făcu apariția de după colț, arătând exact ca un medic distins. Părul aranjat, proaspăt bărbierit, vesta gri scumpă, încheiată peste o cămașă suflecată până la coate.

Mai puțin...

Nu se uită deloc la Nora înainte să meargă spre baron, cu chipul plin de furie și răzbunare, privindu-l de sus.

– Face parte din principiile mele să nu fac rău, spuse el cu un glas plin de mister. În cazul de față însă, sunt dispus să fac o excepție.

Pumnul lui lovi fața tatălui ei cu puterea unei locomotive, doborându-l pe bărbatul impunător.

Nora alergă spre ei. Tatăl ei căzuse pe un șold și ținea o mână la nas. Sângele i se scurgea printre degete în timp ce își vărsa mânia cu injurături pe care nu le-ar fi putut învăța decât la debarcader.

Titus își scutură mâna de câteva ori, testându-și mobilitatea degetelor, apoi privi aspru la bărbatul pe care îl doborâse la pământ.

Chiar dacă arăta de parcă și-ar fi dorit să îi omoare tatăl, se căută în buzunar și scoase o batistă, fluturând-o prin fața baronului.

Dumnezeule, era un bărbat incredibil de decent!

Tatăl ei ezită pentru o clipă, dar apoi acceptă batista și o puse sub nas cu un geamăt de durere.

– Fiind vorba despre tine, presupun că am meritat-o, spuse el, cu vocea aproape comic de nazală și înfășurat cu batista.

– Ceea ce merit sunt scuze față de *fiica* dumitale, îl privi Titus ca un înger răzbunător, pregătit să pornească la luptă, folosindu-se de revolta justificată. Este numai vina dumitale că se află în pericol. Toate cele întâmplare au fost din cauza bărbatului pe care dumneata l-ai ales pentru ea. Spune-mi, Cresthaven, ai știut că viconte era nebun înainte să i-o promiți lui?

La naiba, Nora tocmai se îndrăgosti din nou de el.

– Nu te amesteca! Tatăl ei reuși să fie impunător, chiar dacă își lăsă capul pe spate să oprească sângele care îi curgea din nas. Chiar și acum e cu mult mai presus decât tine, așa cum stelele sunt față de coroanele copacilor.

– Crezi că nu am știut asta dintotdeauna?

Titus schiță un gest către ea, ținând palma întinsă ca o invitație pentru ca ea să îl ia de mână.

Nora întinse mâna instinctiv, dar apoi ezită. Toate vorbele pe care tatăl ei i le spusese o făcuseră să aibă muștrări de conștiință.

„Îl vei ruina. Te va urî pentru asta. Nu într-atât de mult cât te vei urî tu singură.”

– Honoria, o avertiză tatăl ei. Dacă rămâi, locul ăsta va deveni o grămadă de moloz la picioarele *tale*.

Titus se aplecă amenințător asupra lui, cu pumnul strâns din nou.

– Nici să nu îndrăznești să mă ameninți pe mine sau această instituție!

– Nu asta fac, băiete! Spun doar adevărul.

– Nu sunt *băiete*, ticălos ipocrit! Sunt doctor, soldat, om de știință. Merit...

– Meriți să păstrezi ceea ce ai construit și să menții respectul pe care l-ai câștigat! Titus și Nora rămaseră o clipă cu gura deschisă, holbându-se la bărbatul care se străduia să nu sângereze. Tocmai îi făcuse lui Titus un compliment? Baronul se prinse de șaua nasului

tresărind, însă era un om dur, obișnuit cu pumnii pe care îi lua în tinerețe la debarcader. I-am spus deja Honoriei, o alianță cu ea te-ar putea ruina. Reputația ei este praf, omule!

– Asociații mei nu dau înapoi în fața unui scandal mic, așa cum fac ai tăi, protestă Titus.

– Știm amândoi că nu e adevărat.

Titus își îndepărtă privirea de ochii întrebători ai Norei, și astfel, decizia ei fu luată.

Inima ei era distrusă.

Baronul spunea adevărul. Iubirea ei era un sărut al morții, iar Titus știa asta.

Searbădă, se duse la tatăl ei și se aplecă să îl ajute să se ridice, folosindu-și doar mâna sănătoasă.

– Nora! Nu face asta! Titus se aplecă și îl ridică ușor pe baron, asigurându-se că se ține pe picioare înainte să se întoarcă înspre ea. Nu îmi pasă de toate astea, nu mi-a păsat niciodată. Putem găsi o metodă prin care să...

– Este imposibil, murmură ea.

– Nu, nu este. Ascultă-mă!

– Habar nu ai cu ce te confrunți, spuse tatăl ei, verificând bătăta să vadă dacă se oprise sângerarea. Surorile ei erau proscrise și persecutate. Presa ne hăituiește la fiecare pas, făcând aproape imposibilă ieșirea din casă. Sunt în fața birourilor companiei mele. Doi funcționari au demisionat. Biata Felicity s-a trezit cu o roșie în cap aruncată de una dintre surorile prostituatelor tăi morți, Honoria. Îți dai seama cum s-a simțit biata porumbiță sfioasă? Cât a fost de umilită?

Nora închise ochii, cuprinsă de rușine.

Surioara ei drăgălașă! Cum putuse îndura așa ceva? Fusesse o proastă să spere. Noaptea trecută nu fusese nimic mai mult decât o fantezie, iar acum tatăl ei o trezea din visul ei la dura realitate. Nu mai putea să aștepte? Încă o zi. Încă o noapte?

Titus scutură din cap iar și iar, respingând în mod evident ceea ce voia ea să facă.

– Le pot ajuta pe surorile tale, Nora. Am aliați puternici. Putem schimba cursul poveștii, putem influența presa. Am văzut asta de nenumărate ori.

– Putem schimba cursul poveștii, dar nu putem schimba adevărul, spuse ea, cuvintele ei răsunând amuzante și fără viață chiar și pentru ea. Nu cel despre mine.

Titus își încleștă dinții, arătând de parcă tocmai îl palmuise. Conform obiceiului, în loc să se retragă la vederea suferinței lui, înaintă cu pași grăbiți, gata să își sfâșie inima din piept definitiv.

– Nu schimbă faptul că William a ucis un conte și că surorile mele suportă consecințele acțiunilor mele pentru că eu m-am murdărit cu alți bărbați. Și tu vei avea de suferit.

El făcu o mișcare rapidă în față, prinzându-i mâinile într-ale lui.

– Voi face față, Nora! Am făcut față unor lucruri mult mai rele decât...

Tatăl ei răsă sfidător.

– Nu ai de unde să știi asta, doctore. Am văzut mulți oameni de afaceri distruși din cauza reputației.

– Ți-ai spus punctul tău de vedere, Cresthaven. Te sfătuiesc să nu te mai amesteci în discuția asta.

Degetul îndreptat în direcția tatălui ei fu suficient pentru a-i închide gura baronului, chipul lui pestriț albindu-se.

În ciuda uimirii de pe chipul ei când își văzu tatăl vizibil înspăimântat, Nora insistă.

– Refuz să fiu ceva pentru care supraviețuiești, Titus.

– Nu la asta m-am...

– Decizia mea e luată.

Își retrase mâinile din strânsoarea lui blândă, mâhnită deja și jelind pierderea lui. Se simțea ofilită și pustie, suptă de durere. Să plece de acolo însemna să îmbătrânească cu cel puțin zece ani.

Dar o va face pentru el.

Chipul lui se înăspri. Ochii lui se întunecară asemenea limonitului turnat în flăcările temperamentului său.

– Tu ai decis, răbufni el. Pentru că asta știi să faci, nu-i așa? Tu iei deciziile, iar eu trebuie să mă supun.

– Da, răspunse ea serioasă.

– Fără să am nici un cuvânt de spus. Fără să am dreptul de a alege. Pur și simplu dai bir cu fugiții în loc să ai încredere că aș putea ști mai bine decât el, că am putea găsi o soluție împreună.

– Chiar îmi pare rău, spuse ea, simțind că se sufocă de durere. Ar fi dorit să se întâmple ceva să se poată sufoca chiar acolo și să se înece în uitare. Părerea de rău nu descria nici pe departe regretul disperat care amenința să o scufunde. Este imposibil, Titus. Întotdeauna îți voi face rău, într-un fel sau altul. Și aici nu e vorba doar de tine sau de mine. E vorba despre Mercy și Felicity. Despre părinții mei. Despre pacienții tăi. Despre familiile devastate atât de alegerile mele, cât și de ale lui William. Dacă ar fi existat vreo rezolvare fără a le face rău celor pe care îi iubesc...

El ridică mâna, făcându-i semn să tacă, întorcându-și chipul într-o parte ca și cum nu ar mai fi suportat să o vadă. Ținea pumnii strânși, iar ea nu și-ar fi dorit decât să îi sărute. Măinile lui perfecte, geniale de chirurg.

Aceleași mâini care îi salvaseră viața de două ori până atunci.

Poate că ar fi fost mai bine dacă nu ar fi făcut-o, dacă ar fi lăsat-o în mâinile destinului și nu ar mai fi fost atât de furios.

Pentru ca ea să nu mai simtă acea agonie.

Poate că dintotdeauna le fusese scris să aparțină altei persoane. Ea onoarei familiei ei. El profesiei lui.

– Fă ce vrei, Nora, spuse el cu chipul împietrit. Dar să nu îți imaginezi nici măcar pentru o clipă că mă protejezi. Pentru că aș fi fost în stare să dau foc acestui loc dacă asta ar fi însemnat să avem o viață împreună.

Ieși călcând cu pași mari. Alungat pentru a doua oară.

– Tocmai despre asta este vorba. Nu ți-aș cere niciodată așa ceva.

În seara aceea

După o săptămână în care se pedepsise singur muncind până la epuizare, Titus descoperi că băutura era un anestezic mai ușor decât permanenta distragere a atenției.

După a doua bere brună, se simțea mai relaxat, iar durerea îl mai lăsase. După două sau trei pahare de whisky sau gin, aproape că se putea convinge că nu îi era dor de ea.

Aproape.

Pierderea ei fusese dintotdeauna un gol pe care nu putea să îl umple, însă de data asta era crunt.

Nici măcar furios nu putea fi pe ea.

Își înfipse singură sabia în piept, devenind un martir al durerii, dintr-un simț al onoarei prost înțeleasă.

Poate că prost înțeleasă nu era cuvântul potrivit... până la urmă avea niște puncte de vedere adevărate. Se pare că destinul își dorea ca ei să aleagă între fericirea lor și viețile altora.

Însă el era om de știință. De câte ori se confrunta cu o enigmă, savura din plin rezolvarea ei. Trebuia să existe o cale și dacă ea nu dorise să o descopere, o va face el. Probabil la fundul paharului.

- Mai vrei unul, Morley? întrebă el, ridicând mâna către barmanul de la Hatchet and Crown.

Veteranii de război și soldații se relaxau deseori la barul din lemn de mahon, prin urmare, un bărbat cu o față palidă și dorință de singurătate găsea mereu un loc să bea, fără să fie deranjat. Bărbații se îmbătau împreună din cauza singurătății.

Inspectorul-șef, un bărbat cu tenul alb, devenise roșu în obraji. Dădu deoparte paharul și se strădui să se abțină să nu râgâie.

- Am băut destul de mult și tot ești cu două pahare înaintea mea. Va trebui să te conduc până la birjă.

– Îl duc eu înapoi acasă, spuse căscând Dorian, din locul în care stătea cocoțat în partea opusă lui Titus și își bea berea brună. Oricum am treabă în partea aceea de oraș.

– Aș vrea să știu ce fel de treabă? îl întărată Morley.

– Probabil știi asta deja, mojić băgăcios.

Peticul de la ochiul lui Dorian ascundea expresia bărbatului până când acesta se întoarse către amândoi cu sarcasm.

– A spus că a meritat-o, zise Titus cu fața spre paharul lui, frământându-se cu aceeași conversație de două săptămâni deja. La ce s-a referit?

– Cine? întrebă Morley și Dorian în același timp.

– Tatăl Norei. Titus fu surprins când articulă neclar cuvintele. Nici măcar nu simțise că se îmbătase. La ce s-a referit baronul când a spus că a meritat pumnul de la mine? De ce ar fi spus asta? Pentru că m-a aruncat în stradă? Ce bărbat nu ar fi făcut asta dacă fiica lui ar fi fost dezvirginată?

– Ajunge cu subiectul ăsta! Morley îi luă din față paharul care încă mai avea două înghițituri sănătoase. Te face să devii sentimental. Ai să ajungi alcoolic dacă continui în felul ăsta.

Din reflex, Titus trase înapoi paharul și-l goli dintr-o înghițitură, după care îl trânti cu un zgomot răsunător.

– Nu e nimic rău să tratezi o rană externă cu alcool, afirmă el. Dar este și un tratament eficient pentru rănilor interne.

– Știință pură, ridică din umeri Dorian.

– Da, confirmă Titus plin de zel. Cea mai pură dintre ipoteze.

Din senin, stomacul lui începu să chiorăie și Titus încercă să își amintească dacă mai mâncase ceva de la micul dejun. Nu prea mai avea poftă de mâncare în ultimul timp. Nici energie. Totul părea fără vlagă și trist.

– Haide, omule. Dorian îl trase să se ridice. Hai să te duc acasă și la culcare!

– Nu dorm în patul meu. Miroase a trandafiri.

Rată privirea compatrioților lui pentru că simțea că îl cuprinde melancolia.

– Sunt... Ar fi trebuit să o opresc. Se legănă căutându-și pălăria, apoi Morley i-o trânti în mână. Ar fi trebuit pur și simplu să o

leg și să o arunc în trăsură mea și să fugim în Italia. Dar cine face astfel de lucruri?

– Doar cei mai buni bărbați, spuse Dorian cu nerușinare. Deci nu te pot contrazice aici.

Morley se căută prin buzunar și lăsa câteva monede generoase pe bar.

– Prudence spune că Lady Woodhaven este la fel de nefericită ca și tine. Nu a acceptat nici un fel de propunere. Nu oficial. Încă mai ai timp să lupți pentru ea.

Inima lui rece, împietrită, începu să bată la auzul acelor vorbe, zăngănind și oprindu-se, de parcă ar fi uitat cum să bată.

– M-aș lupta cu întreaga lume pentru ea... dacă m-ar lăsa.

Un bărbat mai tinereț cu un aer suspect și cu o eleganță exagerată se apropie de ei. Lui Titus îi mirosea a pericol, însă flăcăul îi înmână lui Blackwell un bilet împăturit, își atinse ușor pălăria în semn de mulțumire pentru ciubucul primit și se făcu nevăzut în întunericul Londrei.

Dorian desfăcu biletul și-l citi repede, cu buzele strânse.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Morley alarmat.

– Trebuie să mergem la Sheerness, spuse el.

– Dar asta înseamnă ore întregi în josul râului, protestă Titus, împiedicându-se în pavajul care strălucea în lumina palidă a lămpilor cu gaz de la ploaia recentă.

– Ceea ce este bine pentru tine pentru că va trebui să te trezești din mahmureală pe drum. Dorian fluieră și porni către locul în care trăsură îi aștepta pe o stradă mai jos. Se pare că iubita ta doamnă aventurieră a angajat un întreg personal de protecție pentru a le conduce pe ea și pe cele două surori ale ei acolo în această seară, în loc să aștepte trenul. Îți dai seama de ce?

Inima lui Titus bătea cu repeziciune, mâinile și picioarele îi erau reci, în timp ce urechile îi ardeau și simțea că rămâne fără aer.

– Un oraș pe malul Tamisei? Nu îmi dau seama...

Plecă brusc, când logica își făcu loc printre gândurile aburite de alcool. O cunoștea. Chiar dacă petrecuseră atât de mult timp despărțiți, tot o cunoștea. Știa ce o făcea să ia anumite decizii și care îi erau dorințele. Voia să facă schimbări. Să își salveze surorile de reputația ei pătată.

— Ce se află în Sheerness? întrebă el.

Dorian ridică din umeri, încercând să își amintească.

— O, câteva hoteluri, un estuar, un port de pescuit și de trafic maritim, și cam atât.

— Trafic maritim, zici? i-o tăie Morley, aruncând o privire către Titus în timp ce trăsura lui Dorian trăgea la colț. Dacă sunt în căutarea a ceea ce cred eu, să sperăm că au luat toată armata cu ele, pentru că vor avea nevoie.

— De ce spui asta? întrebă Titus. Credeam că nu mai e urmărită.

Inspectorul-șef aruncă o privire către străzile întunecate, de parcă ar fi căutat un indiciu.

— Dacă Blackwell știe unde s-a dus, există șanse mari să știe și Sauvageau. Poate că rețeaua de informare din oraș este rapidă și de încredere, însă se supune oricărui om cu bani. Nu știu ce înseamnă loialitate.

Blackwell salută ostentativ când îi spuse lacheului să coboare din trăsură.

— Spune-i lui Farah că ajung acasă dimineață. Avem de prins niște oameni răi în noaptea asta.

În acea după-amiază

Deși umărul ei se vindeca frumos, corpul Norei rămăsese o rană deschisă și sângerândă.

Doar un singur doctor din întreaga lume putea să o închidă la loc.

Fusesse înjosită în ultimele două săptămâni mai mult decât se așteptase și suferise o mulțime de jigniri. Cea mai gravă dintre ele fusese să își strângă lucrurile care îi mai rămăseseră în casă, pentru ca Adrian McKendrick, noul viconte de Woodhaven să se mute acolo.

Nu era atașată de casa pe care o împărțise cu William. Pur și simplu era convinsă că atunci când se va căsători cu fiul unui duce, nu va mai avea nici o fărâmbă de demnitate de oferit cuiva.

O merita, își spunea. Pentru a asigura încă o dată viitorul lui Titus, împreună cu...

Un zgomot puternic de jos o trezi din visare și fata o porni pe trepte în jos, acolo unde Mercy și Felicity se certau în salon.

– E totul în regulă?

– Minunat, răspunse Mercy. Nimic în neregulă aici.

– A căzut o vază.

Felicity apăru din salon în holul unde Nora o putea vedea de la etajul al doilea. Ținea în mâini două cioburi mari de ceramică și afișa o expresie de amărăciune.

– Împachetam obiectele din bibliotecă și o discuție aprinsă privind superioritatea romanelor de dragoste sau a celor de mister s-a transformat într-un meci de scrimă cu obiectele de pe șemineu. Mercy s-a tăiat la mână.

– Să nu te superi! se auzi Mercy, deși rugămintea ei suna mai mult ca un ordin, deși fata se ascundea.

– Cobor imediat. Nora verifică fereastra să vadă paznicii pe care tatăl ei îi angajase să le apere împotriva gangsterilor sau a reporterilor. Se întrebă dacă vreunul dintre ei avea habar de tratarea rănilor.

Stăteau pe alee, arătând mult prea sălbatici și stridenți pentru locul acela liniștit.

Se duse în grabă să aducă un set de pansamente și iod și coborî repede în salon. Felicity ridică vaza și Mercy rămase asemenea unui copil gata să fie muștrat, cu pumnul înfășurat într-o batistă.

– Nu mă supăr, e doar o vază, spuse Nora cu un zâmbet îngăduitor, luându-i mâna. Unde te-ai lovit?

– E un fleac. Mercy își descleștă pumnul și dădu batista deoparte, arătând tăietura din palmă, care încă sângera. Când a căzut vaza, m-am întins după ea și am căzut fix pe ea.

– Sângerează *atât* de mult, spuse Felicity cu o tuse delicată, dispeptică. Nu mă pot uita, mi se face rău. O să leșin.

– Pare mai grav decât e. Mercy o examinează. E superficială, nu cred că va trebui cusută.

– Doamne ferește de așa ceva, murmură Nora, ungând o bilă de vată cu iod și apăsând ușor pe tăietură.

– De ce? întrebă Mercy. Pentru că cea mai apropiată clinică este cea a doctorului Conleith? Ridică expresiv din sprâncene, zâmbind ironic cu gura ei mare și răutăcioasă. *Încă* nu îmi vine să cred că i-a spart nasul tatei.

– Aș fi dat orice să fiu de față, oftă Felicity.

Auzind acestea, Nora puse bandajul la mâna rănită a lui Mercy și izbucni în lacrimi.

Surorile ei o îmbrățișară pe loc de o parte și de alta, cu mâinile agitându-se pe spatele și pe brațul ei asemenea fluturilor nesiguri unde să aterizeze.

Nora se lupta cu o emoție nebunească, făcând eforturi să își vină în fire, însă fiecare țipăt părea mai strident decât cel dinainte, până când fiecare respirație se transformă în hohote cu sughițuri.

Felicity începu să cânte încet, alinând-o pe spate cu mângâieri circulare, în timp ce Mercy improvizează un bandaj cu o singură mână.

– Îl iubești pe Titus, nu-i așa? oftă Felicity, punându-și bărbia pe umărul sănătos al Norei.

Nora dădu din cap, acceptând batista pe care i-o înmânase Felicity și ștergându-și ochii și nasul.

– Nu mă luați în seamă! A fost o perioadă grea, iar eu... nu contează...

Scoase un oftat adânc, plin de tristețe și înghiți oceanul de lacrimi care amenința să o înece. Ceea ce contează este că anul viitor voi fi căsătorită cu fiul unui duce, Titus va fi sărbătorit de comunitatea științifică și chirurgicală de elită, iar tu vei fi frumoasa sezonului cu zestre cât nu a văzut Londra până acum, dacă tata spune adevărul. Își netezi fusta de la rochia ei neagră și respiră de câteva ori să se calmeze. „Încă mai există speranță”, spuse ca pentru sine.

Felicity își trase mâinile înapoi de parcă ar fi atins un maldăr de gunoi în flăcări.

– Speranță pentru ce?

– Pentru voi amândouă. Pentru căsătorii bune.

Gemenele îi aruncară o privire întrebătoare, apoi se priviră una pe alta, după care izbucniră într-un râs zgomotos, atipic pentru niște domnișoare.

– Ce naiba te face să crezi că vrem să ne căsătorim?

Mercy își încheie porția de chicotit cu un sforăit neașteptat, ceea ce le făcu pe amândouă să izbucnească iar în hohote de râs.

Felicity își șterse lacrimile din colțul ochilor.

– Cred că am vorbit deja despre „pentru nimic în lume” și „nici într-o mie de ani”.

Nora se uita lung la ele de parcă ar fi fost două capete de hidră.

– Dar... sunteți umilite groaznic. Ocolite de societate. Nu sunteți invitate să participați la sezon.

– Așa, și? ridică din umeri Mercy. În felul ăsta ne rămâne timp să participăm la cursuri și întâlniri și este mult mai ușor pentru Felicity că nu trebuie să vorbească cu bărbați. Sau să se uite la ei. Să nu mai vorbim de căsătorie. Îți dai seama?

Felicity păru sinceră când spuse:

– Ne-am hotărât că nu avem nevoie decât de compania celeilalte. Fără bărbați. Niciodată!

Nora scutură din cap, incapabilă să înțeleagă.

– Dar fără bărbați, din ce veți trăi?

Mercy ridică din umeri.

– Păi, tata e obligat să ne întrețină la nesfârșit.

Speriată, Nora o apucă de mâna zdravănă și o forță să o privească în ochi.

— Tata va fi necruțător dacă îl sfidați în felul ăsta. Vă va arunca în gura lupilor dacă nu îi mai sunteți de folos. Aveți încredere în ce vă spun!

Mercy se ridică în picioare, trăgându-și mâna din strânsoarea puternică a Norei, cu ochii de safir înflăcărați de zel.

— În cazul ăsta, vom deveni guvernante sau cusătorese. Însoțitoare sau bibliotecare bătrâne și înțepate. Dar mai bine ajung în iad decât într-o biserică să mă căsătoresc.

Felicity puse mâna pe genunchiul Norei.

— Pentru asta te-ai întors, Nora? Să ne salvezi reputația?

Suspînând din nou, Nora își duse o mână la gură.

Mercy oftă și se așeză din nou lângă sora ei, buclele revărsându-i-se peste corsajul deranjat. De data asta, o prinse de mână pe Nora, apoi se gândi mai bine și o trase de bărbie ca un copil recalcitrant.

— Încetează! îi ordonă ea cu prea multă încredere și siguranță pentru vârsta fragedă pe care o avea. Încetează să te mai sacrifici pentru noi sau pentru oricine altcineva. Nu ne interesează dacă este pătat numele familiei Goode și, indiferent de spusele tatei, cu siguranță vina nu este a ta.

— Du-te și fii fericită, Nora! Te rugăm! o sfătui Felicity. Noi vom fi bine. Vom fi mai bine de atât. Ce a fost mai rău s-a întâmplat deja, răul a fost făcut. Și nu de tine, ci de soțul tău îngrozitor.

Mercy îi dădu drumul pentru a o analiza pe Felicity, un chip identic, doar că mai dulce și mai serios.

— Nu trebuie să mai înduri! Niciodată nu ar fi trebuit să o faci! Tata visează dacă își imaginează că această căsătorie va salva totul. Există însă ceva care nu e un vis... Titus Conleith te iubește. Dintotdeauna te-a iubit. Și cred că și tu îl iubești pe el.

Nora dădu din cap, inima explodându-i de iubire pentru surorile ei și de suferință pentru pierderea ei.

Bineînțeles că îl iubea pe Titus. Tot ceea ce făcuse fusese din iubire pentru el.

— Mă urăște acum, sunt convinsă, rosti ea pe nas, ștergându-și lacrimile care nu se mai opreau. Am plecat cu tata când el numai nu m-a implorat să nu o fac. L-am trădat din nou.

Felicity își scoase ochelarii și îi șterse cu mâneca, după care îi puse la loc.

- Conform romanelor pe care le-am citit, dacă sentimentele lui pentru tine sunt atât de puternice... înseamnă că încă mai există speranță pentru un final fericit.

- Nu știu dacă va mai avea vreodată încredere în mine, se plânse ea. Am fost îngrozitor de crudă.

Mercy ridică capul.

- Ce se întâmplă în romanele tale, Felicity, când totul pare pierdut?

Nora ridică un fir rătăcit de pe batistă.

- Nu contează, nu se termină niciodată bine pentru o persoană ticăloasă.

Felicity scutură din cap cu putere.

- Nu, nu tu ești ticăloasă. Tu ești eroul, și Titus, în ciuda virilității lui și a... musculaturii impresionante, este eroina.

Nora se uită chiorâș la ea.

- De ce crezi asta?

- Păi, înțeleg că tu ai reputația unei depravate. Felicity roși roșind cuvintele acelea, apăsându-și obrazul cu o mână. Și ai răni dintr-un trecut urât și dureros.

Mercy ridică un deget pentru a-și spune părerea.

- Ai fost împușcată cel puțin o dată și urmărită de persoane diabolice din lumea interlopă.

- Exact! aprobă Felicity. Asta te face să fii eroul neînfricat - într-o oarecare măsură imperfect.

Nici măcar Nora nu se putu abține să zâmbească ștrengărește la glumele lor. Binecuvântate fie sufletele șoarecilor de bibliotecă de pretutindeni.

- Deci ce face eroul pentru a-și recâștiga eroina?

Felicity își mângâie bărbia.

- De regulă, un gest măreț. Eroul își dă seama de greșeala cumplită și îngrozitoare pe care a făcut-o - îmi pare rău, Nora - și face ceva pentru a nu se face de râs în fața eroinei lui. Sau rezolvă toate problemele și îi recâștigă onoarea și reputația. O salvează de ticăloși...

- Titus nu are nevoie să fie salvat de nimeni în afară de mine... lucrul ăsta nu s-a schimbat.

- Prostii! Mercy respinse ideea cu mânușa-i fluturând. Sunt sigură că are nevoie de *ceva*; trebuie doar să ne dăm seama de ce anume. Care este conflictul? Ce v-ar ține pe voi doi despărțiți?

Nora căuta idei, simțindu-se prea cinică pentru a fi atât de idealistă. Și totuși...

— Bănuiesc că Titus are nevoie de fonduri pentru a-și extinde noile clinici și pentru asta îi trebuie finanțatori, investitori și donatori pentru cabinet. Vrea să deschidă câte unul în fiecare târg, pentru ca și persoanele sărace să poată fi tratate la timp, fără să fie nevoite să se bazeze doar pe spitalele supraaglomerate și fără fonduri din oraș.

— Deci este doar o chestiune de bani, ridică Mercy din umeri ca și cum nu ar fi existat nici un impediment care nu putea fi depășit. Dacă poți să descoperi cum să înlocuiești ceea ce ar putea pierde prin... ei bine prin asocierea scandalosă cu o văduvă ignorată, dar frumoasă, atunci ce vă reține să fiți împreună?

Nora se ridică în picioare, agitându-se brusc din cauza razei necruțătoare de speranță pe cerul negru abisal.

— Nu este vorba *doar* de bani, este vorba despre tot. Încă există posibilitatea să fiu o țintă pentru acest individ, Sauvageau, pentru că William mă bântuie și din mormânt cu nenorocirile lui.

— Dacă am putea găsi aurul pe care l-a luat William, se gândi Felicity. Cu siguranță ar fi suficient pentru a finanța orice fel de invenție medicală.

Nora își duse mâna la frunte, sperând să îi vină vreo idee sau să își amintească ceva ce le-ar fi putut fi de folos.

— Înainte de a muri, William a căutat în containerele de transport din depozitul de la Southwark pentru că era aproape nefolosit în afacerea tatei. Restul depozitelor londoneze au fost verificate ulterior de către Morley.

— Dar în depozitul de la Sheerness?

Nora se întoarse încet către Mercy, simțindu-și dintr-odată sângele pulsând în ven.

— Mai spune o dată!

Mercy își întoarse privirea neliniștită sau, mai bine spus, vinovată.

— Ei bine, odată, eu și Prudence am scotocit printre hârțile tatei, aș fi vrut să știu cât de bogat e tata.

— Și? întrebă Nora cu răsuflarea întretăiată.

— Este un om ostentativ de bogat. Poate chiar mai înstărit decât însăși regina.

Felicity o privi încruntată.

- Știam că suntem bogați, însă când îl auzi pe tata plângându-se, ai impresia că suntem pe marginea prăpastiei mereu...

- Depozitul, Mercy, readuse Nora discuția la subiectul fierbinte, făcând tot posibilul să nu tragă de surorile ei.

- Ei bine, tata are câteva depozite aproape de gura Tamisei. Conform actelor pe care le-am găsit, sunt puse la vânzare de luni întregi, însă grinzile sunt putrede, așa că nimeni nu este interesat. Are în plan să le demoleze și să lichideze proprietatea. Își puse mâinile în șold. Știai că a cumpărat proprietăți peste tot, în cele mai ciudate locuri. Case despre care nu am știut niciodată că există?

Se pare că vestea o făcu pe Felicity să se frământa și mai mult.

- Ce face cu ele?

- Cine poate ști?

Nora își duse mâna la inimă, chiar sub rana care încă se vindeca și care acum, când se încordă, începu să o doară.

- Morley nu are nici un fel de autoritate în Sheerness.

- Ar trebui să trimitem după el? sugeră Felicity. Doar pentru protecție, dacă nu pentru altceva.

- Nu, prostuț, Mercy se ridică și ea în picioare și începu să se plimbe în timp ce reflecta. Dacă invităm poliția, vor confisca aurul.

- Aurul a fost furat... argumentă Nora. Chiar dacă îl găsim, nu e al nostru.

- L-am lua de la contrabandiști pentru a finanța serviciile medicale pentru săraci, protestă Mercy. Suntem practic ca Robin Hood.

Norei nu îi venea să creadă că erau pe punctul să facă așa ceva.

- Nu vă implic pe voi două. Trebuie să vă întoarceți imediat acasă.

- Ooo, nu poți face asta! Mercy făcu semn cu degetul, apoi tresări când se lovi la mâna rănită. Nu ne poți exclude din această aventură. Am citit despre expediții pentru comori ilegale toată viața mea și în sfârșit voi putea merge într-una!

- Sunt de părere ca ar trebui să luăm mai mulți paznici... și probabil nu ar trebui să plecăm până după lăsarea întinericului.

- Excelent, spuse Mercy năpustindu-se spre ușa de la intrare. Îi voi întreba pe cei din escorta noastră dacă au prieteni periculoși.

În zorii zilei

Când ajunseră la Sheerness, Titus era complet treaz.

Orașul portuar era încă adormit. Zorii zilei pictau cerul oriental în nuanțe argintii. Norii formau vârtejuri în depărtare, prevestind apropierea unei furtuni. Oceanul se retrăgea și năștea valuri învolburate de nepătruns, în timp ce un stol de păsări negre plutea și se rotea brusc pe deasupra lor, asemenea unui semn prevestitor de rău.

Trăsura hurui la depozitul în rună de pe Seaworthy Street, la numărul 12, adresa de pe biletul lui Dorian. Titus sări din trăsură înainte ca aceasta să apuce să încetinească. Apucă cu o mână geanta medicală și cu cealaltă un ciomag mare placat cu fier, dându-și seama că era mai pregătit să folosească o armă necunoscută decât ustensilele lui obișnuite.

După suferința prin care trecuse în ultimele două săptămâni, era pregătit să lovească.

Depozitul aștepta pustiu și deprimant, rezistând singur pe un debarcader gol. Părea ca și cum afacerile înghesuite de pe șantierul naval, de la sud și nord, îi întorseseră spatele, lăsându-l să putrezească abandonat și singur.

O lumină palidă licărea de la o fereastră din colțul cu vedere spre apă. De-a lungul unei alei întunecate, două trăsură de pasageri și o căruță folosită pentru transportul mărfurilor erau cuplate la caii somnoroși. Aburul respirației lor se risipea în răcoarea dimineții, iar Titus aproape că auzea cum aerul ieșea pe nările cailor, atât de profundă era liniștea aceea sinistă.

Tăcută ca moartea.

Dacă ajunseseră prea târziu?

Teama și furia amenințau să îl cuprindă, învăluindu-i privirea în umbre stacojii. *Nora.*

Inima lui îi tatuase silabele numelui ei în coaste.

— Așteaptă, fir-ar să fie! bombăni Morley în vreme ce ghetele lui Dorian loveau pământul din spatele lui Titus. Nu știm ce ne așteaptă acolo.

— Ea e acolo. E tot ce trebuie să știu.

În același moment în care rosti vorbele astea, se îndreptă către ușă, ascultând disperat semne de viață. Se uită în urma lui și-l văzu pe Morley atârându-și o pușcă pe umăr.

— Femeia asta va avea interdicție să mai pună piciorul într-un depozit pentru tot restul vieții ei, bombăni inspectorul-șef exasperat.

— Poți să fii sigur de asta, îl asigură Titus, încleștându-și dinții de furie și îngrijorare, în efortul lui de a-și aduna puterea pentru a înțelege ce oroare îi aștepta înăuntru. Unde e paza pe care ziceau că au angajat-o?

— Același lucru mă întrebam și eu. Blackwell, un bărbat care purta cu mândrie jachete lungi chiar și vara, avea la el câteva arme ascunse, ca de fiecare dată. Dacă acum ascundea un cuțit ori un pistol, rămâne de văzut.

— Spune-mi că ai o armă de foc în geanta aia, doctore.

— Crede-mă pe cuvânt, spuse Titus. Am instrumente aici care te-ar putea face să ai coșmaruri.

— Bun! Să sperăm că nu vom avea nevoie de ele.

— Nu avem pe unde să ne cățărăm, mormăi Morley, dându-și capul pe spate pentru a vedea acoperișul lăsat, chiar periculos de înclinat, al clădirii. Și nici o fereastră suficient de joasă prin care să putem pătrunde.

— Nu ne rămâne decât să intrăm pe ușa de la intrare, atunci. Titus lovi ușa cu piciorul. Zăvorul sări în bucăți de lemn care se împrăștiară odată cu ușa spulberată din balamalele ruginite.

Pășiră în întunericul depozitului, Titus mergând în față, folosindu-se de întunericul drumului lateral în avantajul lor.

Ceea ce-i fu dat să vadă îl zăpăci într-atât încât picioarele îi rămaseră înțepenite în pardoseală.

Depozitul era un loc plin de pământ și mucegai. În aer se simțea un miros acut de smoală. Grinzi ponosite susțineau acoperișul deformat, iar din scara către al doilea etaj lipseau mai multe trepte decât cele rămase. Câteva lăzi de transport stăteau îngrămădite în

partea de sus a unei rampe care ieșea spre apă, în eventualitatea în care marfa ar fi trebuit încărcată pe vase mai mici.

O lanternă izolată era așezată pe o cutie și lumina înspre trei femei slabe care stăteau aliniate pe platformă, în spatele unui cufăr deschis. Înveșmântate în haine închise la culoare, surorile Goode ar fi putut mai degrabă pluti deasupra sicriului unui copil decât a unei averi strălucitoare.

Lui Titus îi veni inima la loc la vederea Norei, care stătea între surorile ei ca un înger în miez de noapte. O devoră cu privirea, cu ochii încețoșați de epuizare și nestăpânită emoție. Îi rosti numele respirând ușurat și porni în fugă către ea.

Ea scutură din cap, semnalul de alarmă din ochii ei făcându-l atent cu o clipă înainte ca un bărbat singuratic să își facă apariția din întunericul de sub debarcader. Acesta se duse în fața femeilor și a cufărului cu ușurința amăgitoare a unui șarpe. Titus însă își dădu seama că vipera era încordată, pregătită să atace la cea mai mică provocare. Bărbatul nu era nici masiv, nici zvelt, nici înalt, nici scund. Deși proporțiile lui erau ascunse, un costum albastru cu o croială splendidă sugera o prezență impunătoare și scopuri clare. Părul negru bătea aproape în albastru la lumina lanternei și într-o ureche lucea un diamant.

Titus își încheștă pumnul pe bătă, pentru a fi pregătit. Deși bărbatul părea că nu era înarmat și nu avea însoțitori, știa să recunoască un tâlhar atunci când îl vedea.

Tâlharul acela în special avea maxilarele ascuțite și eleganța costelivă, potrivită arhanghelului al cărui nume îl purta.

Raphael Sauvageau.

„Inima Neagră din Ben More.” Gangsterul făcu o plecăciune scurtă, afișând un zâmbet mai degrabă disprețuitor.

– Ce onoare fără pereche! Sunt unul dintre discipolii tăi înfocați de ani buni. Deși engleza lui era perfectă, glasul lui cumpătat avea un iz de accent franțuzesc. Dorian respira anevoie din locul în care stătea, în partea stângă a lui Titus, și el, la fel de înșelător de calm ca o panteră gata de atac. Ți-aș da o notă foarte mică azi! Uită-te la tine, ești aici singur, fără oameni care să îți apere spatele. Fără îndoială vei muri.

- Aș prefera să nu moară nimeni astăzi, spuse Morley cu mâna pe pușca pe care o avea pe umăr.

Dorian scoase un oftat de consternare, reglându-și peticul de la ochi.

- Întotdeauna ai fost bădăran, Morley. Habar n-am cum am devenit parteneri.

Inspectorul-șef îl ignoră.

- Unde sunt cei angajați să le protejeze?

- El le-a spus să plece acasă! Mercy arată către gangster, cu chipul neîncrezător. Am adus cu noi *cinci* brute înarmate, dar el a ajuns aici primul. Când s-a prezentat și le-a spus gărzilor noastre să plece..., ei bine..., pur și simplu *au plecat*...

- Nu există nici un dubiu că au auzit de mine. Ochii căprui batjocoritori ai lui Raphael Sauvageau îi întâlniră pe ai lui Titus și un soi de recunoaștere se citi în privirile lor. Tu ești cel periculos, doctore, murmură el ca pentru sine. Una dintre femei îți aparține. Se învârti în jurul fetelor, făcând spectacol din analizarea lor, nu ca un bărbat, ci ca o bestie infometată. Întrebarea este care dintre ele? Snoaba intelectuală cu ochelari, nebunatica guralivă sau... Se opri în fața Norei, al cărei chip rămăsese inexpressiv, cu calmul căpătat în ani de trai nestatornic. A, da, frumoasa ignorată.

- Dacă te atingi de ea... Titus se repezi înainte, însă Dorian îl prinse de umăr.

- Nu m-am atins și nu intenționez să o fac, ridică Sauvageau mâinile în semn de predare prefăcută în timp ce Morley ținti spre el. Nu e nevoie să faceți toate astea. Suntem doar eu și fratele meu, Gabriel. Nu intenționăm să vă facem rău.

Un alt bărbat ieși de după cutiile stivuite și se așeză în spatele femeilor. Purta o haină lungă peste umeri, încă pe jumătate mai largă decât a fratelui său și o glugă ciudată care nu îi lăsa să i se vadă chipul. Nu scoase nici un cuvânt. Nici nu era nevoie să o facă. Modul în care stătea amenințător deasupra femeilor spunea totul.

Raphael își păstră tonul de conversație, chiar cald. Tot ceea ce trebuie să facem noi doi este să încărcăm aurul în căruță și plecăm.

- Prostii! se răsti Dorian. Cu siguranță sălbaticii tăi sunt prin apropiere.

– *Bestiile*, nu sălbaticii. Ochiul lui Raphael aveau o sclipire înfricoșătoare. Nu suntem bestii blânde, dar suntem elegante. Nu suntem precum brutele și bătăușii de pe aici. Noi învățăm bărbații să își găsească suveranitatea. Să își creeze propria clasă într-un sistem care-i reprimă.

Morley scoase un sunet de scârbă înainte să bombăne.

– Francezi nenorociți, la ei până și gangsterii sunt *la modă*.

– *Monegasque*, îl corectă Raphael. Pe jumătate englezi, de fapt, dar nu în privința asta trebuie să îți faci griji... problema ta e că eu mă aflu între tine și femeile tale și tu, între mine și ușa pe care trebuie să scot aurul. Din fericire pentru noi toți, provocările astea sunt ușor de rezolvat.

Morley trase trăgaciul.

– Ai tupeu. Asta e clar. Dar ești nebun dacă îți imaginezi că pleci de aici cu aurul ăsta.

– Nu mai spune! Vocea lui trăda o oarecare tensiune, transformând consoanele în sunete foarte tăioase. Asemenea ție, Dorian Blackwell, stau foarte bine cu memoria. Nu uit ce mi-a fost luat și întotdeauna iau ce îmi aparține. Vrea vreunul dintre voi să se delecteze aflând cum procedez când am de recuperat datorii? Pentru că va exista o socoteală. Sunt la fel de necruțător ca fiecare dintre voi. Îndrăznesc să spun că puțin mai mult chiar. Smulse un fir din mâneca Norei, însă singurul ei gest de panică fu dilatarea imperceptibilă a nărilor. Nimeni din camera asta nu va fi în siguranță.

De data aceea nimeni nu-l mai opri pe Titus când înaintă.

– Voi termina cu tine, Sauvageau!

Bărbatul musculos din spatele femeilor scoase din teacă un cuțit. Nu îl folosi, însă femeile tresăriră la auzul sunetului, iar gemenele se lipiră de sora lor mai mare.

Pentru oricine altcineva, zâmbetul lui Sauvageau ar fi fost dezarmant.

– Corectează-mă dacă greșesc, doctore, dar nu ai depus un jurământ să nu faci rău?

Titus nu era doctor în momentul acela. Era doar bărbat. Un bărbat venit să își recupereze femeia, să o scoată din ghearele unui monstru. Și apoi să o strângă de gât cu propriile mâini.

- Sunt chirurg, rosti el printre dinți. Ceea ce înseamnă că știu *exact* cum să te sfârtec până când gâtul tău nu va mai putea scoate un sunet.

Raphael aruncă o privire înapoi la Nora, impresionat.

- Am impresia că te iubește!

Ea se uită la Titus, cu ochii plini de iubire.

- Și eu îl iubesc!

Titus aproape că scăpă ustensilele din mână. Rămase fără aer auzind pentru prima dată acele cuvinte din gura ei. Însă teama că ar putea fi ultimele ei cuvinte îl îngrozi teribil.

- Și uite așa ne aflăm în impas. Gangsterul își împreună mâinile. Mă omori și iei aurul și pornești un război împotriva bandelor cum nu s-a mai văzut în acest oraș. Mă lași să plec și iei aurul, apoi privești peste umăr până vin după el... și după tine. Plec acum și îmi dai aurul înapoi. Și încheiem toată afacerea! Își deschis brațele asemenea unui rege binevoitor, întorcându-se către Nora. Bestiile nu au nimic cu tine sau cu ai tăi, iar inspectorul-șef m-a scutit să îți omor soțul pentru că a furat de la mine. Privi către Titus. Ți-a făcut o favoare, presupun.

- Dar cum rămâne cu clinicile?

Întrebarea panicată a lui Felicity răsună în încăpere precum ricoșarea unui glonț. Când gangsterul se întoarse către ea, lui Felicity i se tăie respirația, ducându-și o mână la gură și începând să tremure vizibil. În spatele lentilelor, ochii ei de un albastru limpede se făcură mari și rotunzi, în timp ce lacrimile îi curgeau șiroaie printre gene.

- Ce ai spus?

Raphael porni către ea cu mers grațios, iar ea făcu câțiva pași înapoi, călcând-o pe tivul rochiei.

Gabriel o prinse de umeri cu un reflex rapid. Cuțitul păcătos era încă în mâinile lui, cu lama către brațul ei.

Fata se uită la el și scânci, făcându-se mică precum un iepure în mâinile enorme ale unui om. Păli ca o fantomă și început să se sufoce ca și cum nu mai putea respira suficient.

Raphael îi întinse o mână, însă se opri când văzu că fata se retrase.

- Nu ai de ce să te temi de mine, copilă! Ce ai vrut să spui cu clinicile?

– Eu... eu nu pot... eu... Felicity se opri, respirația accelerându-i-se tot mai tare.

– Nu vă apropiați de ea, domnule! Mercy veni în grabă către ea și îl lovi peste mână pe Raphael, dând-o la o parte pe sora ei. Nu poate respira când e înspăimântată. O trase pe fată spre ea și, spre surprinderea lui Titus, Gabriel, misteriosul cu glugă, îi dădu drumul din strânsoare și se retrase spre apă, punând cuțitul în teacă.

Ceva din atitudinea lui îi spunea lui Titus că fusese afectat de întâlnire.

Straniu.

Raphael pe de altă parte privi în jos la mâna peste care îl lovi-se Mercy, de parcă ar fi văzut-o pentru prima dată, și apoi către Mercy, cu o privire stupefiată.

Simțind parcă pericolul, Nora făcu un pas înainte, băgându-se între Sauvageau și surorile ei mai mici.

– Când am ajuns, ne-ai întrebat de ce am venit după aurul pe care l-am pierdut.

– Nu pierdut, o corectă Raphael, furat.

Ea privi către Titus, apoi își mută privirea în altă parte și apoi înapoi la el, de parcă nu se putea abține. Îl privi lung și în același timp îi răspunse gangsterului.

– Motivul pentru care ne-am gândit să recuperăm aurul a fost pentru a i-l da doctorului Conleith să finanțeze clinicile pe care le construiește în oraș.

Titus se afla la doar câțiva pași de ea, însă nu o putea atinge, nu fără riscul ca Sauvageau să nu facă ceva periculos.

– Nora..., pentru Dumnezeu!

Sauvageau își sprijini cotul de antebrațul îndoit, ducându-și un deget la bărbie.

– Am văzut aceste clinici în oraș. Credeam că se numesc Alcott.

– Doctorul Preston Alcott a fost mentorul meu, îl lămurii Titus, sperând să îi distragă atenția de la Nora. Nu mai este însă printre noi.

Sauvageau dădu din cap aprobator.

– Conleith e un nume puțin cam prea irlandez pentru timpurile în care trăim. Îl analizează pe Titus din cap până în picioare. Ești cam tânăr pentru un chirurg atât de renumit.

- Nu sunt mai în vârstă decât tine!

- *Touché!* Bărbatul ridică o sprânceană întunecată. Presupun că nu tu ți-ai trimis încântătoarea iubită și pe surorile ei să facă rost de aur.

- Niciodată nu aș face asta, se jură Titus, după care îi aruncă Norei o privire rapidă. M-a asigurat că nu știe unde se află.

- A aflat despre depozit abia noaptea trecută, se grăbi Mercy să explice, în timp ce încă mângâia cu o mână spatele lui Felicity, care îl privea serioasă pe Sauvageau. *Ar fi trebuit să fie un gest măreț, dar tu ai distrus totul.*

Cu ochii întunecați sclipind amuzați, Raphael spuse.

- Am distrus o mulțime de lucruri și de oameni, domnișoară Goode, însă e pentru prima dată când zădărnicesc o inițiativă măreață.

Titus era mânios și, în același timp, confuz.

- Gest măreț? Nora, despre ce vorbiți?

Nora se frecă la ochi de parcă ar fi vrut să își șteargă lacrimile, însă ochii ei erau surprinzător de uscați.

Răspunse Mercy la întrebare înainte să o interogheze și pe ea.

- Noi, Felicity și cu mine, i-am spus Norei că nu ne pasă nici dacă avem soți, nici de reputațiile noastre, prin urmare nu trebuie să se căsătorească cu băiatul ducelui. Am crezut că dacă putem obține banii de care ai nevoie pentru clinicile tale, atunci o vei putea ierta pentru că te-a părăsit, chiar dacă a făcut-o doar pentru a te salva. Își răsuci buclele aurii. Pentru a doua oară!

- *Mercy!* rosti Nora printre dinți.

Toată lumea din încăpere dispăru pentru Titus, în jurul lui nu mai rămăsese decât ea, înveșmântată în negru ca pana corbului și cu chipul palid poleit de lumina lămpii.

- E adevărat?

Ea privi la cei din jur și respiră adânc, pășind către marginea platformei.

- M-am gândit..., ezită ea și înghiți în sec. O dată. De două ori. Știam că ai fi riscat să pierzi totul pentru mine și nu aș fi suportat asta. Am crezut că dacă... dacă ți-aș putea oferi averea pe care erai dispus să o pierzi, atunci am putea găsi o cale de a fi împreună.

El răbufni plin de furie.

– Tu să găsești o cale? Pentru mine această cale a existat dintotdeauna. Ți-am spus asta.

Ea scutură din cap, cu ochii plini de regret.

– Mi-am dat seama că asta credeai. Însă am văzut ce înseamnă pentru un bărbat să piardă o avere. Pe soțul meu l-a dus pe culmile nebuniei. L-a provocat să facă lucruri inimaginabile și să se alieze cu niște scursuri criminale.

– Mă jignești, milady. Sauvageau își acoperi inima de parcă ea i-ar fi străpuns-o. Am muncit din greu să ajung un aristocrat al elitei criminale.

Ea continuă de parcă bărbatul nu se afla acolo.

– William a ajuns să mă urască, știai asta? Știai că un bărbat poate iubi și urî în același timp? Nu aș fi putut suporta asta din partea ta. M-ar fi distrus să nu îți mai văd lumina din ochi. Să îi văd pe cei care te respectă cum îți întorc spatele. Să văd cum ușile îți sunt trântite în față și prietenii te părăsesc. Poate crezi că ești suficient de puternic să treci peste și poate chiar ești. Eu însă nu sunt. Oamenii au nevoie de tine și de descoperirile tale. De minunile pe care le faci.

Titus își dori dintr-odată să se așeze. Totul avea sens acum. În tot acel timp el se așteptase ca ea să aibă încredere în el. Să înțeleagă ce își dorește și ce înseamnă pentru el și să aibă încredere că își putea îndeplini dorințele. Făcând toate astea, uitase că bărbații din viața Norei luaseră întotdeauna decizii pentru ea, iar ea fusese aruncată într-o mare tulbure asemenea unei bărci cu pânzele rupte și fără ancoră.

Ce motiv avea să creadă în cineva?

– Nora, eu...

Un suspin sfâșietor străpunse aerul și se întoarseră cu toții să o vadă pe Felicity cu ambele mâini la gură și cu ochii plini de lacrimi.

Raphael, care reușise să își demonstreze punctul de vedere și rămăsese în apropiere, îi dădu lui Felicity o batistă, văzând-o pe biata fată plângând.

Ea se uită lung la batistă de parcă s-ar fi temut să nu-i facă vreun rău, după care întinse mâna și o luă.

Chipul gangsterului se îmbună în mod miraculos.

- Trebuie să ai o inimă rece ca a mea, domnișoară Goode, să nu te emoționezi la necazul altora.

Ea fornăi și își atinse ușor ochii, ștergând aburul de pe ochelari.

- Eu doar... am crezut că aș putea aranja un final fericit.

Bărbatul chicoti.

- Ești o fată deșteaptă. Doar nu crezi cu adevărat că există finaluri fericite, nu?

- Ba bineînțeles că da. Scoase un oftat cu sughițuri după care respiră cu noduri de câteva ori. Cred că uneori astrele se aliniază și că o schimbare de atitudine poate schimba cursul unui destin. Iertarea și iubirea sunt posibile, chiar și în condiții vitrege. Chiar și pentru cineva ca tine.

Raphael râsuflă zgomotos și se pregăti să răspundă. Apoi, de parcă ar fi auzit o chemare pe care nimeni altcineva nu o auzise, se întoarse către colțul întunecat al încăperii, unde se afla persoana cu glugă.

- Permiteți-mi să mă sfătuiesc un moment cu fratele meu.

Se duse la Gabriel cu care avu un schimb de replici rapid și silențios în franceză.

După câteva gesturi afectate, se întoarse cu un aer deconcentrat. Era imposibil să îți dai seama dacă pierduse sau câștigase.

- Eu și Gabriel am ajuns la o concluzie, anunță el printre dinți. Dorim să facem o donație caritabilă, suficient cât să construiești câteva spitale.

- O, termină! strigă Dorian Blackwell din întuneric. *Nimeni* nu este atât de altruist!

- Nu te contrazic. Consider-o o plată, doctore Titus Conleith, o plată pentru o operație pe care o vei face în viitor. Cumpără cele mai bune instrumente. Participă la cursuri și seminarii privind reconstrucția oaselor și a pielii și roagă-te ca instruirea ta să-ți fie de folos când îți vom călca pragul. Înainte ca Titus să poată pune mai multe întrebări, bărbatul zăngăni din ghetă și făcu o reverență. Ținem legătura! În mod ciudat, se opri să-și recupereze batista dintre degetele slabe ale lui Felicity. Îi aruncă lui Mercy un zâmbet superior, fata fiind evident foarte uimită de cele auzite. Sunt convins că asta îndeplinește cerințele unui gest măreț.

Fără să aștepte un răspuns, se întoarse către silueta tăcută din colț și se făcură nevăzuți în întuneric.

După un moment tensionat, Dorian își reveni în fire și porni spre ușă.

– Mă duc după ei.

– N-o face, îl opri Morley.

– Dar..., Titus nu poate fi medicul unor gangsteri. Pur și simplu nu se cade.

Morley îi aruncă o privire iritată.

– Credeam că ești în legalitate.

– Sunt... de cele mai multe ori, spuse el strângând din dinți. Dar chiar și așa, ticălosul acela impertinent mă enervează.

– Doar pentru că îți amintește de cum erai nu cu mult timp în urmă, înainte de momentul în care se *presupune* că te-ai schimbat.

Titus nu putea face nimic altceva decât să se holbeze la Nora, în timp ce bărbatul zeflemitor dispărea în întuneric.

Nora îl iubea. Tocmai spusese asta. Făcuse toate astea pentru el. Cu un geamăt scos din adâncul pieptului, lăsă jos arma și geanta și alergă spre Nora. O ridică în brațe.

– Titus, rosti ea pe nerăsuflăte, dând la început din mâini și din picioare, după care își puse brațele în jurul gâtului lui pentru a se simți în siguranță în timp ce el o ducea către trăsura lui Blackwell. Ce faci?

– Ceva ce trebuia să fac cu mulți ani în urmă, spuse el plin de curaj.

Felicity vru să alerge după ei, dar Morley o prinse de umăr și o întoarse către el.

– Vom lua o altă trăsură, spuse el, aruncându-i priviri familiare.

Titus făcu semn birjarului, care sări jos și deschise ușa. Apoi, precipitat, o împinse pe Nora pe bancheta luxoasă și se urcă și el.

Drumul nesfârșit

Nora încercă să preîntâmpine mustrarea lui.

– Nu trebuie să te obosești să îmi spui despre nesăbuiința acestei încercări. Nu aveam de unde să știu că paznicii angajați vor da bir cu fugiții la prima problemă, începu ea, în timp ce Titus își băgă picioarele lungi în trăsură și le apropie, creând o oază restrânsă de cobalt luxuriant.

– Ești rănită? o întreabă el cu o voce tandră și cumpătată.

Întrebarea o entuziasmă.

– Sunt bine. Nu s-au atins de mine.

– Bine. În loc să detalieze răspunsul ei, își încordă maxilarul de parcă ar fi vrut să se abțină să nu urle. Acum spune-mi ce ai încercat să...

Ea ridică o mână.

– Știi că ești furios.

– Nici nu îți poți imagina ce simt.

Se opri din vorbă, un mușchi pulsându-i cu putere sub tâmplă doar privind-o, ochii scânteind de o emoție pe care ea era incapabilă să o deslușească.

Totuși, Nora îi admiră trăsăturile cu toată aprecierea unui deținut care, după ani și ani, întrezărește pentru prima oară lumina. Ochii lui superbi erau învăluiți în umbre și riduri mai adânci apăruseră în colțul lor. Pielea palidă se strângea mai tare pe pomeții proeminenți, iar barba crescută de câteva zile adăuga maxilarului său o tentă foarte masculină. Hainele de pe el erau mototolite și miroseau a whisky.

Nu arăta bine deloc, dar era cel mai frumos bărbat în viață și venise după ea. Nora abia reușea să nu zâmbescă ștrengărește la accesul lui de furie și să radieze o lumină care îi era teamă că nu va dura.

– Ce au vrut să spună? mormăi el cu un glas de un calm desăvârșit. Mercy a spus că m-ai salvat din nou.

Nora își coborî vinovată privirea către genunchii lor care aproape că se atingeau.

– Mercy spune o mulțime de lucruri.

– Iar tatăl tău a spus că a meritat furia mea. De ce?

O cuprinse un fior. Își făcuse promisiunea că nu îl va împovăra niciodată cu adevărul acela, însă poate că se înșelase.

– Cred că știi de ce.

– Vreau să aud de la tine.

Nora se așeză pe spate în scaun, lăsându-și capul să cadă pe catifeaua de damasc în timp ce își fixă privirea undeva deasupra părului lui ciufulit.

– M-am căsătorit cu William pentru că tata te-ar fi amenințat pe tine dacă nu aș fi făcut-o. El își strânse pumnii și fiecare mușchi i se încordă, însă Nora făcu eforturi să continue. A jurat că se va asigura că nici o școală nu te va accepta și nici o gospodărie nu te va angaja, că te putea arunca în pușcărie sau chiar mai rău decât atât. A mers până într-acolo încât m-a amenințat că mă va trimite și pe mine într-un ospiciu. Părea totul atât de lipsit de speranță, iar tu aveai atâtea vise, atâtea ambiții și promisiuni. Te iubeam prea mult pentru a te condamna la așa ceva. Am considerat că este mai bine să sacrifici o fată pe care o cunoșteai doar de trei luni decât să pierzi tot ceea ce...

– Trei luni, repetă el silabisind atent în timp ce se apleca în față. Trei luni? *Tu* ești cea care m-ai iubit trei luni. Eu te-am iubit din clipa în care te-am văzut pentru prima dată.

Vorbele lui o făcură să își întoarcă privirea către chipul lui solemn.

– Imposibil. Aveai zece ani când ne-am cunoscut.

– Iar tu erai visul la care nu am îndrăznit să îmi dau voie să sper, nici măcar atunci.

Înfrângerea umbri exaltarea provocată de vorbele lui.

Nora își lăsă capul în palme și își ascunse fața pentru a nu fi nevoită să privească dezastrul pe care îl provocase.

– Iar acum sunt un coșmar.

El se așeză în genunchi și îi cuprinse încheieturile. Dându-i la o parte mâinile, își strecură ușor degetele până când îi cuprinse fața în palme. Se uită la ea de parcă ar fi fost o revelație, privirea i se înmuiase, deși chipul îi rămăsese încordat de o emoție dureroasă.

– Toată viața am fost convins că te-am iubit mult mai mult decât m-ai fi putut iubi tu vreodată și m-am împăcat cu acest gând. Dar, Dumnezeu, Nora, dacă aș fi avut habar...

Cuvântul acela, *dacă*, o mai adusesse în pragul nebuniei și înainte.

Scutură din cap, alte lacrimi prelingându-se pe obraji înfierbântați și oprindu-se în palmele lui.

– Am *murit* în ziua în care ai plecat. Am făcut atât de multe lucruri în viața mea pe care le regret, însă faptul că te-am făcut pe tine să suferi în acea noapte a fost mereu cel mai mare păcat al meu. Nici măcar nu mi-a păsat dacă acțiunile mele ulterioare mă vor osândi în iad, pentru că iadul a însemnat să trăiesc într-o lume în care tu erai atât de aproape și totuși imposibil de atins. Iar acum îmi este teamă că, în ciuda tuturor lucrurilor prin care am trecut, nu s-a schimbat nimic. Sunt distrusă.

– Nu și pentru mine. O cuprinse mai strâns cu mâinile, reducând-o la tăcere trecându-și degetul peste conturul buzelor ei. Ascultă, Nora! Sunt doar un doctor dar, după cum vezi, am prieteni influenți. Tatăl tău și-ar fi dorit să aibă un cerc de prieteni influenți ca ai mei. Inspectorul-șef, Dorian Blackwell și soția lui, contesa de Northwalk, ducele și ducesa de Trenwyth, contele și contesa de Southborne și lista ar putea continua.

– Nu înțelegi, îl întrerupse ea. Aceștia sunt oameni pe care i-aș putea îndepărta cu scandalul atașat numelui meu.

Spre surprinderea ei totală, el începu să râdă.

– Tu nu îi cunoști pe acești oameni, Nora, dar îi vei cunoaște. Și te vor susține. Vor provoca mulțimea, făcându-i să le fie rușine de faptele lor. Și chiar dacă le-ar fi, Nora, noi facem parte din altă clasă. Acesta este un oraș mare, iar oamenii i-ar spânzura pe toți în afară de noi.

Dintr-un motiv umilitor, asta o făcu să plângă și mai tare.

El îi șterse lacrimile cu degetul doar pentru a face loc altora noi.

– Mi-ai spus ceva care mi-a rămas în minte...

– Ce anume? se smiorcăi ea, încercând să-și vină în fire.

– Că nu știi cine ești. Că nu simți că meriți ceea ce ți se cuvine, dar *eu* știu cine ești, Nora. Fiecare bărbat din viața ta te-a făcut să te simți o nemernică, dar scumpa mea, ești bună și te sacrifici pe tine însăși. Întotdeauna te-ai considerat responsabilă pentru

ceilalți. Pentru familia ta, pentru nenorocitul de soț, pentru surorile tale. Îți pot lua povara asta de pe umeri. Pot avea grijă de tine, pentru a-ți folosi bunătatea la altceva. Poți căuta să faci ce ți se potrivește. Voi fi lângă tine, dacă îmi îngădui.

Copleșită, Nora îi cuprinse brațele, intenționând să îl îndepărteze, dar nu fu în stare să facă asta. Nu când el era chiar în fața ei, îngenunchind între genunchii ei, rostind vorbe care-i umplură golul din suflet.

– Nu-mi vine să cred că se întâmplă asta.

– De ce nu?

– Pentru că de fiecare dată când am îndrăznit să sper, aripile mi-au fost frânte... iar eu am permis. Eu am încurajat. Când mă gândesc la tot timpul pe care l-am pierdut, la toate lucrurile pe care aș fi putut să le spun sau să le fac diferit... își puse palmele pe pieptul lui, căutându-i pulsul inimii și găsindu-l acolo, puternic și tare. Sunt conștientă că a fost un gest iresponsabil să vin după aur, dar mi-am dorit să fac *ceva* să pot repara ce am stricat. A fost un gest disperat și nesăbuit.

El o întrerupse cu un sărut fierbinte, apăsându-și buzele calde și reconfortante pe ale ei, separându-i-le pentru ca ea să poată gusta sarea propriilor lacrimi. Continuă să o sărute tandru și senzual, cu limba rafinată și plăcută pe a ei, fără nici o pretenție. Fără să ceară nimic. Doar oferind. Convingând.

Ea se retrase înainte ca sărutul să devină mai profund, deși ritmul inimii lui se accelerase sub palma ei.

– Doamne, cât te iubesc, îi șopti el, mâinile care îi țineau fața căutând să îi cuprindă capul și să o aplece spre el. Nu am nevoie de un gest măreț sau de o ladă cu aur, așa cum nici tu nu ai nevoie de iertarea mea. Nu sunt furios. Nu ar fi trebuit să fiu niciodată furios. Medicina este profesia mea, însă *tu* ești viața mea, Nora. O sărută pe tâmplă. Nora..., pe pleoape și pe sprâncene..., scumpa mea Nora. O sărută ușor pe obraji și apoi reveni la gura ei. Tu ești cea mai mare comoară. Strălucirea de sub cerul întunecat. Tu ești frumusețea cu care nimeni nu se poate compara.

– Cât ești de orb, spuse ea cu prefăcătorie, așteptând în orice clipă să se trezească din visare.

El se dădu înapoi și îi aruncă o privire atât de plină de afecțiune, încât fata crezu că se topește de la optimismul lui amețitor.

— Nu te văd decât pe tine. Aici. Chiar în fața mea. Ne decidem viitorul acum, Nora. Tu și cu mine. Nora, vrei să te căsătorești cu mine?

Ea îl cuprinse de umeri, înnebunită.

— Da! Astăzi. *Chiar acum.* Înainte să se mai întâmple ceva care să ne oprească.

El chicoti, mângâindu-i drăgăstos părul.

— Nimic nu se va întâmpla. Nimic nu mi te va lua din brațe. Niciodată. Nu dacă vii și îmi spui îngrijorările și durerile. Nu dacă îmi dai voie să te ajut. Vreau să te protejez. Vreau ca ăsta să fie dreptul și privilegiul meu. Dacă ar fi ca întreaga lume să se prăbușească mâine, nu mi-aș dori decât să trecem prin asta împreună. Îmi promiți că mă lași?

Emoția puternică o făcu să amuțească, așa că pur și simplu aprobă din cap, prinzându-l cu degetele de rever ca să îl tragă în jos pentru un alt sărut pasional, cu aromă de whisky. Unul tot mai profund și mai fierbinte, pe măsură ce degetele lui se aventurau cu posesivitate pe pielea ei.

Nora ofta cu buzele lipite de ale lui, uimită de schimbările minunate din ziua aceea. Doar cu o seară înainte se ofilea de dor, iar acum era în brațele lui.

Nu suporta să se gândească la anii îngrozitori și la drumul anevoios pe care fuseseră nevoiți să îl urmeze pentru a se regăsi.

Însă când mâinile lui începură să o mângâie pe ciorapii mătăsoși, fu cu adevărat extrem de încântată de lungul drum spre casă.

Epilog

Şase luni mai târziu

Titus aplaudă cu exuberanţa unei mulţimi momentul în care soţia lui zâmbitoare înmână ducesei de Trenwyth o foarfecă. După ce panglica fu tăiată şi fotografia pentru presă făcută, cetăţenii din Southwark fură serviţi cu răcoritoare şi băuturi alcoolice, unii dintre ei oprindu-se acolo după ce ieşiseră de la serviciu.

Deşi era afacerea lui, Titus era mai mult decât încântat să se retragă din învâlmăşeala creată de ducele şi ducesa atât de strălucitori şi de populari. Permise mulţimii de oameni să îl excludă până când se trezi sprijinit de un stâlp de cealaltă parte a străzii, aşteptând pe o alee.

Fusese un an de visuri împlinite şi îşi dorea în mod egoist să savureze momentul.

Mulţi oameni se adunaseră să vadă cum Cabinetul de Chirurgie Alcott din Southwark se extinsese într-o clinică corespunzătoare, cu instrumentar strălucitor şi o sală de operaţii nouă, cu personal care însuma trei medici renumiţi şi şase asistente calificate.

Clinici asemănătoare se aflau în construcţie în Whitechapel, South Bank, Lambeth, Greenwich şi Hampstead cu ajutorul banilor proveniţi din aurul dobândit pe căi ilegale şi al donaţiilor unor filantropi sau al profiturilor obţinute de Titus la Knightsbridge.

Dar mai presus de toate era Nora.

Imediat după căsătorie se confruntaseră cu scandaluri monstruoase, pe majoritatea evitându-le printr-o lună de miere în Italia, Franţa şi o croazieră pe iaht în Grecia.

La întoarcere, ducesa de Trenwyth şi doamnele ei influente de la Fundaţia de Ajutor o primiseră pe Nora în rândurile lor şi porniseră o campanie la scară largă în societate, de a cărei aprecieri ar fi fost mândru până şi prim-ministrul.

Titus și Nora reveniseră din nou la călărie în Italia și cumpăraseră câteva șei pe care să le folosească în oraș. Evadau de la birou pentru o plimbare la galop, iar el îi admira părul fluturând pe spate, buzele întredeschise de un zâmbet mult mai frumos acum. Sora Norei, Prudence, promisese că li se va alătura imediat ce va avea voie să urce din nou pe cal după venirea pe lume a copilului ei cu Morley.

Cu ducesa de Trenwyth alături de ea, atunci când Titus era ocupat, mersul la trap prin parc devenise din nou o aventură plăcută. Nora ajunsese mai mult o celebritate decât o proscrisă, iar relatările despre ea o asemănau cu Lady Godiva, o rebelă, și nicidecum o femeie ruınată.

Existau, desigur, cârcotași și bârfe, iar tatăl și mama ei nu făcuseră altceva decât să o renege public, însă Nora trecuse peste această suferință cu capul sus și cu inima deschisă. Pe lângă demersurile filantropice, lucra cu Titus, oferind alinare persoanelor bolnave și protecție femeilor, aranjând evadări în unele situații și consiliere în altele.

Era fericită cu viața lor – cu el – sau cel puțin asta spunea mereu când stăteau seara îmbrățișați, sleiți de puteri și obosiți, însă fericiți.

Iar el era bucuros, cu toate că fericirea nu descria nici pe departe ceea ce simțea.

Viața lui era completă. Nu era perfectă. De fapt, haosul și calamitățile erau aproape la ordinea zilei. Suferința și moartea erau parte din existența unui medic, însă indiferent de durerea la care era supus, Nora era dezmiardarea calmă ce îi devenise balsam pentru suflet.

Râdeau împreună. Se tachinau și se chinuiau reciproc. Luau masa împreună cu prietenii și își făceau planuri să călătorească și să meargă în vacanțe.

Era o viață la care mulți bărbați puteau doar să viseze... și uite că el o trăia.

Zâmbi în colțul gurii și un fior îl încălzi dându-și seama că ea se afla în apropiere, făcându-și loc în mulțime.

O himeră într-o rochie vaporosă de un roșu aprins, cu o pălărie neagră asortată, atrăgea atenția fiecărui bărbat pe lângă care trecea în timp ce se îndrepta către el zâmbind cuceritor.

- Este o povară dulce să am o soție atât de încântătoare, însă presupun că este o cruce pe care trebuie să o duc, băigui Titus pe când ea se așază lângă el și își lăasă ușor capul pe umărul lui.

- De ce crezi că am venit după tine? zâmbi ea fericită, cu ochii negri licărind de bucurie. Doamnele din Southwark au început să se strângă în partea asta, a trebuit să vin să revendic ce îmi aparține. Vor inventa tot felul de boli pentru ca tu să le examinezi.

- Ești absolut caraghioasă. O sărută înfocat pe păr. Ar trebui să plecăm, șopti. Deja m-am plictisit aici.

Ea râse, știind că aveau tot timpul din lume pentru a fi împreună și că la finalul zilei vor pica sleiți de puteri. Era un joc de-al lor să își planifice evadările sociale. Unul pe care începuseră să îl joace când anxietatea unei adunări o copleșea în primele zile după ce se întorsese în societate.

Acela de a scruta cu privirea mulțimea din jur.

- Tot ce ar trebui să facem e să dispărem pe aleea asta. Unde să mergem? Să facem o plimbare călare în parc?

- Mi-ar plăcea să călăresc, îi mormăi el la ureche. Dar s-ar putea să fim arestați pentru lipsă de decență dacă facem asta în parc.

Ea îl atinse ușor pe piept, apoi rămase impietrită.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el cu băgare de seamă.

În loc să răspundă, ea îl trase de mânecă, întorcându-și privirea către cealaltă parte a drumului, la marginea mulțimii.

O siluetă cu glugă stătea și îi privea, tăcerea nefirească făcând-o să pară invizibilă pentru cei care mișunau în jur.

Gabriel Sauvageau.

Titus îl privi și el, nu provocator, ci cu acceptare. Își coborî bărbia în piept în semn de salut.

Gabriel îi întoarse gestul, după care se pierdu în mulțime și se făcu nevăzut.

- Ce crezi că a vrut? întrebă ea. Nu am mai auzit sau văzut Bestiile de la Sheerness. Uneori însă îmi este teamă de ei. Îmi este teamă de ce îți vor cere să faci.

Titus scutură din cap, încă privind spre colțul unde dispăruse bărbatul.

- Nu au fost obligați să renunțe la aur. Nu îmi pasă cine are nevoie de îngrijiri medicale, le voi oferi. Este responsabilitatea mea

să tratez pe oricine. Nu contează ce fel de persoană este, există oameni mai buni care să îi judece.

– Nu există om mai bun decât tine, spuse Nora, ridicându-se pe vârfuri pentru a-l săruta apăsând pe obraz și a-i șopti la ureche. Tu mi-ai redat viața când credeam că nimeni nu o mai poate face, și de aceea, dragul meu soț, te voi iubi mereu.

Să tragem cu ochiul la ce va urma

Londra, 1881

Bărbatul care nu o lăsa pe Mercy Goode să se apropie de locul crimei era un idiot fără pereche.

Și, cu toate astea, avea tupeul să o ia în derâdere în felul acela protector tipic bărbaților când li se acordă puțină atenție.

Insigna lui strălucitoare îl desemna Sergeant M. Jenkins. O constituție înaltă, dar costelivă, acoperită de carne în exces.

– Dacă nu părăsiți locul imediat, vă veți petrece noaptea la pușcărie și mă voi asigura de lucrul acesta.

O privi amenințător încercând să o intimideze.

Mercy îl privi la rândul ei. Era însă mult prea scundă pentru o amenințare corespunzătoare, își arătă dinții pentru a afișa o expresie mai ticăloasă.

Ar fi fost mai înspăimântată de o albină rătăcită decât de pastorele aceea cu mustața lui ridicolă. Din momentul în care sosise, încercase să scape de ea, iar ea îi îngăduise asta.

Refuzase să plece până nu se asigura că se va face dreptate.

– Ascultă! Mercy îi dădu un ghiont în piept. *Eu* sunt cea care a găsit cadavrul ucis și trimis la Scotland Yard. Prin urmare, sunt un martor important, în cel mai bun caz, și un posibil suspect, în cel mai rău caz. Dacă mă sfătuiești să plec înainte de sosirea unui detectiv inspector, acesta va fi furios. Ți-ai putea pierde serviciul, care... tăcu, studiindu-l pe bărbat din cap până în picioare, căutând un posibil semn de pricepere. Dacă mă întrebi pe mine, ai putea să faci o favoare și ție și Poliției Metropolitane Londoneze.

Individul cu fața ascuțită clipi amuzat, mintea lui obtuză necesitând enorm de mult timp pentru a procesa spusele ei.

Mercy profită de starea lui de consternare și fugi pe lângă el, se furișă în solariul maiestuos unde cadavrul zăcea proptit într-un scaun cu spătar înalt, îmbrăcat în catifea roșie.

Biata Mathilde.

Simți un regret atât de mare, încât crezu că se sufocă. Știau amândouă că moartea violentă era una dintre variante. Discu-taseră despre asta atunci când Mathilde – vânătă, bătută și destul de beată – venise să ceară adăpost la Fundația de Ajutor pentru Femei a ducesei de Trenwyth. Puseseră la cale un plan să o scoată pe femeie din țară cât mai repede posibil, dar, se pare că nu fusese suficient de curând.

Mercy își strânse degetele în pumn. Dacă ar fi putut face alte aranjamente pentru femeia aceea.

Dacă ar fi putut lipsi seara precedentă de la întâlnirea săptămă-nală astfel încât Mathilde să dispară în întunericul nopții și nu să aștepte siguranța de la lumina zilei.

Și-ar fi dorit să se descompună în lacrimi de frustrare, însă nu-și dădu voie decât să se consoleze cu un oftat, după care se ciupi de obraz. Era esențial să se abțină. Nu putea să arate slă-biciune. Nu acolo, în fața unui bărbat care ar fi scos-o repede și ar fi făcut-o să aștepte în altă parte până își calma isteriile de femeie.

Undeva unde nu ar fi putut fi de nici un folos.

Ideea în sine era de neconceput.

– Îmi pare atât de rău că te-am dezamăgit, îi șopti ea femeii care stătea nemișcată.

Degetul ei ardea de nerăbdare să îi aranjeze o șuviță dezordo-nată din coafura de altfel perfectă.

Mathilde fusese o femeie frumoasă, la vreo treizeci de ani. Scandaloasă, aprigă și... temătoare.

Nu se mai întâlniseră decât de două ori până atunci. Și cu toate astea, Mercy simțise tragedia de parcă o prietenă apropiată s-ar fi stins.

– Îți jur că nu voi avea odihnă până când nu aflu cine ți-a făcut asta, șopti ea.

La acele cuvinte, simți un fior rece pe șira spinării. Dintr-odată își dădu seama că în spatele ei se afla cineva care o privea.

Aruncând o privire în jur, nu-l zări decât pe Jenkins, aparent trezit din confuzia lui stupefiată la prefăcătorie ei.

Poate că venise vremea să își reconsidere punctul de vedere legat de fantome.

Fusese dintotdeauna împotriva ideii existenței forțelor supranaturale. Până atunci.

Evident că Jenkins nu purta chiar o aură de malițiozitate.

În ciuda faptului că ea îl supăraseră.

– Ai! Năvăli ca o furtună în încăperea după ea, expresia de pe chip schimbându-se din surprindere în suspiciune. Detectivul inspector ajunge și el imediat, deci să nu cumva să îndrăznești să atingi ceva!

– Nu sunt chiar atât de proastă să nu știu că nu am voie să ating nimic la locul crimei, spuse Mercy cu un aer nostim.

– Ce te face să crezi că a fost vorba despre o crimă? o întreabă el fixând-o cu o privire plină de scepticism. Este foarte posibil ca doamna să fi murit în somn. Știi ceva ce nu vrei să dezvălui?

În ciuda suferinței și a remușcării, Mercy simțea o ușoară dorință de a-și expune toate cunoștințele în materie de crime în prezența unui imbecil arogant.

– Pregătește-te să iei notițe, stimată sergent, și te voi lumina, își duse mâinile la spate ca la armată. O postură pe care cumnatul ei o adopta deseori atunci când îi ținea predici să fie mai chibzuită. Nu că ar fi avut vreun efect asupra ei.

Cu toate astea, observase că oamenii păreau mai importanți și mai erudiți când adoptau o astfel de postură.

– Observi edemul acela ușor la gâtul ei? A arătat înspre gulerul descheiat al rochiei femeii moarte, acolo unde pielea ei cândva de porțelan are acum o nuanță albastră-cenușie. Ei bine, acel edem denotă asfixiere, însă nu sunt semne de ligatură a vaselor și nici vânătăi. Se apropie mai mult, analizând rana. Și totuși, întreruperea fibrelor musculare, chiar acolo, mă face să cred că atunci când va sosi anchetatorul, va ajunge la concluzia că gâtul a fost rupt. Posibil la vertebrele C2 sau C3. Mercy expiră tremurat, făcând eforturi disperate să își păstreze calmul. Dacă umflatul acela insensibil își putea păstra discernământul atunci când se afla în fața unei astfel de tragedii, atunci ea era la fel de determinată să o facă.

Nu ar fi murit imediat, murmură Mercy, gâtul ei iritat trădându-i emoția. După câte se pare, a fost paralizată, însă capabilă să vorbească și să țipe până când presiunea i-a sfărâmat traheea. Își duse mâna la gât, în semn de compasiune, trupul ei fiind cuprins de vină și inima bătându-i cu o dorință arzătoare de răzbunare. Numele ei a fost Mathilde Archambeau. Adică A-R-C-H, privi către Jenkins. De ce nu îți notezi?

– Pentru că știm foarte bine cine a fost femeia, rosti o voce apatică din tocul ușii. Și deja bănuim cine este responsabil pentru moartea ei.

Mercy se întoarse și dădu cu ochii de un bărbat corpulent, cu o pălărie gambeta și un costum de zi gri asortat. Intră cu pași mari în solariu, cu haina aruncată cu nonșalanță pe un braț. Bărbia lui se clătină precum o budincă de vară când o examinează pe îndelete și lipsit de respect pe Mercy.

Era cu cel puțin douăzeci și cinci de ani mai în vârstă decât ea și purta o verighetă pe mâna stângă.

Căsătoria nu îi împiedica pe bărbați să îi facă ochi dulci, descoperi ea. Majoritatea bărbaților aveau o slăbiciune pentru femeile tinere și slabe, cu bucle aurii și un chip atrăgător.

Doar atât vedeau când se uitau la ea cu aceeași dorință pe care o remarcă și în situația de față. Tinerețea ei dulce, fără cusur.

Statura ei minionă, părul ei frumos și ochii albaștri strălucitori. Cu farmecul ei încântător, putea dezarma cu ușurință aproape pe oricine.

Până când deschidea gura.

În acel moment, dorința lor trecea de la disperare la dezgust.

După cum obișnuia să spună și tatăl lui Mercy, putea fi soția perfectă cu condiția să o scape cineva de încăpățănare sau de limba ei ascuțită.

Senzualitatea ei era doar la suprafață.

C'EST LA VIE.

Niște degete de mărimea cârnaților de la micul dejun o prinseseră de mâinile înmănușate, în momentul în care nou-venitul făcu o plecăciune.

– Sunt detectiv inspector Martin Trout, la dispoziția dumneavoastră, domnișoară...

„Trout (Păstrăv). Un nume mai nimerit nici că ar fi putut avea.”

– Știți cine a făcut asta? Mercy își retrase mâna, trecând senină peste prezentarea lui subtilă. Știți cine a omorât-o pe Mathilde?

– Asta da, ușurare! Începusem să cred că a fost *ea*, gesticulă agentul Jenkins către Mercy, butonii lui de alamă reflectând lumina după-amiezii care pătrundea prin ferestrele din grădinile din spate.

Mary observă că una dintre ferestre era deschisă.

– În februarie? Când nici măcar focul care ardea în sobă nu era suficient pentru a evita frigul umed din cameră.

– Nu fi ridicol, Jenkins, spuse detectivul inspector Trout, mergând sfios mai aproape de Mercy. Departamentul nostru cunoaște foarte bine această gospodărie. Nu există nici un fel de dubiu că doamna Archambeau a fost omorâtă de către soțul ei stângaci, Gregoire.

Mercy se dezumflă cât ai clipi. Se terminase cu ajutorul din partea poliției.

– Nu, detective inspector, aici vă înșelați. Trebuie să fi fost altcineva.

– Mă înșel?

Bărbatul repetă cuvântul de parcă nu l-ar mai fi auzit în viața lui, încruntându-și chipul rumen.

Mercy dădu din cap aprobator.

– Eu și Mathilde am pus pe cineva să îl urmărească pe Gregoire pe un feribot în Franța unde se afla timp de trei zile cu afaceri. Vedeți dumneavoastră, în timp ce el era plecat, ea avea de gând să îl părăsească din cauza felului în care era tratată. Spunând acestea, Mercy își încruntă sprâncenele în timp ce-i aruncă bărbatului o privire plină de aroganță. Ceea ce, detectiv inspector Trout, mă duce cu gândul la întrebarea, dacă dumneavoastră știți că domnul Archambeau era un bărbat nemilos, de ce nu l-ați arestat sau măcar să fi luat măsuri pentru ca biata Mathilde să fie în siguranță?

Asta era! Zădărnicierea intențiilor bărbatului.

Toate semnele de apreciere se scurseră din privirea întunecoasă a lui Trout și fură înlocuite de antipatie.

– Mathilde Archambeau era o alcoolică notorie și de curând i-a pus coarne soțului ei cu un bărbat mai tânăr, o informă el oficial.

– Da, i-o reteză scurt Mercy. Mathilde a recunoscut față de mine că bea, printre altele, pentru a-și îneca neliniștea și suferința de a trăi cu un asemenea om.

Oprindu-se, Mercy își aminti de asemenea de expresia plină de entuziasm de pe chipul femeii, atunci când îi mărturisise că de curând își luase un amant. Unul care îi provoca atâta plăcere, încât devenise și ea dependentă de el. Măcar de Mercy nu ar fi fost atât de rușinată și de excitată și ar fi întrebat-o cum îl cheamă.

Fără doar și poate, *el* era unul dintre suspecti.

– Cu siguranță nebuniile lui Mathilde nu dădeau nimănui dreptul la violență împotriva ei. Într-adevăr, nu a meritat acest sfârșit teribil, spuse ea.

– Nu știu ce să spun despre asta, Trout ridică dintr-un umăr și strâmbă din buze când privi în jos către răposată. Dacă eu mi-aș surprinde cucoana cu cineva, nu cred că rezultatul ar fi unul foarte diferit. Ar fi norocoasă să scape cu o bătaie zdravănă, iar *el* ar sfârși cu siguranță în Tamisa.

Toate acele vorbe veneau de la un bărbat care o dezbrăcase din priviri cu doar câteva momente mai devreme.

Mercy se hotărî să adopte o altă abordare.

Avea de ales între asta sau să își piardă cumpătul.

– Priviți aici! Se duse în goană către fereastră și lovi marginea, mânușa ei albă de mătase murdărindu-se de la noroiul din grădină. Am intrat în casa familiei Archambeau pe ușa din față, la fel cum ar fi procedat și Gregoire dacă s-ar fi întors mai devreme acasă. Este evident că cineva a escaladat fereastra cu puțin timp în urmă. Cineva puternic și flexibil, dacă s-a putut cățara până la terasa de la etajul al treilea pe ploaia care a avut loc noaptea trecută. Suficient de puternic, să zicem, încât să frângă gâtul unei femei cu propriile mâini. Dădu la o parte draperiile, lăsând astfel la vedere o amprentă mare de picior pe covorul arăbesc. Trag concluzia că, dacă îl găsiți pe bărbatul care poartă acest pantof, îl veți găsi pe criminalul lui Mathilde. Nu putea spune că s-ar fi așteptat la aplauze de vreun fel, însă consternarea îndârjită de pe chipul ambilor oameni ai legii amenința să o facă să își piardă încrederea în sine. Confirmați absența din țară a lui Gregoire dacă este necesar – ni-
menii nu vă va învinui pentru că sunteți conștiincioși –, însă este

de asemenea datoria dumneavoastră să examinați și să investigați orice altă dovadă, iar aceasta este cu siguranță una convingătoare. Se uită fix la Trout. Se întâmplă să cunoașteți numele amantului ei? Poate că el...

Trout se mișcă cu o viteză uimitoare pentru un bărbat de talia lui și ajunsese într-o clipă în fața ei. Degetele lui mari o cuprinseseră de încheietura mâinii învinețind-o și o smulse de lângă fereastră.

– Dați-mi drumul, domnule! îi ordonă Mercy.

– Este timpul să pleci! O târî către ușă, vorbindu-i printre dinți. În ciuda avuției sale, Mathilde Archambeau a fost o stricată care a avut aventuri cu studenți, actori de teatru, socialiști și partizani ai egalității femeilor. Soțul ei nu a fost cu mult mai bun. Nu știu din ce categorie faci parte dumneata, însă ascultă bine ce spun... Îți va fi foarte greu să găsești un detectiv care să își piardă timpul lui liber prețios și energia pentru o imigrantă bețivă moartă. Moartea ei înseamnă o femeie imorală în minus în târgul meu...

Mâna lui Mercy îl plesni pe detectiv peste față, fără să realizeze măcar că voise să îl lovească. O ustura palma chiar și prin mânășă și abia avu timp să își apropie degetele, când se trezi drept răspuns cu un dos de palmă peste obraz.

Lovitura fu atât de puternică, încât gâtul îi trosni zgomotos când se răsuci într-o parte. Ar fi fost în stare să moară decât să lase să îi scape un țipăt, însă durerea era atât de acută, atât de înfiorătoare, încât nu se putea abține să nu se smiorcăie.

Jenkins se duse către ei. Privirea încruntată, în timp ce își răsucea mustața îi deveni dintr-odată neclară, atunci când lacrimi fierbinți, nedorite încețoșară ochii lui Mercy.

– Inspectore, este necesară o astfel de brutalitate?

– Tacă-ți gura, Jenkins, și adu-mi cătușele. O arestez pe scorpia asta, pentru că a acostat un funcționar al...

Zgomotul de lemn cioplit readuse întreaga încăpere la tăcere, într-un tablou șocant de scurtă durată, în momentul în care ușa din partea opusă fu spulberată de o forță copleșitoare.

Lui Mercy îi crescui tensiunea când, dându-și seama despre cine era vorba, simți că leșină și nu se mai putea mișca.

Ultima dată – singura dată – când îl văzuse pe cel care venise, bărbatul avusese un mers alene și arogant. Mișcările lui erau

detașate și indiferente, de parcă ar fi cucerit lumea prin care se plimba.

Îi spusese cât se poate de clar în trecut că nu făcea decât lucruri care îi erau pe plac.

Iar în momentul acela, lucrul care îi era pe plac era violența.

Tot ceea ce părea să semene cu fascinație sau relaxare fusese înlocuit cu un trup încordat de tensiune și ochi întunecați care scânteiau cu toată puterea unei arme de foc.

Ajunse cât ai clipi din ochi în partea cealaltă a încăperii, cu mișcări ca de viperă.

Lovi. Apoi lovi din nou.

Sângele împrășcă și oasele scrâșniră.

Dintr-odată, Trout nu o mai ținea strâns de mână, ci se prăbușise gemând, într-o baltă la picioarele ei.

Când Jenkins puse mâna pe bâta lui, interlopul nu trebui decât să se întoarcă rapid și să arate cu degetul înspre el pentru a-l face pe omul legii să ezite.

– Dacă îndrepti arma spre mine, *mon ami*, jur în fața lui Dumnezeu – și în fața acestei frumoase femei – că ți-o iau și vei primi cea mai umilitoare bătaie pe care ai primit-o în viața ta.

Vocea lui ca o sabie, lină și înșelător de tăioasă, avea o urmă de accent franțuzesc. Răsună în urechea ei cu aceeași vagă senzație de rea-voință pe care o experimentase în urmă cu câteva momente, făcându-i-se pielea de găină.

Un fel de instinct primar prindea viață în prezența lui, unul care o avertiza de pericolul iminent.

– Ultimul bărbat care a îndreptat arma spre mine nu va mai putea merge niciodată.

Stătea cu spatele la ea, paralel cu sergentul indecis. Avea trupul zvelt încordat sub costumul impecabil croit, în timp ce tremurul agresivității și al intimidării ieșea la iveală în umerii lui lați, răpindu-i lui Jenkins și ultima fărâmbă de curaj pe care ar mai fi putut-o avea.

Polițistul își duse mâna înapoi pe lângă corp, dându-și seama, fără îndoială, cât de aproape se afla de moarte. Bărbatul care se afla în fața lui purta unul dintre cele mai cunoscute nume din imperiu.

Un libertin notoriu.

Un vânător de averi fără scrupule.

Un gangster înzestrat cu toată frumusețea masculină a lui Eros.

Se întoarse înspre ea, dându-și șuvița neagră de păr de pe ochi pentru ca din examinare să nu îi scape nimic.

Ceea ce putu citi Mercy în privirea lui o ului și mai mult.

Dacă înainte fusese inteligență, charismă și viclenie, acum vedea numai cruzime. Cruzime și ceva ce părea să semene a îngrijorare. Evaluarea lui era palpabilă. O atinge în locuri în care nu permisesese nici unui alt bărbat să o atingă. Cu atât mai puțin lui.

El îi analizează trupul pornind de la tivul rochiei și nu lasă nici o parte neatinsă, până când privirile li se întâlnesc.

Și apoi, chiar în fața ei, cruzimea lui se risipi, fiind înlocuită doar de nonșalanța pentru care era atât de renumit.

Umbla vorba că obișnuia să rânjească cu gura până la urechi, descurajându-și astfel dușmanii.

Mercy nu se îndoia de acest lucru.

El ridică mâna pentru a-i mângâia blând chipul, iar ea tresări.

Nu pentru că se temea de el – deși se temea. Ci pentru că nu era pregătită să descopere ce însemna atingerea lui pentru ea. Când simpla lui prezență o făcea să se aprindă atât de ușor, cum ar putea suporta presiunea corpului său?

El interpretează greșit retragerea ei, un mușchi contractându-i-se pe față.

– Îl voi scăpa de mâna cu care te-a lovit, *mon chaton*.

Spuse cuvintele de parcă s-ar fi oferit să îi lustruiască pantofii.

O sirenă întrerupse tăcerea când caii bătură zgomotos din copite în curtea pavată. Se auzeau voci țipând, iar grinzile se zguduiau cu puterea unei armate de polițiști.

Sosirea tovarășilor săi îl făcu pe sergent să prindă curaj.

– Nimeni nu va crede asta, se minună Jenkins. Voi fi omul care l-a arestat pe însuși Raphael Sauvageau, lordul Bestiilor, și l-a condamnat pentru crimă.

Mercy fusese descrisă întotdeauna drept o femeie neînfricată. Într-adevăr, nu se chinuise foarte tare să dezmințască ce se spunea despre ea.

La ea acasă, frica era folosită pentru a impune condiții și a controla. Fusese martoră la cum o controlase pe Felicity, sora ei

geamănă. La cum tatăl ei exercita puterea asupra oamenilor pe care nu avea nici un drept să îi domine.

Și astfel, decisese de la o vârstă foarte fragedă că va avea cât mai puține frici cu putință și, prin urmare, că va fi cât de puternică va putea.

Paradoxal, totuși, o fobie ironică se dezvoltase ca urmare a declarației ei de suveranitate personală.

Nu suporta să fie închisă.

De fapt, limitele impuse de căruța care transporta deținuți făcuse ca mâinile să se încheșteze de nevoia de a se agăța de lacăte, de ziduri, de propria carne care îi ținea sufletul închis în trup.

Fiorul care o trecuse mai devreme se transformase într-un cutremur atât de intens, încât oasele amenințau să-i trosnească.

Deși interiorul de fier și lemn al cuștii era insuportabil de rece, câteva broboane de transpirație i se formaseră pe frunte și o parte din ele i se prelingeau între sâni. Legănatul trăsorii cu arcuri dubioase i se părea asemenea unei bărci cu vâsle pe ocean, în timpul unei furtuni.

Devenise palidă la față.

Ei bine, dacă îi va veni să vomite ce mâncase la micul dejun, se va asigura că o va face pe bărbatul încătușat care ocupa mai mult spațiu decât s-ar fi cuvenit, să nu mai vorbim de aerul urât mirositor.

Refuzase să îl recunoască pe Raphael Sauvageau în timp ce mergea înspre ușă, lovind cu picioarele în ea cu toată puterea pe care o avea. Cătușele care îi țineau mâinile în față erau prinse de o bară de deasupra băncii lungi, cu un lanț al cărui scârțâit o făcea să i se strepezească dinții.

În momentul în care trăsura se împiedică de un hârtop, se forță să-și regăsească echilibrul ca nu cumva să aterizeze pe podea.

Mercy nu se lăsase ușor încătușată. Se zvârcolise și zgâriase și scuipase ca o pisică furioasă forțată să facă baie. Fusese nevoie de patru polițiști să o imobilizeze.

În urma ei, gangsterul cel groaznic mergea lejer către închisoare, de parcă ar fi fost o plimbare liniștită, arătând de parcă îi făcea plăcere să aibă mâinile încătușate la spate, să nu fie nevoit să și le țină singur.

Calmul lui era de-a dreptul enervant. Dacă ar fi stat de vorbă cu el în acel moment, i-ar fi spus-o cu siguranță.

— Dă-mi drumul, ignorant chelbos! urlă ea printre gratii, ținându-se de ele și scuturându-le, de parcă i-ar fi fost de vreun folos. Nu ar trebui să fie infracțiune să plesnesc un bărbat pentru că e nemernic și prost crescut, mai ales atunci când și el m-a plesnit cu toată puterea!

Ignoră un zgomot din spate, incapabilă să își poată da seama dacă era de bucurie ori de furie.

Trăsura cu polițiștii în uniformă din jurul casei cochete a lui Mathilde dispăru după colț.

Într-un ultim acces de furie, Mercy lovi cu palma în ușă cu un zgomot satisfăcător, după care se aruncă îmbufnată pe o bancă.

— Nu se poate să mă aflu aici, vorbi ea către sine. Mai ales ca un ocupant într-o trăsură. Tatăl meu e baron și membru al comisiei guvernamentale, iar cumnatul meu e inspector-șef la Scotland Yard. Nu voi uita asta niciodată.

Trase de cătușele strânse, răsucindu-și într-o parte și în alta încheieturile subțiri ale mâinilor. *O, fir-ar a naibii de treabă!*

De data aceasta nu i se mai păruse, un zgomot de veselie îi atra-se atenția.

— Zău, nu ar trebui să spui astfel de lucruri, zise Raphael Sauvageau cu o voce care o făcu să tresară.

Stătea tolănit pe banca din fața ei, de parcă ar fi fost la fel de confortabilă ca un tron, cu picioarele întinse de la genunchi și cu jacheta descheiată. Cusăturile pantalonilor se mulau pe coapsele lungi și puternice, atrăgând privirea către proeminența indecentă.

— Spun ce am chef, tu, tu...

Dacă nu ar fi făcut eforturi să evite să privească acolo — să-l privească la *el* — cu siguranță i-ar fi servit cea mai inteligentă și usturătoare replică.

— Nu mă înțelege greșit, *mon chaton*, nu am nici cea mai mică intenție să te critic. Pur și simplu găsesc încercările tale de profanare necruțător de adorabile și zăpăcite. E o tortură să nu poți face absolut nimic în legătură cu asta. De sub costumul gri-închis, ridică neajutorat din umărul strâns din cauza mâinilor prinse la spate în cătușe.

– Singurul lucru pe care știi să îl faci este să nu te sinchisești câtuși de puțin. Te vor condamna la moarte, cum poți să fii atât de calm?

Francezul ridică din nou din umeri.

– Am multe motive să nu intru în panică, unul foarte important fiind acela că nu vreau să le dau satisfacție lor să știe că mi-au zburlit aripile.

O privi ridicând o sprânceană întunecată.

Mercy îl privi încruntată. Fiecare persoană pe o distanță de cinci străzi înțelegea clar starea de atunci a aripilor ei. Nu fuseseră doar zburlete. Fuseseră jumulite.

Pregătite pentru a fi legate.

La naiba!

Mercy se lăsă pe spate și își sprijini capul de perete, închizând ochii.

Nu voia să se uite la el.

Ce voise să spună când îi zisese că era adorabilă? Fusesse doar un compliment binevoitor la adresa vârstei ei? Avea doar douăzeci de ani, însă era bine educată. Era citită.

Ca să nu mai spunem că nu ar fi spus asta doar așa ca să se afle în treabă, nu? Poate doar dacă era vorba despre o nepoțică în vârstă de nouă ani... Nu ar fi provocat tulburare doar așa.

Ea era femeie.

O parte din ea dorea ca el să știe lucrul ăsta. Să recunoască.

Nu era cazul să se întrebe de ce.

Nu se pricepuse niciodată să mintă, nici măcar pe ea însăși.

Raphael Sauvageau era un bărbat desăvârșit, temperamental. Vocea lui era profundă.

Manierele lui răpitoare. Privirea, de o senzualitate impardonabilă.

Atunci când vorbea, vocea lui îi dădea fiori.

Și cu toate astea, putea seduce o femeie fără a scoate un cuvânt. Putea să o facă conștientă de toate locurile ascunse și dezgolite, pe care le ignorase.

Era periculos și fără scrupule de atrăgător. Șmecher și viril, cu un trup viguros conturând un portret de o cruzime indolentă.

Acesta era motivul pentru care refuza să deschidă ochii, pentru că uneori, atunci când îl privea, mintea ei devenea un amestec de lichid feminin care amenința să i se infiltreze în urechi, lăsând-o fără pic de discernământ.

Fără pic de logică. Fără un motiv de a-i rezista...

În ciuda încercării ei de a-l ignora, îi putea simți privirea ațintită asupra ei, asemenea privirii unei divinități antice. Sleind-o de putere și de energie. Sorbind din venele ei de parcă ar fi putut să o soarbă și pe ea.

Ce era el?

Câte femei picaseră pradă privirii lui fierbinți?

Nu voia să afle.

Refuza să fie una dintre ele.

Prima și singura lor întâlnire anterioară fusese cu o vară în urmă. Se dusese cu sora ei mai mare, Honoria – căreia îi spuneau Nora – și cu Felicity, să caute o avere pierdută pentru a-l salva pe bărbatul pe care Nora îl iubise dintotdeauna.

Când dăduseră de aur, dăduseră și de Raphael Sauvageau, liderul pe jumătate francez, pe jumătate englez al Fauves – un cuvânt franțuzesc care înseamna *bestii feroce*. El și fratele lui, Gabriel, pretindeau aurul care fusese furat de către primul soț al Norei.

Întâlnirea lor fusese plină de intensitate și cuvinte de amenințare.

Mercy și Raphael purtaseră o dispută verbală, și ea plecase de acolo cu sentimentul că îi plăcuse de ea.

Sau poate că ei îi plăcuse de el.

Cumva, cumnații lor, Sir Carlton Morley și doctorul Titus Conleith aflaseră și veniseră după ele. Dar în locul unui război izbucnit între bărbați, frații Sauvageau renunțaseră la aur, care era în cantitate destul de mare, cu promisiunea de a se reîntoarce pentru un soi de procedură medicală misterioasă.

După spusele lui Titus, acesta nu mai auzise de frații Sauvageau în lunile următoare.

Nimeni nu mai auzise nimic.

Și cu toate astea, tâlharul apăruse ca un intrus, neinvitat și nedorit, în gândurile lui Mercy.

Își aminti cum arăta în lumina palidă a lanternei solitare în noaptea în care îl cunoscuse.

Musculos și cutremurător de intimidant, viclean, charismatic și de o inteligență incontestabilă.

Fusese mereu în umbra momentelor ei de tăcere. Asemenea unui șarpe în întuneric, înșelător de calm, pregătit să atace.

Fusesse un invadator. Un intrus. Și nici măcar nu știa.

Sau poate că știuse. Poate că o făcuse în mod intenționat. Un soi de hipnoză diabolică, una care nu avea nimic de-a face cu gândurile și dorințele ei obraznice, ci numai cu ticăloșia lui.

Da. Asta trebuie să fi fost.

Să fi aplicat același fel de magie și asupra lui Mathilde?

Gândul acela o trezi la realitate suficient de mult încât să îi transforme panica în furie.

– Să arzi în focurile infernului dacă tu ai omorât-o!

Deși rămase cu ochii închiși, injectă în cuvintele ei tot veninul pe care îl strânsese.

– Voi arde oricum, dar am iubit-o pe Mathilde.

În ciuda voinței sale, sinceritatea din glasul lui o făcu pe Mercy să deschidă ochii pentru a putea descoperi alte semne de minciună.

Expresia lui era tensionată și serioasă.

Periculos de tensionată și serioasă.

Lumina zilei cobora prin gratii, făcându-i ochii să strălucească precum oțelul șlefuit. Particule de praf pluteau în aer ca și cum ar fi atras energia de la puterea electrizantă a prezenței lui. O verigă subțire de aur strălucea în urechea lui stângă, iar pomeții ascuțiți dezvăluiau o sprânceană arogantă.

Avea un aspect rigid, cu excepția gurii, care nu era atât de serioasă. Era perfectă, încât ar fi putut să o descrie drept feminină dacă restul chipului său nu ar fi fost sculptat atât de masculin.

Mercy nu-și dădu seama că se holba la buzele lui, cuprinsă de un soi de fascinație, până când se dezlipiră și bărbatul începu să vorbească.

– Ai fost destul de impresionantă.

– Poftim?

Mercy scutură din cap în tăcere. Tocmai îi făcuse un compliment? Tocmai fuseseră pe aceeași lungime de undă? Niciodată nu fusesse atât de puțin impresionată de ea însăși.

Dacă ar fi putut să fie ca el. Calmă și neafectată. Exasperant de încrezătoare în sine.

Și cu toate astea... el devenise așa numai după ce rupsesse câteva oase. Nasul polițistului care o lovise și, posibil, mandibula.

Dumnezeule, nu mai văzuse în viața ei un om cu asemenea mișcări!

– Ți-am ascultat deducțiile, explică el.

– Din dulapul în care stăteai ascuns? răspunse ea zeflemitor, lipsită de înțelepciune.

O scânteie se aprinse în ochii lui și din nou fu lăsată să ghicească dacă îl amuzase ori îl înfuriase.

– Din dulapul în care stăteam ascuns, răspunse el cu un oftat caraghios în timp ce se întorcea, părând să își caute o poziție mai confortabilă pentru mâinile încătușate. Este evident că ești mai deșteaptă decât detectivii. De unde știi atât de multe despre crime?

Mercy își pusese în gând să nu se laude. Simți căldura arzătoare care amenința să se răspândească din pieptul ei la încurajările lui și își ridică nasul în sus, poate prea sus.

– Sunt una dintre cele doar trei femei membre ale Societății de Investigații Criminale Eddard Sharpe. Așa cum este descrisă de renumitul scriitor, J. Francis Morgan, care, presupun eu, este femeie.

– De ce presupui lucrul ăsta? Își mușcă buza de parcă și el făcea eforturi să își arate adevărata față.

– Pentru că bărbații au tendința de a descrie femeile într-un mod îngrozitor. Însă J. Francis Morgan este un artist în creionarea personajelor și deseori misterul este rezolvat de o femeie decât de detectivul Sharpe. Eroinele lui nu sunt slabe, sau proaste, sau false.

Sunt dure. Periculoase. Puternice. Uneori chiar abominabile și complicate. Asta înseamnă literatură bună, zic eu. Pentru că reflectă realitatea.

El încetă să se forțeze să fie serios și își îngădui un zâmbet în timp ce o privea pe sub sprânceana încruntată.

– Criminalul lui Mathilde mai are pe cineva de care să se teamă, în persoana ta.

Ea îi aruncă o privire acră.

– Asta înseamnă că îți e teamă de mine?

Se aplecă spre ea. Brusc. Deranjant. Serios.

– Mă înspăimânți, Mercy Goode!

Ea înghiți în sec de două ori până să poată exprima următoarea întrebare fără a părea cu sufletul la gură, așa cum se simțea.

– Tu ai făcut-o? Se aplecă în față, proptindu-și coatele pe genunchi în timp ce îi analiza cu atenție trăsăturile. Tu ai omorât-o pe Mathilde Archambeau?

- Nu, el o privi fix în ochi când rosti acele cuvinte. Fără să clipească. Fără să gesticuleze. Era deja moartă când am ajuns eu.

Durerea din glasul lui îi atrase atenția și, îi era rușine s-o recunoască, scotea la iveală ceva complicat din caracterul ei. Ceva întunecat și neobișnuit.

Cu siguranță nu era vorba de gelozie.

Nu față de o femeie decedată.

Nu din cauza unui bărbat ca el.

- Și atunci de ce nu ai anunțat poliția? întrebă ea.

El își îndoi brațele încâtușate, aruncându-i la rându-i o privire caraghioasă.

- Sunt unul dintre cei mai căutați bărbați din imperiu.

Mustărându-se pentru propria prostie, fata tresări, obrazul peste care fusese plesnită începând să zvâcnească. Verificându-și rana cu băgare de seamă, oftă, mulțumită de atingerea degetelor ei reci peste fața umflată și sensibilă.

- Ce ai căutat acolo, de fapt? întrebă ea nerăbdătoare.

El nu răspunse.

În schimb, ochii lui priveau fix locul în care degetele ei explorau obrazul. Fiecare tresărire de disconfort părea să îi întunece privirea și mai tare, de parcă nori de furtună s-ar fi adunat în ochii lui.

- Îi voi rupe os cu os, de la coate în jos bărbatului aceluia pentru suferința pe care ți-a cauzat-o.

Vocea lui, delicată ca mătasea, devenise tăioasă.

- Detest violența, minți Mercy, doar pentru a-l dezaproba. Doar pentru a scăpa de fiorul interior care îi străbătea trupul la auzul glasului său sălbatic.

Își luă mâna de la față și o strânse afectată în poală, atât cât îi permiteau câtușele.

El râse zgomotos, neîncrezător.

- De aceea ai citit misterele macabre ale detectivului Eddard Sharpe? Sunt presărate de o cruzime delicioasă. Care a fost preferata ta?

Ea tresări la ideea de a-i povesti cartea, însă se încapățână să nu cedeze tentației. Era un criminal și un condamnat.

Un inamic. Nu un prieten.

– Nu îmi pot imagina că un bărbat ca tine a avut timp să citească, ori că știe să o facă.

Accionase ca fiica răsfățată a baronului, însă spera ca el să o lase mai moale. Să își piardă acea flacăra de interes. Flacăra care nu se stinsese în timpul conversației lor, ci dimpotrivă, ardea tot mai tare și mai puternic.

El o privea pur și simplu, așteptând ca ea să scoată porumbelul pe gură.

– Preferata mea este *Moștenirea lordului de Longueville*.

El ridică din nou sprânceana.

– Dacă nu mă înșel, e cea mai violentă carte a seriei. Un bărbat este ciopârțit bucățele, iar rămășițele lui sunt trimise membrilor familiei. Unul dintre membri fiind însuși criminalul.

– Nu e așa, pufăi ea, refuzând să pară impresionată. Refuzând să și-l imagineze pe bărbatul din fața ei lungit într-un șezlong, destins și cu cămașa descheiată, în timp ce privirea lui se delectează cu poveștile ei. „Oare își mușcă obrazul în timp ce citește? Sau poate că își plimbă degetele elegante prin păr...”

Pufni zgomotos de propria prostie.

– Ficțiune. Divertisment frumos ilustrat între copertile unei cărți.

– Din experiența mea, realitatea e mult mai fantastică decât ficțiunea și nimic nu e mai periculos decât cuvântul scris. Este vorba despre cum e uzurpată puterea și cum sunt răspândite ideile. Literatura este cea mai puternică armă pe care o poate folosi cineva. La urma urmei, s-a scris că un condei este mai măreț decât...

– Îți este teamă de ștreang? îl întrerupse ea brusc, pentru că dacă l-ar fi lăsat să termine de rostit citatul lui Edward Lytton, ar fi putut face ceva ridicol.

De exemplu să îl sărute.

Mormăitul lui o șocă. Ulterior își dădu seama că fusese un râs pe înfundate.

– Nu voi fi spânzurat, *mon chaton*.

– Încetează să îmi mai spui așa! se răsti ea. Dacă ești pe jumătate cum te descriu ei că ești și dacă ai comis jumătate din crimele care ți se pun în spate, nu văd cum ai putea scăpa de executare.

Raphael se aplecă, lumina de pe ochii lui urmând conturul sprâncenei, luminându-i părul negru ca abanosul și așezându-se apoi pe umăr ca însăși mantia lui Apollo, îmbujorându-i chipul.

Mercy fu nevoită să facă eforturi să nu se lase pe spate. Cumva, asta ar fi însemnat o retragere.

– Ce se spune despre mine? murmură el.

Ea începu să numere pe degete, răspunzând cu o voce seacă, pretinzând că apropierea lui nu o tulbura.

– Un adept al plăcerilor. Un libertin. Un desfrânat. Un nemernic. Un gangster.

– A, pentru prima dată au dreptate.

– Un criminal?

Aerul rece îi mângâia gâtul, însă ceea ce o făcea să tremure fu căldura chinuitoare a respirației lui atunci când se aplecă mai aproape de ea.

– Am dat o mână de ajutor bărbaților să ajungă pe lumea cealaltă, *mon chaton*. Însă nu am făcut niciodată rău unei femei. Nu eu am omorât-o pe prietena ta.

– În cazul ăsta, te mai întreb încă o dată. Ce căutai acolo? Erai amantul lui Mathilde?

Un zăngănit în surdină îi făcu pe amândoi să tresară, iar Mercy scoase un țipăt de uimire când partea din spate a trăsorii se înclină ușor.

Nu își putu da seama dacă fusese din cauza mișcării sau instinctiv se dăduse într-o parte pentru a fi aproape de căldura lui.

De forța lui.

Chiar dacă zâmbea către ea compătimitor, fără nici un pic de îngâmfare masculină, privirea lui o căuta pe a ei pentru un scop anume.

Pentru permisiune?

Un glas din interior o avertiza că dacă va deschide gura, permisiunea va fi acordată.

Apoi făcu o mișcare precipitată, mutându-se în capătul opus al băncii, la timp pentru că ușa se deschise balansându-se.

În timp ce erau încă în mișcare?

Un munte de om, purtând o haină închisă la culoare, se furișă înăuntru și închise ușa în urma lui. Își îndreptă privirea către ea,

însă în întunericul din trăsură nu-și putu da seama despre cine era vorba.

Nu putu desluși decât un abis întunecat în ovalul făcut de glugă și de guler.

Însă se holba la ea din întuneric. O examina așa cum cineva analizează o insectă înainte să o strivească sub pantof.

Cu o cruzime dibace, alerta instinctul oricărei ființe umane. Instinctul o avertiza din toți rărunchii că nu se afla în siguranță.

Trupul ei își dorea să fugă, pentru a scăpa de el.

Dacă Raphael Sauvageau era periculos, acel bărbat era... ei bine, nu se putea descrie în cuvinte.

– De ce ți-a luat atât de mult timp, Gabriel? rosti Raphael printre dinți. Zece minute dacă mai întârzieai și ai fi ajuns prea târziu.

Fratele lui Raphael nu scoase nici un cuvânt. O analiză pe ea preț de câteva clipe, după care îi întoarse spatele, răsucindu-se către fratele lui.

Ea fusese scoasă din discuție.

În alte circumstanțe, atitudinea ar fi jignit-o, însă acum se simțea foarte ușurată.

Gabriel scoase câteva instrumente mici din haina lui și, delicat pentru un bărbat cu mâini atât de mari ca ale sale, deschise încuietoarea de la cătușele fratelui său.

Mercy putea număra pe degetele de la o mână momentele în care fusese lăsată fără cuvinte.

Gabriel Sauvageau deschisese încuietoarea unui vehicul al poliției și se strecurase înăuntru în timp ce vehiculul se afla în mers, fără ca alarma să pornească sau cineva să fie alertat.

Cum reușise să facă asta?

În timp ce lucra să își salveze fratele, mormăi într-o franceză aproape de neînțeles, vocea sa aspră, ca a unui bariton, era la fel de sobră, profundă și clară ca lumina lunii proiectată pe marmură.

Însuși Necuratul ar fi putut avea o astfel de voce.

Mercy fusese dintotdeauna o studentă îngrozitoare. Avea prea multe ezitări, mintea ei trecea de la un lucru la altul, până când atât de multe gânduri amenințau să se împrăstie peste tot, ca mizeria unor căței.

Însă reținuse vocabularul de bază al limbii franceze.

Și dacă nu se înșela, Gabriel spusese ceva legat de faptul că reprogramase o întâlnire la grădina zoologică pentru mâine la ora... trei?

– Sunteți foarte nepoliticoși, îi admonestă ea, în speranța că va ascunde faptul că le înțelesese discuția.

Mă rog... oarecum.

Raphael avu hunul-simț să pară întristat.

– În cazul ăsta, mă văd nevoit să îți cer iertare, *mon chaton*, pentru că fratele meu cunoaște foarte puțin limba engleză.

– De ce îi spui *mon chaton*? îl întreabă Gabriel în franceză.

– Pentru că îmi plac ghearele ei, răspunse Raphael, aruncându-i fratelui său o privire care puse capăt discuției.

Gabriel îi eliberă o mână și continuă să lucreze la cealaltă.

– A reușit Mathilde să obțină hârtiile?

Raphael scrută din priviri și își miji ochii pentru a-și da seama cât înțelege fata din conversația lor.

Din partea femeilor educate din clasa ei socială se aștepta un anumit nivel de fluentă.

Mercy descoperise ceva foarte interesant la propriile cătușe, refuzând să privească spre ei.

După o pauză semnificativă, spuse:

– Vom discuta despre asta mai târziu. Unde ne întâlnim cu Marco?

– Lângă Loo.

Mercy încercă să își amintească ce însemna *loo*, dar nu reuși.

Să se fi referit la toalete? Strâmbă din nas. Să fi spus asta referindu-se la ea? Să o arunce acolo, poate? Toaletele nu erau o locație foarte potrivită pentru o întâlnire clandestină de rang înalt.

Dar până la urmă, cine era ea să le spună unor criminali unde să se întâlnească?!

– Trebuie să plecăm, suntem aproape de pod.

Gabriel îi eliberă și cealaltă mână fratelui său.

– Pleacă tu! Încui eu.

Raphael căută lacătul pe care Gabriel i-l aruncase înainte să se furișeze pe ușă la fel de lin și silențios cum intrase.

Arcurile slăbiră puțin când trăsura rămase fără greutatea lui. Uriașul ieși din trăsura înaltă cu aceeași grație cu care un om normal ar păși de pe o bordură pe o stradă pavată cu beton.

Tavanul trăsurii era mult prea mic pentru ca Raphael, să poată sta în picioare, așa că se aplecă spre ea întinzându-și brațele lungi și musculoase în lateral.

- Aici! Mercy ridică încheieturile mâinilor. Eliberează-mă!

În loc să îi scoată cătușele, el îi luă mâinile în palmele lui mari și aspre, mângâindu-i cu degetele încheieturile rănite de cătușe.

Și, ca printr-o magie, nu se mai aflau în cușcă. Nu mai era încătușată cu fier, ci cu o funie de catifea care îi înfășura mâinile, prinzând-o și legând-o de el.

Se simți în același timp vulnerabilă și invincibilă. În siguranță și în primejdie.

Parfumul lui proaspăt și scump era mai puternic decât duhoarea din trăsură. Privirea lui era hipnotizantă, acaparând-o în totalitate pe a ei și forțând ca toate celelalte să dispară.

Să fie uitate.

Se mișca cu asemenea repeziciune și, cu toate acestea, când buzele lui le sărutară pe ale ei, apăsarea lor fu uimitor de tandră. Gâtul lui se încordă tensionat, umerii lui erau încovoiați și mâinile, prinse în jurul mâinilor ei.

Însă gura lui... O, gura lui! Pur și simplu o gusta cu o serie de apăsări ușoare pe buze, stăpânindu-și pasiunea arzătoare cu abilitățile exersate.

Mercy afișa mereu reacții greșite la stimuli. Nici de data aceea nu făcu excepție.

Înlocuia orice furie sau agresivitate pe care o simțea cu o stare de euforie abjectă. Un entuziasm incontestabil la limita nerăbdării.

Deși se făcea din ce în ce mai frig, își făcură propriul foc, care aprinse între ei ceva ce prevestea inevitabilul.

Un sunet nedeslușit vibră de undeva din adâncul lui, accelerându-i bătăile inimii și pulsându-i mai tare sângele fierbinte în vene.

Se apropie mai mult, prinzându-se cu degetele de gulerul lui, pe măsură ce sărutul era tot mai profund. Nu ar fi putut spune care gură se deschisese mai întâi, însă limbile lor se întâlniră într-un dans.

În momentul acela, aveau propriul lor limbaj. Unul era mai ritmat și mai liric decât altul. Unul gutural și sonor primea răspunsuri

de la ea, răspunsuri pe care nu ar fi crezut vreodată că era capabilă să le dea.

Știa că era mai mult decât atât. Mai mult decât furtuna nebună pornită între ei.

Ar fi dorit să-l exploreze în întregime.

Era singurul bărbat din lume care își dorea să o vadă.

Își dorea ca el să-i arate. Să o învețe.

Periculos. O voce o avertiza de undeva de departe, de foarte departe. Dintr-un loc îngropat atât de adânc în sufletul ei, încât este posibil să fi uitat că există.

Rațiunea ei. Judecata ei.

El le îngropase sub avalanșa de dorință, răvășind-o, tulburând-o bucățică cu bucățică, până când nu-și mai putu da seama pe ce lume se află.

Pericol. Te afli în pericol.

Avertismentul răsuna mai aproape acum, mai insistent. Suficient încât să o facă să se retragă, să își desprindă buzele de ale lui.

Avu parte de o singură clipă de mulțumire la fel de tulbure, fără a privi în ochii lui zbuciumați, după care norii se risipiră, iar el o privi printre gene cu o expresie grijulie și, în același timp, plină de regret.

– Îți cer iertare, șopti el, deschizând încuietoarea de la cătușele ei și lăsându-le să cadă jos.

Ea se uită la ele, mută de uimire, fără să fi realizat măcar când reușise el să se ocupe de ele.

Până să își dea seama că plecase, el deja se furișase pe ușă, o închisese și o încuiase cu lacătul chiar când ea se întinse după el.

– Așteaptă! țipă ea, apucându-se cu mâinile de gratii. Doar nu ai de gând să mă lași să putrezesc în închisoare în timp ce ești liber?!

Acum că se aflau într-o parte mai aglomerată a orașului, putea auzi murmurele și exclamațiile trecătorilor.

Stătea atârnat de trăsura cu o singură mână prinsă de mânerul ușii și cu un picior pe bordură, în timp ce rânjea înăuntru prin fereastra cu gratii.

– Îți cunosc familia, Mercy, vei fi înapoi acasă la timp pentru ceai. Privirea lui nu mai strălucea, ci ardea ca o flacără.

O cuprinse furia, alimentată de căldura care încă zvâcnea și vibra în interiorul ei.

– Nu știi absolut nimic despre familia mea, ticălos fără milă, rosti ea printre dinți. Ai noroc că sunt încuiată aici, altfel aș...

– Altfel ai face un gest necugetat, cum ar fi, de exemplu, să mă urmărești... rosti cuvintele cu un soi confuz de mândrie. Iar lucrul ăsta e periculos. Chiar și pentru tine.

Frustrată, Furioasă. Mercy trase din nou de gratiile de fier, apoi strecură mâna printre ele, încercând să îl zgârie pe ochi.

El se aplecă pe spate la timp, şuvițele dese ale părului său fluturând în curentul care venea de pe acoperișul trăsuri în mișcare și izbucni în râs.

Dumnezeule, cât de chipeș era când zâmbea! În special cu buzele lucioase și ușor umflate de la sărut.

L-ar fi putut omorî cu mare bucurie.

Își apropie fața de gratii, cu privirea străpungând-o pe a ei, trecând de la bucurie la seriozitate.

– Te voi găsi din nou, Mercy Goode, o avertiză el cu vocea flă-mândă și mieroasă. Și când te voi găsi, pregătește-te să savurezi și restul!

Lucas